- 38 -

SÂD SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 38., nüzûl sıralamasına göre 38., mesânî kısmının ikinci sûreler grubunun ikinci ve son sûresi olan Sâd sûresi, Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 88'dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Bizi şerefe ulaştıracak, bize şeref kazandıracak bir sûre ile karşı karşıyayız. İçindekilerle tanışıp, onların istediği gibi bir hayat yaşadığımız takdirde bizi doğruca cennete ulaştıracak bir sûreye misafir olduk. Bakalım bize neler ikrâm edecek.

Sâd sûresi, Kitabımız konusunda söz söyleme yetkisinde olan âlimlerimizin beyânıyla Mekke'de Kamer sûresinden sonra nâzil olmuş 88 âyetlik bir sûredir. Kimi müfessirler Sâd sûresi için, Sâffât sû-resindeki 67 ile 72. âyet arasında anlatılan konunun devamı demişlerdir. Hatırlayın orada Rabbimiz şöyle buyuruyordu: "Mekke müşrikleri diyorlardı ki, ah keşke şu bizden öncekilere verilen zikir bizim yanımızda olsaydı, onlara verilen zikirden bize de verilmiş olsaydı, bizim de onlar gibi bir kitabımız, bir kulluk programımız, bir gündemimiz olsaydı, görseydiniz bizler neler yapardık. O zaman gerçekten bizler Allah'a kul olurduk. Dinimize, imanımıza bu Yahudi ve Hıristiyanlardan çok daha bağlı, çok daha iyi kullar olurduk," diyorlardı.

Rabbimiz âyetin devamında buyuruyor ki, "lâkin böyle dedikleri halde hainler kendilerine gönderilen zikri örtüyorlar, örtbas ediyorlar, gündemden düşürüyorlar, gündeme gelmesine dayanamıyorlar. Zikir sahibi bir kitabın

gündemine, konuşulmasına, hayata etkinliğine tahammül edemiyorlar. Hangi devirde zikrin gündemine tahammül etmişler ki kâfirler?” Meselâ bakın şu anda futbol dininin müntesipleri o dinin tapınaklarında devre arası kılınan bir namaza bile tahammül edemiyorlar. Nasıl olur da bir dinin tapınısının icrâ edildiği bir tapınakta bir başka dinin tapınısına göz yumabiliriz? diyorlar.

Her devirde problem budur. Kafalarda, gönüllerde, kalplerde, düşüncelerde, okullarda, evlerde, muayenehanelerde dinin bitirilmesi gerekirdi. Hiçbir yerde hiçbir kimse Allah’ı, zikri, dini hatırlamamalıydı. İşte dünün Mekkeli müşrikleri de aynı şeyleri yapmaya çalıştılar. Dini, zikri kapattılar, örttüler, karanlığa gömmeye çalıştılar. Müfessirler, işte Rabbimiz o sûredeki bu âyetlerden sonra, zikir olan kitabına dikkat çekerek bu sûresine başlamaktadır, şeklinde bir ilgi kurmaya çalışmışlardır.

Evet genel olarak sûrenin âyetlerine bir bakış yaparsak; Rasû-lullah (s.a.s)'in, Allah tarafından peygamber seçilip, bir uyarıcı olarak gönderildiğini açıkladığı ve insanları almış olduğu vahye uymaya çağırdığı zaman, müşrikler bunu hayret ve şaşkınlıkla karşılamışlardı. Onların, Muhammed (s.a.s)'in peygamberliğini inkâr etmelerinin sebebi, onun söylediği şeylerde gerçekte bir yanlışlık görmeleri değildi. Onlar, risaletin verilmesi gereken kimsenin, toplumun zengin ve ileri gelenlerinden biri olması gerektiğini zannediyor, bu özelliklere sahip olan kendi aralarından birisinin değil de, yetim ve hiçbir dünyevî iktidara sahip olmayan birisinin seçilmesini anlayamıyorlardı. Aslında on-ları buna sevk eden şey gurur, haset ve kinleriydi. Diğer taraftan atalarının dinine körü körüne bağlı kalmak istemeleri de onları inada sü-rüklüyordu.

Allah Teâlâ, sürenin ilk âyetinde Kur'an-ı Kerim'e kasem ederek meselenin inkâr edenlerin iddia ettikleri gibi olmadığını; Sad, şeref ve öğüt dolu Kurân'a yemin olsun ki durum kâfirlerin iddia ettiği gibi değildir" (1) ifadesiyle bildirdikten sonra, onların İslâm'ın karşısında bu şekilde bir tavır almalarının sebebini şu şekilde açıklamaktadır: "Bilakis onlar, boş bir gurur ve ihtilaf içindedirler" (2). Allah Teâlâ pey-gamberlerini sürekli olarak, gönderildikleri toplumların arasından seç-miştir: "Biz, her peygamberi gönderildikleri insanlara kolayca anlatabilmeleri için, kavimlerinin diliyle gönderdik..." (İbrahim, 14/4). Aslında bu, insanlar için bir rahmettir. Çünkü peygamber olarak seçilip görevlendirilen kimse kendi aralarında bulunduğu ve günlük hayatı beraber yaşadıkları için onu her haliyle tanırlar. Dolayısıyla onun bir yalancı mı yoksa doğru söyleyen biri mi olduğunu yakînen bilirler. Ayrıca dini öğ-renme konusunda onunla rahatça ünsiyet kurarak getirdiği mesajın gerçeklerini öğrenebilirler.

Durum böyle olduğu halde, tarih boyunca inkâr eden toplumlar, gönderilen peygamberlerin bir melek değil de kendileri gibi yiyip içen, gezip

dolaşan kendi aralarından biri olmasını her zaman yadırgamışlar ve bunu tuhaf karşılamışlardır. Kur'an-ı Kerim değişik âyetlerde bunu dile getirmektedir. Nuh (a.s)'ın kavmi, onun için şöyle demişti: "Bu, sizin gibi bir beşerden başka bir şey değildir. Yediklerinizden yer, içtiklerinizden içer" (el-Müminûn, 23/33). Nuh (a.s)'dan sonra, çok uzun zamanlar geçtiği ve nice kavimler yalanladıklarından do-layı helâk edildikleri halde inkâr mantığı bir değişime uğramamıştı. Mekkeli müşrikler, inkârda ataları olanlar gibi "... Bu, sizin gibi beşerden başka bir şey midir? Gözünüz göre göre sihre mi gidiyorsunuz?" (el-Enbiya, 21/3) diyorlardı. Aslında onlar Rasûlullah (s.a.s) için "sihirbazdır" derlerken iddia ettikleri şeyin doğru olmadığını biliyorlardı. Müşrikler, her türlü işkenceye rağmen iman edenlerin İslâm'a bağlı kalmaları karşısında acze düşmüşler ve bunu insanların zihinlerini bulandırmak için bir yöntem olarak seçmişlerdi.

Süre, Mekke müşriklerinin bu durumunu; "Aralarından bir uyarıcının gelmesine şaşmışlardı, kâfirler; "Bu, pek yalancı bir sihirbazdır. İlahları tek bir ilâh mı yaptı? Doğrusu bu tuhaf bir şeydir" dediler" (4-5) âyetiyle dile getirmektedir.

Allah Teâlâ, onların vahiy karşısında takındıkları şüphe içerisindeki hallerini cevaplarken kendisinin güç ve kudretinden ne kadar habersiz olduklarını belirterek şöyle demektedir: "Yoksa göklerin, ye-rin ve aralarındakilerin mülkü kendilerine mi aittir? Öyle ise, yollarını bulup göklere çıksınlar" (10). İnsanların bu konuda acı içerisinde bulundukları ve hiç bir güce sahip olmadıkları halde, Allah Teâlâ'nın peygamber seçimi konusunda itirazda bulunmaları kadar mantıksız bir şey yoktur. Kâinâtın yaratıcısı ve tek mâliki olan Allah Teâlâ'nın seçimine itiraz etmeye kimin gücü yeter. Peşinden gelen âyette İslâ-m'a itirazda bulunan ve müslümanlara kötülük yapmak için gece gündüz uğraşan müşriklerin her zaman mağlup olmaya mahkum oldukları bildirilmektedir: "Onlar, orada çeşitli gruplardan meydana gelen, mağlup olmaya mahkum derme çatma bir ordudur" (11).

Allah Teâlâ, Nuh kavmi, Ad, Firavun, Semûd, Lût kavmi ve Ashabul-Eyke'nin yalanlamaları ve azabı hak etmelerini misal vererek, müşriklerin, inkârlarından dolayı: "Rabbimiz! Hesap gününden önce payımıza düşen azabı hemen gönder" (16) demelerinin sonuçları karşısında onları uyarmakta ve bunun kendisi için zor bir şey olmadığını bildirmektedir: "Onlar ancak bir çığlığı bekliyorlar. Onun geri dönüşü yoktur" (15).

Peşinden gelen âyetler de Allah Teâlâ Rasûlullah (s.a.s)'e, müşriklerin inkâr ve aşırı düşmanlıklarına sabrederek tebliğe devam etmesini bildirirken, daha önce göndermiş olduğu, Davud (a.s), Süleyman (a.s) ve diğer bazı peygamberlerin kıssalarını zikrederek mülkün kendi elinde olduğunu, kullarından dilediğini dilediği şekilde rızıklandırdığını misaller vererek açıklamaktadır. Bu arada kâfirlerin, yerin ve göklerin

yaratılışı hakkındaki sapık düşüncelerine ve kendilerinin yer yüzünde başıboş bırakıldıklarını zannederek hiç bir ilâhî yükümlülüğü kabul etmemelerine "Biz göğü, yeri ve aralarındakileri boşu boşuna yaratmadık. Bu, kâfirlerin zannıdır. O ateş sebebiyle vay o kâfirlerin haline" (27) şeklinde cevap verilmektedir. İman edip salih amel işleyenlerle, inkâr edip bozgunculuk çıkaranların bir tutulmayacakları gerçeği vurgulandıktan sonra, Kur'an-ı Kerim'deki âyetlerin akıl sahibi kimselerin ibret almâları için indirildiği bildirilmektedir: Bu Kur'an, âyetlerini iyice düşünsünler, akıl sahipleri ibret alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır" (29).

Rasûlullah (s.a.s)'e ve onun şahsında bütün iman edenlere hitaben, önceki peygamberlerden bazılarının isimleri zikredilerek onların durumlarının hatırlanması istenmektedir. Bundan gözetilen maksadın ne olduğu ise şu şekilde açıklanmaktadır: "Bu kıssalar bir hatırlatmadır. Şüphesiz Allah'tan korkanlar için güzel bir akıbet vardır" (49). Allah'tan korkan ve O'nun emirlerini hiç bir beşeri gücün baskısından korkmadan yerine getirmeye çalışan kimseler için Cennetteki mükafatlar zikredildikten sonra, inkâr edip haddi aşanlar için hazırlanmış olan Cehennemdeki korkunç azaplar hatırlatılır.

Dünyada birbirini İslâm'a karşı düşmanlık için yönlendiren kim-seler kıyamet gününde içine girecekleri Cehennem azabını gördükleri zaman bu duruma düşmelerine sebep olanları suçlayacaklardır. Ancak, Allah'a ortak koşmada müşriklere önderlik eden kimseler bir mazeret bulamayacakları için durumlarını kabul etmek zorunda kalacaklar ve kendilerine Cehenneme girmek üzere gösterilen dünyadaki bağlılarına hiç iltifat etmeyeceklerdir. Öte taraftan onlara tabi olmuş kimseler de onlardan yüz çevireceklerdir: "Kâfirlerin önderlerine; "İşte dünyada size uyan şu gruplar da sizinle birlikte Cehenneme atılacaktır" denir. Onlar ila; "Onlara merhaba yok. Çünkü onlar da cehenne-me gireceklerdir" derler. Bunun üzerine dünyada onlara uyan gruplar da "Asıl size merhaba yok. Bu Cehennemi bize siz hazırladınız. Ne kötü yermiş. Ey Rabbimiz bunu bize kim hazırladıysa, onun azabını Cehennemde kat kat artır" derler" (59-61).

İnsanlar O'ndan yüz çevirirler, ancak Kur'an'da haber verilen-ler büyük bir haberdir: "Sen şöyle de: "Söylediklerim, çok büyük haberdir. Siz ise O'ndan yüz çeviriyorsunuz" (67-68).

Daha sonra, iman etmekten yüz çevirmenin gerçek sebebinin cahilce kibirlenme ve büyüklük taslamadan başka bir şey olmadığı, inkârın temeline inilerek ve İblis'in, Adem (a.s)'a secde etmekten kaçınarak rahmetten kovulması olayı anlatılarak ortaya konmakta ve onun kıyamete kadar sürecek olan fonksiyonu dile getirilmektedir: "İb-lis; "Ey Rabbim! İnsanların tekrar dirilecekleri güne kadar bana müh-let ver" dedi. Allah da "Sen vakti belli olan bir güne kadar mühlet verilenlerdensin" dedi. İblis "İzzet ve

şerefine yemin olsun ki, onlardan ih-laslı kulların hariç, bütün insanları yoldan çıkaracağım" dedi. Allah (c.c) şöyle dedi: "Ben Hak'kım hakkı söylerim. Yemin olsun ki ben, Cehennemi sen ve onlardan bütün sana uyanlarla dolduracağım" (79-85).

Sûre, bütün bu anlatılanlardan sonra, insanları bir defa daha uyararak son bulmaktadır: "Bu Kur'an, sadece âlemlere bir öğüttür. Onun haberlerinin doğru olduğunu bir müddet sonra mutlaka öğreneceksiniz" (87-88). İşte bu minval üzere devam eden sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayabiliriz inşallah.

1,2. "Sâd; öğüt veren Kur'an'a andolsun ki, inkâr edenler gurur ve ayrılık içindedirler."

Sûre, Huruf-ı Mukatta ile başlıyor. Kur'an sâdıktır. Kur'an'ın mübelliği Muhammed (a.s) sâdıktır. O ne söylemişse, onun iki dudağının arasından ne çıkmışsa Allah onu tasdik edendir, Kur'an ona şehadet edip doğrulayandır gibi mânâlar verilmişse de, önceki sûrelerde dediğimiz gibi dinleyin şu anda Allah konuşuyor. Bu sözler Allah sözleridir. Bunları Allah sözü olarak dinleyin ve hayatınızı bu sözlerle düzenleyin diye Rabbimizin bir uyarısıyla karşı karşıya olduğumuzu anlayacağımız müteşabih bir âyetle muhatap oluyoruz.

Zikir sahibi Kur'an. Mü'min zikirle beraber olmalıdır. Çünkü bu Kur'an bütün âlemlerin zikridir. Tüm varlıkların gündemidir. Tüm varlıkların hayat programını belirler bu kitap. İşte bu yetkiye sahip olan Kur'an'a yeminle söze başlar Rabbimiz. Bu zikri, bu gündemi, bu hayat programını örtmek, örtbas etmek isteyen kâfirlerin kendi kendilerine bir izzet ve şeref arayışı içine girdiklerini anlatır. Sonra der ki; onlar şikâk içindedirler. Bölük pörçüktür onlar, darmadağınıktır. Veya şâk olmuşlardır. Karşı durmuşlar, kenar durmuşlar, cephe oluşturmuşlar, karşı gelmişler. Allah'a, Allah'ın kitabına, Allah'ın zikrine, hayat programına, Allah'ın elçisine düşman olmuşlar, cephe oluşturmuşlar, karşı gelmişler.

Böyle yapanlar tarihe bir bakıverseler olmaz mıydı? Bunu ilk yapan kendileri değil ki. Onlardan öncekiler de aynı şeyi yapmışlar ve feryadı figan etmişler. Ama bu feryatları onları kurtarmış mı? Hiç düşünmüyorlar mı bunu? Peki Allah'a ve kitabına karşı böyle tavır alan bu hainler acaba bunu hangi mantıkla yapıyorlardı? Dayandıkları bir şey var mıydı? Kur'an'ın zikir olma yetkisine, hayata program yapma yetkisine karşı gelen bu adamlar acaba kendi kendilerince haklı bir sebep bulabilmişler mi? Bakın bundan sonraki âyet onu şöyle anlatır:

Evet, Kur'an'a andolsun ki, Kur'an üzerine iyi düşünün ki, Kur'-an'ı anlamaya ve onunla hayatınızı düzenlemeye çalışın ki, o Kur'an zikir

sahibidir. Zikir bir anlamıyla küfrün mukabilidir. Bir şey zikredilirse küfredilmez, küfredilirse de zikredilmez. Yâni zikir gündemde tutmak, küfür ise gündemden kaldırmaktır.

Bir başka mânâsıyla zikir dille, kalple, hareketle, eylemle, tasavvurla, düşünceyle, tasdikle, tatbikle, destekle bir şeyin gündemde duruşuna kişinin kendini âmâde kılması demektir. Buna göre temel prensip olarak ana zikir konusunun vahiy olduğunu bilen kişi, kendisini bununla görevli bilmelidir. Evet Kur'an zikirdir, gündemdir, gündem oluşturmaya yetkili bir kitaptır.

Burada bir misalle konuyu biraz açmaya çalışalım. İnsanlardan iki türlü hayat programı söyleyelim: Bir: Sabahleyin güneş doğduktan sonra keyfi yetince kalkacak, arkasından biraz müzik dinleyecek, biraz televizyonla ilgilenecek, bir iki dizi filan izleyecek. Arkasından bir kahvaltı yapacak, birkaç kadeh atacak. Arkasından şöyle gazetelere bir göz atacak, birilerine birkaç küfür atacak. Sonra işte para düşünecek, yokluktan dem vuracak, krizden bahis açacak. Sonra işi-ne, dükkanına gidecek, alacak verecek. Sonra akşam olacak bir yerlere gitmeyi düşünecek, birilerine takılacak, bir şeylerin akıntısına gi-decek, işte böyle bir program. Gündeminde namaz yok, zikir yok, Al-lah yok, peygamber yok, kulluk yok, Kur'an yok, sünnet yok, kulluk adına hiçbir şey yok. Önce böyle bir program düşünün.

Bir de ikinci bir program: Sabah erken kalkıp sabah namazı kılacak, sonra işine, aşına, hayatına devam ederken namaz vakitlerinde namaz kılacak, bazen inşallah maşallah diyecek, bazen programın ara boşluklarında biraz biraz Kur'an okuyacak, bazen komşularıyla, ev halkıyla dinsel içerikli konuşmalar yapacak, bazen hadis okuyacak. Bir de böyle bir program var. Şimdi söyleyin, acaba bunlardan hangisi daha bir Müslümanca? İkisi de değil mi? Niye? Çünkü ikisinin programını da bu Kur'an yapmamış.

Çünkü Kur'an zikirdi. Kur'an program yapıcıydı. Programı Kur'an yapmalıydı. Unutmayalım ki gündemini Kur'an'ın yaptığı hayat Müslümanlıktır, gündeminde Kur'an'a yer ayrılan bir hayat değil. Gün-demi belirleyen Kur'an olmalı. Şunu yapacaksın, bunu yapmayacaksın, şuraya gideceksin, burada durmayacaksın, şunu konuşacak, bu-nu yiyecek, beni okuyacak, benimle yol bulacaksın gibi yapılacakların ve yapılmayacakların programını Kur'an belirleyecektir. Ama heyhat ki, bakın hayatını Kur'an ile programlayan olmadığından, Kur'an'ı anlamakta güçlük çekmeyenimiz de yoktur. Ondan dolayıdır ki adam marketini açarken, holdingini kurarken, mesleğini seçerken başta Kur'an merkezli düşünmediğinden, programın onayını Kur'an'dan al-madığından, Kur'an'ı işin o tarafına karıştırmıyor da işleyiş şeklinde, motifinde, motivasyonunda Kur'an'a aykırı bir şey var mı diye soruyor insanlara. Efendim çekleri şöyle yapıyoruz, kârları böyle

belirliyoruz, zekatları böyle dağıtıyoruz, bunun Müslümanlığa aykırı bir yeri yoktur değil mi? diye Müslümanlıkla bağdaşmasını istiyor adam.

Halbuki Kur'an gündem sahibidir. Gündem yapmaya yetkilidir. Allah için söyleyin; evinizin hangi programında Kur'an yetkili? Hayatınızın hangi bölümünde gündeme yetkili Kur'an? O zaman hayatınızın programını yapmaya yetkili bir Kur'an'ınız yoksa size ne derler? Hayatında Kur'an görmemiş derler değil mi? Kaba bir tabirle, "Kitapsız" derler değil mi? Ama biz buna dayanamıyoruz. Allah korusun ama maalesef tefsir yazan adam kitapsız, Kur'an anlatan adam kitapsız, namaz kılan adam, Müslümanlığını iddia eden adam kitapsız olacak buna göre. Tabii o kitabı Allah'ın kitabı olarak düşünmeyeceğiz. Değilse bizim kitaptan bölümlerimizin olduğunu herkes bilir. Bir "inna ağtayna ile üç kulhü" okuduk mu çok rahat karşımızdakine Müslümanlığımızı yutturur gideriz.

Zikir sahibi Kur'an'a andolsun ki kâfirler bir kibir, gurur ve şikâk içindedirler. Evet Kur'an zikirdir, Kur'an gündemdir, Kur'an hayat programıdır, Kur'an yasadır, Kur'an şereftir. Hâfızalarda canlı tutulması gereken bir tezkiradır, bir haritadır, bir pusuladır Kur'an. İşte böyle bir kitaba yemin olsun ki, kâfirler kendileri için bir gündem olan, bir hayat programı olan bu kitaba karşı, bu kitabın mübelliğine karşı boş bir gurur, kibir ve şikâk içinde bocalayıp durmaktadırlar. Onlar böyle bir kitaba ve peygambere karşı şâk olmuşlar, şikâk olmuşlar, şaklaşmışlar, ayrılıp parçalanmışlardır. Kitabın ve peygamberin yolundan ayrılmışlar, parçalanmışlardır. Allah'ın kitabının ve Resûlü'nün ortaya koyduğu dine, hayat programına karşı alternatif bir din, bir cephe oluşturmuşlardır. Allah ve Resûlü'ne karşı savaş açmışlardır. Allah ve Resûlü'ne, Allah'ın kitabına ve peygamberinin yoluna muhalefet ederek mü'minlerin yolundan başka yollara gitmektedirler. Yapmayın, etmeyin ey kullarım. Bu gidişiniz yanlıştır. Siz bilirsiniz. Bakın değilse tarihte siz gibi olanlar da vardı, buyurarak bizi tarihle yüz yüze getirecek bundan sonra:

3. "Onlardan önce nice nesiller yok ettik. Feryat ediyorlardı; oysa artık kurtulma zamanı değildi."

Kendilerinden önce Allah'a, kitabına ve elçilerine şak olmalarından ötürü, cephe açmalarından, karşı gelmelerinden, kafa tutmalarından ötürü Bizim nice nesilleri helâk ettiğimizi, kendilerine bizim yı-kımımız geldiği zaman yapabilecekleri hiçbir şeyleri olmadığı için ciyak ciyak feryatlar ettiklerini bilmiyorlar mı bu insanlar? Kendilerine helâkimiz geldiği zaman, "aman ya Rabbi! Zaman ya Rabbi! Bizi bağışla! Bizi affet!" diye feryâd-ı figân ettiler, yalvarıp yakardılar ama ar-tık o zaman kurtuluş zamanı değildir. Tövbe edeceklerse zamanında tövbe etselerdi. Hayattayken, fırsat eldeyken yapmalı değiller miydi bunu?

Unutmayın ki, Benim kendilerine gönderdiğim zikirle ilgilenmeyen sizin gibi niceleri vardı tarihte, dinlemez misiniz onları? Kulak vermez misiniz onlara? Bakın ki o kâfirler havalanıyorlardı. Uçuyorlar, ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Paramparça, ihtilâf etmiş kimseler olarak. “Şair” diyorlardı Allah elçilerine, “kâhin” diyorlardı. Kimileri, “biz asarız, biz keseriz,” diyordu. Bizim helâkimiz kendilerine geldiği zaman feryat ettiler, bağırıp çağırdılar. İnsanlardan, çevrelerinden yardım beklediler, imkân aradılar. Ama kaçma imkânları kalmamıştı. Neye güçleri yeterdi ki?

Hani bir bedevi çocuk kumlar üzerindeki karıncalarla oynu-yormuş. Yolunu şaşırmış bir karınca bu tarafa gitmeye çalışırken, çocuk şöyle elini onun yoluna koyup engel oluyormuş. Onun elinin engelini gören karınca öbür tarafa dönüyor, bu defa da bu tarafa elini koyan çocuk: “Lâ menase leke, lâ menase lek” diyormuş. Yâni sana bir çıkış yok, sana bir gidiş yok, kaçış yok, kurtuluş yok diyormuş. Allah korusun, ya yarın aynısı bize de denirse. Farz edin ki yarın biz bir melek karşısında şu anda o çocuğun karşısındaki karınca kadar küçülmüş ve kaçıp kurtulmaya çabalarken çok güçlü bir melek: “Dur bakalım, hayır o tarafa değil, La menase lek,”deyiverse ne yapabiliriz?

4,5. “Aralarından bir uyarıcının gelmesine şaşmışlardı. İnkârcılar: “Bu, pek yalancı bir sihirbazdır; tanrıları tek bir tanrı mı yaptı? Doğrusu bu tuhaf bir şeydir” demişlerdi.”

Kendilerinden, kendi aralarından, kendi cinslerinden bir uyarıcının gelmesine taaccüp ettiler, içlerinden biri kendilerini uyarıyor diye şaşırıyorlar. Tıpkı bugünün Müslümanları gibi. “Bu bir Allah elçisi değil, olsa olsa yalancı bir sihirbazdır. Bu İlâhları tek bir İlâh mı yaptı? Bir çok İlâhın içinden çıkamayacağı işleri bir tek İlâhla mı halletmek istiyor? Doğrusu bu şaşılacak bir şeydir,” dediler.

Hastalandığı bir dönemde, Rasûlullah Efendimizin amcası Ebû Talib’in yanına geliyorlar. Diyorlar ki, “Ey Ebû Talib, bu yeğenine bir çare bulsan. Ya aramızdan çekil, onun işini biz bitirelim, ya da bir çare bul!” Çağırıyor amcası peygamberimizi. O meclise gelen Rasû-lullah şöyle içeriye bir bakıp kendisine oturacak bir yer arıyor ve Ebû Talib’in yanında boş bir yer görüyor. Tam oraya oturmak için yöneldiğinde, hain Ebû Cehil Rasûlullah’ın oraya oturmasını istemediği için hızlıca hareket edip orayı dolduruyor ve Allah’ın Resûlü mecburen bulduğu başka bir yere oturuyor. Hain, Rasûlullah Efendimizin öyle ağırlıklı bir konumda olmasını istemiyor. Şahsiyetiyle oraya oturup, daha ilk başta böyle bir otorite kurmasını istemiyor.

Oturuyor Rasûlullah, teklifler, konuşmalar yapıldıktan sonra Rasûlullah buyuruyor ki, “amca mümkün değil, ben bunlardan bir tek söz

istiyorum.” Bunu duyan müşrikler diyorlar ki, “babanın hatırı için ey Muhammed, bir değil on cümle söyleyelim, yüz cümle söyleyelim, söyle neymiş o cümle? İş bu kadar basitse nedir bu aramızdaki kavga?” “Ben sizden sadece “La İlâhe illallah” demenizi istiyorum.” Bunu duyar duymaz hemen elbiselerini üzerlerine atıp oradan kalkıyorlar, “vallahi biz bunu ebedîyen söylemeyiz,” diyorlar. “Bu pek çok İlâhlarımızı bir tek İlâha mı indirgemek istiyor? Ebedîyen bu mümkün değil,” deyip kalkıp gidiyorlar.

Kendi içlerinden, kendi cinslerinden bir elçi seçip kendilerini uyarmak, kendilerini hidâyete ulaştırmak üzere Allah’ın ona vahiy göndermesine şaştı kâfirler. Bunu tuhaf karşıladılar. “Böyle bir şey nasıl olabilir? Nasıl olur da Allah bir meleği değil de içimizden birisini elçi seçip onunla konuşabilir? Nasıl olur da onun vasıtasıyla Allah bi-zim hayatımıza karışabilir?” dediler. Sanki bu ilk defa oluyormuş gibi. Sanki tarihte Allah başka bir beşerî elçi olarak göndermiş gibi. Halbuki Allah o elçi vasıtasıyla kendilerine gündem olacak, zikir olacak, şe-ref kazandıracak bir kitap, bir hayat programı göndermişti. Halbuki Rabblerinden gelen bu kitaba ve bu kitabın pratiği olan bu peygambere sarılarak yeryüzünde izzet ve şeref kazanacaklardı. Kendilerine izzet ve şeref kazandıracak bir kitabın ve elçinin gelişini tuhaf karşıladılar.

Halbuki bundan daha doğal bir şey olamazdı. Yeryüzünde en mâkul bir şey varsa, o da Allah’ın yarattığı kullarına hayat programı göndermesidir. Yeryüzünde en mâkul şey, yine Rabbimizin insanlara onların içinden, onların cinsinden, onlar gibi yaşayan, onların örnek alabilecekleri bir beşer göndermesidir. Asıl şaşılacak şey bu dünyayı yaratan, insanları var eden Allah’ın onların hayatlarını düzenleyecek bir program göndermemesidir.

Önceki toplumların içinden de elçiler seçip kitaplar gönderen Allah’a kulluktan kaçmak için, kâfirler bunu tuhaf karşıladılar. Böylece Allah’ı hayatlarına karıştırmak istemediler. “Allah elçi seçmez, Allah vahiy göndermez, Allah hayata karışmaz,” dediler. Böylece Allah’ı, Allah’ın elçilerini, Allah’ın kitaplarını diskalifiye ederek keyiflerince bir hayat yaşamak istediler. Tıpkı günümüz kâfirleri gibi göklerin ve yerin yaratıcısı olarak inandıkları Allah’ı hayatlarına, hukuklarına, eğitimlerine, kılık-kıyafetlerine karıştırmadılar. Dediler ki: “Bizim bu konularda söz sahibi İlâhlarımız, tanrılarımız vardır. Ne oluyor ey Muhammed? Sen bir çok İlâhı tek bir İlâh mı yaptın? Bir çok İlâhın halledemediği işleri bir tek İlâhla halletmek mi istiyorsun? Bak şu anda bu kadar çok tanrılarımız, hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, kılık-kıyafet tanrılarımız, ekonomi tanrılarımız, sosyal ve siyasal tanrılarımız bile problemlerimizi çözümleyemezken, sen bir tek İlâhla mı problemleri çözmek istiyorsun? Bu mümkün mü?” diyorlar.

Evet, buraya kadar denenleri bir özetleyelim inşallah:

Allah'ın kendi aralarından birini seçip ona zikir indirmesini, vahiy göndermesini kabul edemiyorlar. Olmaz böyle şey diyorlar. Allah'ın ne yapıp ettiğine akıl erdiremiyorlar. Size ne bundan? Allah'ın işlerinin ne olduğuna, nasıl olduğuna ne diye akıl erdirmeye çalışıyorlar? Teslim oluversinler, tamam. Demek ki vahyi indireceği kimseyi içimizden seçermiş, bunun mantığı buymuş, deyiverselerdi daha iyi olmaz mıydı? Her halde Allah bunu onlara sormalı imiş. Kime versem bu görevi? diye Allah onlardan izin alacakmış. Bu konuda yetkili onlarmış. Şaşırıp kaldılar içlerinden birisinin elçi gönderilmesine. Sanki dışlarından birisi gelmiş olsaydı kabul edeceklerdi, asla. Şimdi de öyle değil mi insanlar? Kendilerinden birinin kendilerine mesaj sunmasını reddediyorlar. Halbuki önemli olan mesajın kendisidir. Nitekim bir ha-dislerinde Rasûlullah Efendimiz bu hususu şöyle anlatıyordu:

"Benim mesajımı size ileten bir köle de olsa onu dinleyip itaat edin"

Yâni dinlenecek olan köle değil de aslında peygamber (a.s) olacaktır. Allah ve Resûlünün emirlerini bize aktaran bir köle, bir çocuk, tanımadığımız birisi bile olsa ona itaat edilecektir. Ama şimdi itiraz etmek isteyenler buna çok rahat yol bulabiliyorlar. Bir söz duyduğumuzda onu söyleyene değil, onun asıl sahibine bakılacaktır. Eğer onu Allah ve Resûlü söylüyorsa, onu dinlemek zorundayız. Ama uyarıcıya, sözü söyleyene kafayı takarak sözü diskalifiye etmeye çalışmak, ciddi bir kâfir mantığıdır. İşte bakın burada kâfirler sözü söyleyene, mesajı ileten peygamber efendimize kafayı takarak diyorlar ki; bu adam sihirbazdır. Bu adam yalancıdır. Bu adam dengesizdir. Sonra diyorlar ki;

Yahu bu adam ne yapmak istiyor? Nedir bunun derdi? Bir çok ilahı bir tek İlâh'a mı indirmek istiyor? Hayatımızın her bir bölümünü kendilerine parsellediğimiz yüzlerce putlarımızı bir tek ilaha mı indirmek istiyor bu adam? Bizim hayatımız o kadar düzensiz ki, bu kadar ilâh ancak hakkından gelebiliyorken, şimdi bir tek ilâh nasıl becerecek bunu? Bir tek ilâhın bizim hayatımızı düzenleyebileceğine inanmamızı istiyor öyle mi? Bu gerçekten çok acayip bir şey diyorlar. Sanki Allah'ın Resûlü yattı, kalktı, düşündü, taşındı ve bu işi kendisi bulmuş gibi. Halbuki onun da bu konuda hiçbir yetkisi ve müdahalesi yoktur. Allah onu görevlendirmiş ve diyor ki; benden başka ilâhlar tanımayın. Bunu anlayamıyorlar adamlar da itiraz etmeye çalışıyorlar. Sonra diyorlar ki:

Haydi yürüyün. Dinlemeyin onu, gündeminize almayın ve ilâhlarınıza sıkı tutunun diyorlardı. Tarihte onların yaptıklarını bugün aynı yolun yolcuları da yapmaya çalışıyorlar. Aman okumayın Kur'an'ı! Aman dinlemeyin Kur'an anlatanları! Ne olur ne olmaz, belki kalpleriniz kayıverir, belki etkileniverirsiniz korkusu tarih boyunca tüm kâfirlerin korkusu

olmuştur. Yürüsünler, gitsinler bakalım kendi dünyalarına. Kendi dünyalarını yaşasınlar bakalım. Herkes kendi mezarına gide-cektir sonunda.

Bu hep böyle olmuştur. Kâfir dünya peygamberlerin getirdiği Allah'ın tek Rab ve İlâh oluşu gerçeğini örten dünya, asla peygamber mesajıyla baş başa kalmaya tahammül edememiştir. Onun getirdiği mesaja bir kişinin bile kulak vermesine izin vermemişlerdir. Neden? Çünkü, ya içlerinden bir kişi o mesajı dinler de iman ediverirse, bir ka-yıp bile vermek istemiyorlar. Âl-i İmrân son âyetinde de aynı konu an-latılıyordu:

"Ey İnananlar! Sabredin, düşmanlarınızdan daha sabırlı olun, cihada hazır bulunun, Allah'a karşı gelmekten sakının ki başarıya erişebilesiniz."

(Âl-i İmrân 200)

Ey İman edenler, dayanın, direnin, bıkmayın, usanmayın. Yâni bu imanınızı gündemde tutma yarışında bulunun. Sabırda yarışın. Dünyada hangi denenmeyle, hangi sınanmayla, hangi imtihanla karşı karşıya gelirseniz müslümanca kalabilmenin direnişini gösterin. Müs-lümanca kalabilmenin ve ölebilmenin hesabını sağlam yapın. Yâni siz sabırlı olun, direnin, dayanın. Şeytan ve dostlarının engellemelerine karşı sabır yarışına girin. Dininizden, imanınızdan, takva ve teslimiyetinizden asla taviz vermeyin, geri adım atmayın. Eğer karşınızdaki şeytan ve köleleri sizi bu imanlarınızdan vazgeçirmeye, engellemeye, bıktırıp usandırmaya çalışırlarsa, bu konuda sabır ve direnç gösterirlerse, sakın siz de bıkıp usanmayın. Onlarla sabır yarışına girin.

Ama bu iş için de rabıtalı olun. Yâni Kur'an'la vahiyle bu mesajla ilginizi, irtibatınızı, rabıtanızı kesmeyin. Böylece yolunuzu hep Allah'la bulun. Yanılmayın, şaşırmayın. Hep Allah desin siz yapın. Al-lah tarif etsin kitabıyla, siz oradan alıp amele dönüştürün. Evet, rabıtalı olmak budur. Allah için bir kulluktan bir başka kulluğa, bir hayırdan başka bir hayra koşun. Bir namazdan sonra bir başka namaza doğrulun. Allah yolunda, Allah uğrunda bir savaşta nöbet tutun. Allah için düşmanı gözetleyin. Savaşın en uç noktasında direnin. Allah'ın dinine göğsünüzü siper edin. Umulur ki o zaman felaha erersiniz. İşte o zaman kurtuluşa erersiniz. Umulur ki o zaman dünyanız da, âhi-retiniz de güzel olur diyordu Rabbimiz, bakıyoruz burada bu adamlar da birbirlerine aynı şeyi söylüyorlar.

Sonra bakın, birbirlerine de diyorlar ki:

8. "Onlardan ileri gelenler: "Yürüyün, tanrılarınıza bağlılıkta direnin, sizden istenen şüphesiz budur. Son dinde de bunu işitmedik; bu ancak bir uyarmadır. Kur'an, aramızda Muhammed'e mi indirilmeliydi?" dediler. Hayır; bunlar Kur'an'ımızdan şüphededirler. Hayır; azabımızı henüz tatmamışlardı."

Onlardan ileri gelenler, mele' grubu, elit tabaka, yönetici kadro, ekonomik ve siyasal gücü elinde bulunduran kalburüstü grup halk tabakasına diyor ki, "yürüyün, tanrılarınıza bağlılıkta direnin, sabredin, yardım edin İlâhlarınıza, memnun etmeye çalışın onları, unutmayın ki sizden istenen şey budur. Sizden istenen şey de bu değil mi? Sizler buraya ne için geldiniz? Zaten bu adamın derdi de bu değil mi? Bu adam sizi İlâhlarınızdan koparmaya çalışmıyor mu?"

Evet diyorlar ki, "ey insanlar sizler yürüyün, durmayın, dinlemeyin, kulak vermeyin, ilgilenmeyin, gündeme almayın bu Muhammed'in dediklerini. Ciddiye almayın bu kitabı, bu peygamberi. Siz hayatınıza devam edin, işinize bakın. Ona karşı koyacak, ona cevap verecek, onunla mücâdele edecek biz büyükleriniz varız. Siz bu işle ilgilenmeyerek onu bize bırakın. Siz hayatınız konusunda, dininiz konusunda bize güvenin. Biz sizin adınıza her şeyi düşünür ve karar veririz. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna, neyin hak, neyin bâtıl olduğuna biz karar veririz. Siz yormayın kendinizi," diyorlar.

Şunu çok iyi biliyorlardı ki, halk kendi dinlerini bizzat kendileri öğrenmeye başladıkları anda kendilerine kölelikleri bitecek, özgürlüklerine ilk adımlarını atacaklardı. Bunu istemeyen zalimler, hep halkın akıllarının kendi ceplerinde olmasını arzu ederler.

"Siz yürüyün ve İlâhlarınıza sabredin, onlara sıkı tutunun. İlâhlarınıza bağlılık konusunda, onlara sahip çıkma konusunda sabırlı olun, dirençli olun; işte sizden istenen, sizin yapmanız gereken de budur," diyorlar. "Eğer sizler İlâhlarınıza sımsıkı sarılır, onları ciddi benimser ve onlara sahip çıkarsanız kesinlikle bilesiniz ki bu peygamberin size karşı yapabileceği hiçbir şey yoktur," diyorlardı. "O peygamber sizi asla o İlâhlarınızdan koparamayacaktır," diyorlardı. Bugün de "aman İlâhlarınıza sahip çıkın! Aman demokrasiye sahip olun! Aman laiklik elden gidiyor! Aman şu düzeninizi yıktırmayın!" teraneleri atanların niyetleri de işte budur. Hocalarının yolunu takip ediyor adamlar.

Gerçekten de "Ben dedemi şu putun önünde secde ederken buldum. Ey Muhammed ne yaparsan yap beni dedemin yolundan çe-viremezsin!" diyerek putuna sabredip sıkı tutunan Ebû Cehil'e, Allah'ın Resûlü hiçbir şey yapamıyordu, yapamamıştır. Keşke onların İlâhlarına sarılıp sabrettikleri kadar bugün Müslümanlar da kendi İlâhlarına, İlâhlarının kitabına sarılmayı bir becerebilse! O zaman tüm dünya düşman olsa bile, kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacaktı müslümanlara.

Öyleyse bizler de sabredeceğiz. Her konuda sabırla Allah'tan yardım isteyeceğiz. Çünkü bilelim ki Allah'ın yardım kapılarının anahtarı sabırdır. Bazen nefsin egemenliği, bazen dışındaki ve içindeki şeytanlar, bazen mal

mülk derdi, hayatın sıkıntıları bizi baş aşağı getirecek noktaya gelebilir. Bazen bir şeylerden dolayı güçsüz düşebiliriz. İşte o zaman da sabırla Allah'tan yardım isteyeceğiz. Sabır direnç de-mektir. Veya dayanmak demektir, süreklilik veya devamlılık demektir. Kâfirlerin de hareketlerinde bir sabır veya müslümanların da hareketlerinde bir sabır söz konusudur. Meselâ kâfirler peygamberimiz karşısında dayanabilmek için birbirlerine yürüyün! dediler. Aman bu peygamber karşısında pes etmeyin! Dayanın, dişinizi sıkın ve sabredin! dediler.

Ayrıldılar, kalkıp yürüdüler, haydi dediler yürüyün. Aynı ortamda bulunmayın bu adamla. Onu dinlemeyin, onun sözlerine kulak vermeyin dediler. Elbiselerine büründüler başka âyetlerin beyânıyla. Bir şeylerinin arkasına saklandılar, önlerine kalkanlar gerdiler de sözün, mesajın kendilerine ulaşmasına engel oldular. Aman ilâhlarınıza sıkı tutunup dayanın, direnin, sabredin dediler. Demek ki hak yolda, iman teslimiyet yolunda yapıldığı gibi bâtıl yollarda da yapılırmış. İlâhlara sabır. Hani Resûlullah Efendimiz bir hadislerinde; "Bu din için, kulluk için Allah'ın istediklerine azı dişlerinizle sarılır gibi sarılın" di-yordu ya, sanki bu kâfirler de kendi ilâhlarına aynı inançla sarılmalarını istiyorlar. Aman ilâhlarınıza sıkı tutunun. Zaten bu adamın da sizden istediği budur. Bu adam sizi ilâhlarınızdan koparmak, tanrılarınızdan uzaklaştırmak istiyor. Aman kopmayın ilâhlarınızdan, değilse onun ilahının yanında bulursunuz kendinizi.

Peki acaba şu anda şeytan ve çömezleri Müslümanları kendi İlâhları olan Allah'a sarılma noktasında sarsmaya çalışmıyorlar mı? Allah'tan başka Rezzaklar tanıtarak onların tek Rezzâkları olan Allah'a karşı imanlarını, güvenlerini, teslimiyetlerini sarmıyorlar mı? Böylece Müslümanları helâke sürüklemiyorlar mı? Onların karşısına başka şâfiler çıkarıp tek Şâfileri olan Rablerine karşı güvenlerini sars-mıyorlar mı? Başka rabler, başka yasa belirleyiciler çıkarıp, hayatlarına program yapmaya yetkili tek Rablerine karşı imanlarını sarmıyorlar mı? Onların yaptıklarını yapma konusunda bizler de kendimize bir proje olarak geliştirmeli değil miyiz? Yâni onların sahte ilahlarına, putlarına sarıldıklarından çok daha fazlasıyla bizler de Rabbimize, İlâhımıza sarılmalı ve O'na kulluğa sabretmeli değil miyiz? Onlar bu sahte tanrılarını, bu yapay tanrıçalarını kesinlikle tartışmaya bile açmayacaklar, onların dokunulmazlığını savunacaklar da biz ne yapacağız?

Efendim, biz biraz objektif olsak, biz biraz her inanca, her düşünceye açık olsak, her kitaba, her dine açık olsak. Olalım, ama bir şartla. Şeytan ve dostlarını da bağlasınlar da o zaman bakalım meseleye. Tamam, ben çocuklarımı hangi okula gidecekleri, hangi kitapları okuyacakları, nerelerde yaşayacakları konusunda zorlamayayım. Hiç-bir şey söylemeyeyim onlara. Ama kimse hiçbir söylemesin onlara. Hayatı bütün çıplaklığıyla kendileri görsün, hiç kimse onlara bir şeyler empoze etmesinler. Damarlarında kan gibi dolaşan şeytan da onlara verdiği vesveselerini bıraksın. Okulda,

çarşıda, televizyonda onların körpe dimağlarına küfür ve şirk empoze etmeye çalışan şeytan çömezleri de bu işi bıraksın. O zaman ben de çocuklarıma hiçbir şey demeyeyim. Mümkün mü bu? Yaparlar mı bunu? Bakın adamlar şöyle diyorlar:

Bugün de aman İlâhlarınıza sahip çıkın! Aman demokrasiye sahip olun! Aman laiklik elden gidiyor! Teraneleri atanların niyetleri de galiba budur. Hocalarının yolunu takip ediyor adamlar. Onların İlâhlarına sarılıp sabrettikleri kadar keşke bugün müslümanlar da kendi ilahlarına, İlâhlarının kitabına sarılmayı bir becerebilselerdi tüm dünya düşman olsa bile kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacaktı.

Zaten sizden istenen de budur! diyorlardı. Sabırlı olmak demek bıkmamak, usanmamak demektir. On yıldır namaz kılıyorum! Yeter artık dememek sabırdır. On yıldır içki içmiyorum! yeter artık bu kadar dememek sabırdır. İbâdetten bıkmamaya, günâhtan kaçınmaya devam etmek sabırdır. Allah'ın nasıl isterse bizi öylece imtihan et-tiğine, edeceğine, gönderilen sorular istikâmetinde Allah'a kulluk etme şuurunun devamına da sabır diyoruz. Bazen yangınla, bazen hastalıkla, bazen zenginlik, bazen fakirlikle, nasıl isterse öylece imtihan edeceğine iman etmek sabırdır. Bazen müslümanların zafiyetleriyle, bazen kâfirlerin gücüyle, bazen zaferle, bazen yenilgiyle, bazen Bedirle, bazen Uhut'la imtihan eder Allah. Biz de o konuda sabredeceğiz. Yani o konuda nasıl kulluk etmemizi istiyorsa öylece kulluk edeceğiz. Sabır insanın vücudundaki baş mesabesindedir. Başı olmayan bir bedenden nasıl ki hayır beklenmezse sabrın kontrolünde olmayan bir imanda da bilelim ki hayır yoktur. Sabır çok önemlidir İslâm'da.

Bakıyoruz Kur'an-ı Kerimde; Allah, namaz kılanlarla beraberdir denmezken, sabredenlerle beraberdir dendiğini görüyoruz. Allah namaz kılanlarla beraberdir denmezken, sabredenlerle beraberdir dendiğini görüyoruz. Çünkü sabır namazdan da şümullüdür. Zira namaz kılabilmenin, bunları yapabilmenin yolu da sabırdan geçer. Namaza sabredecek ki kişi namazı kılabilsin, zekâta sabredecek ki verebilsin. Sabır önemlidir. Kulluğa sabır, şeytana uymamaya sabır gibi.

Evet sabırla Allah'tan sürekli yardım isteyeceğiz. Çünkü her an şeytanla karşı karşıya bir hayat yaşıyoruz. Üstelik şeytanın tüm yardımcıları da bizi çepeçevre kuşatmışlardır. Şeytanın sıkıntıları, şeytan dostlarının ürettiği sıkıntılar, dünyanın tabii sıkıntıları, bir de müslümanlıklarının farkında olmadan yaşayan müslümanlardan gelecek sıkıntılar bizi bunaltacak noktaya geldiği zaman başka da çaremiz yoktur. Tüm bu aleyhte şartlara rağmen yine de müslüman kalabilme bilinciyle Rabbimizden yardım isteyeceğiz.

Şimdi Allah için bu ortamda herkes, hepimiz kendi yerimizi bulmaya çalışalım. Farz edin ki Rasûlullah var, etrafında Ebû Talib, Ebû Cehil, insanlar ve bizler varız. Böyle bir ortamda Rasûlullah'ın bir teklifiyle karşı karşıyayız. Diyor ki Allah'ın Resûlü: "Ey insanlar, gelin hayatınıza karışmaya yetkili tek İlâh Allah olsun. Zevkinize, menfaatiniz, kılık-kıyafetinize, kazanmanıza harcamanıza, mesleğinize, yemenize, içmenize, hukukunuza, eğitiminize, gecenize-gündüzünüze, o-kumanıza-yazmanıza, sosyal, siyasal, ekonomik, bireysel ve toplumsal tüm hayatınıza karışan öteki İlâhları bırakın, terk edin, hayatınızı sadece Allah ayarlasın." İşte şu anda okunan Kur'an, peygamberin bu teklifini size ulaştırdı. Peki siz ne diyorsunuz bu teklife? Ya da siz hangi taraftasınız bu teklif karşısında? Bunu duyduktan sonra yine aynen Kur'an'dan önceki hayatınıza mı dönüyorsunuz? Yoksa, "ya! Öyle miydi?" diyerek onları bırakıyor ve hemen can fedâ La İlâhe illallah mı diyorsunuz? Eğer bu ikiden birinin tercihini açıkça ortaya koyacaksak o zaman niye okuyoruz ki bu Kur'an'ı? Ne gereği var da bunu okumanın? Evet ne kadar korkunç bir tablo çıktı karşımıza değil mi?

"Gerçekten bu çok acayip bir şeydir, çünkü biz bunu son dinde de işitmedik. Bizler bunu daha önceki toplumlarda hiç görmedik," diyorlar. Yâni, "babamın babasının dedesinde görmedim. Hocamın hocasının hocasında görmedim. Îsevîlik, Mûsevîlikte görmedim, Ku-reyş'in dininde görmedim. İmam hatipte okudum görmedim. Nedir bu senin dediğin yahu?" diyorlar. Bizler de bunu fiilen demiyor muyuz? Bu ancak bir uyarmadır. "Kur'an, aramızda Muhammed'e mi indirilmeliydi?" dediler. "Yâni aramızda bir tek sen biliyorsun bunu ha? Biz bi-lemedik de sadece sen bildin ha? Biz de okuduk, biz de hafızlığı bitirdik, biz de imam-hatibe gittik, biz okuduk bu Kur'an'ı, biz de yıllarca nice hocaları dinledik, biz de yıllarca mukabelelerde bulunduk. Yâni bunu bilen bir tek sen misin?" diyenlerin ataları da diyorlar ki bakın, "bu sana mı düşmüş? Tamam bir peygamberi biz de bekliyorduk ama, bu senden önce Mekke'de filana, Taif'te falana gelmeliydi." Hayır hayır, bunlar Bizim Kuran'ımızdan şüphededirler.

Evet, diyorlar ki biz bunu son dinlerde hiç görmemiştik, nereden çıktı bu iş? Uyduruk bir şeydir bu.

Son din; babasının dinidir. Babasının dininde görmemiştir adam bunu. Çünkü babası öyle yaşamıyordu adamın.

Son din; dedesinin dinidir. O da bu dinden habersiz yaşamıştı.

Son din; Hıristiyanlık, ya da Yahudiliktir. Görebilmişler miydi o dinlerde Resûlullah Efendimizin dediklerini? Duyabilmişler miydi onlardan Kur'an'dan duyduklarını? Var mıydı onlarda bu tek İlâh ve Rab inancı? Bir tek İlâh olsun, hayata sadece O etkili olsun. Duymuşlar mıydı bunu onlardan? Duymuşlar mıydı babalarından, dedelerinden? Hayır.

Babasından duymadı, dedesinden duymadı, kocasından duymadı, ne yapacaktı şimdi bu adam?

Meselâ şu anda bu ülkedeki tüp Tıp Fakültelerini kapatsalar. Tıbba yasaklar koysalar, bundan sonra kimse tıp konusunda tek kelime konuşmayacak deseler. Hattâ tıp bilgilerini ağzına alan herkesi cezalandırsalar, asıp kesseler. Uzun süren böyle bir yasaklamadan sonra, biraz gevşeklik ortaya koysalar, herhalde eline kerpeteni alıp; “ben de diş doktoruyum, ben de güzel diş çekerim, ben de tedavi ederim” diyenler çıkar mı? Din konusu da böyle olmaz mı? Meselâ bir ülkede Allah’ı, dini, kitabı ve peygamberi ağza almak yasaklansa. Kur’an ve sünnet tümüyle gündemden kaldırılsa. Hattâ Allah’ın kitabı evlerden, duvarlardan, minderlerden ve yastıklardan bile esirgense, kıskanılsa, yasaklansa. Kitabı ve sünneti kazara ağzına alanlar hemen cezalandırılsa. İnsanlardan birileri çıkıp da biz bunu kimseden duymadık deseler ne anlam ifade eder? Böyle bir ortamda kimden duyabilecekler dini? Kimden öğrenebilecekler kitap ve sünneti? Kimden duyabilecekler bu gerçekleri?

Evet, diyorlar ki son dinlerde, başka dinlerde bunun benzerini duymamışlar. Devam ediyorlar saçma sapan iddialarına, ama Allah da onları sorgulamasını sürdürüyor:

Ciddi misiniz? Samimi misiniz? Kendinizden emin misiniz? Ne dediğinizin, ne yaptığınızın bilincinde misiniz dercesine bundan sonra Rabbimizin sorgulamaları gelecek. Bakın, işte onlardan biri şöyle:

Yok yok, onlar gündem konusundan tereddütlüler. Orda zorlanıyorlar. Onların tüm dertleri gündemlerinin değişmesi korkusudur. Bu kitap ve bu peygamberi kabul ettikleri zaman gündemlerinin değişeceğinden ürküyor bu inançsızlar. O zaman şu andaki gibi istedikleri günâhları yapamayacaklarından, diledikleri gibi keyiflerince bir hayat yaşayamayacaklarından korkuyorlar, onun için buna yanaşmıyorlar diyor Rabbimiz. Gündemlerini Kur’an’la oluşturmaya yanaşmıyorlar. Onlar azabımızı henüz tatmamışlardır.

Kur’an’ı gündem yapmaya yanaşmıyorlar ve de üstelik dikkat ederseniz, hainler bir dini reddetmek için bir başka dini kullanıyorlar. Bir dini reddedebilmek için bir başka dine sarılıyorlar. “Biz böyle bir şeyi son millette, millet-i âhire’de, son dinde görmedik, duymadık,” di-yorlar. Son dinden, Allah’ın İsrâil oğullarına gönderdiği Hıristiyanlığı kastediyorlar. Çünkü Allah’ın gönderdiği dini, kitabı bozan, hak dinden sapıp giden Hıristiyanların dininde de teslis inancı vardı. Üç İlâh inancı vardı. İşte buna bakarak diyorlar ki, “son dinde de biz tek İlâh inancını, tevhid inancını göremiyoruz. Şimdi bu nasıl bir şeydir ki pek çok İlâhı bir tek İlâha indirgiyor? Öyle kabul ettiğimiz zaman öteki İlâhlarımız ne olacak?

Muhammed tüm bu tanrıların yetkilerini alıp bir tek tanrıya mı veriyor? Biz bunu ne önceki atalarımızda duyduk, ne de son dinlerden birinde!”

“Sonra içimizde filan filan nüfûzlular, filan filan ekonomik güce sahip olanlar dururken bu din kala kala Muhammed’e mi gönderiliyor?” diyerek Allah’a akıl vermeye, Allah’ı şartlandırmaya, O’na yol göstermeye cüret ediyor hainler. “Başka birini bulmamış ta bula bula onu mu bulmuş Allah?” diyorlar. Onlara mı soracaktı Allah, elçiliğini kime vereceğini. “Hayır hayır, onlar Bizim kitabımızdan şüphe içindedirler ve onlar henüz Bizim azabımızı tatmadılar da onun için bu tür sapıklıklarını sürdürebiliyorlar diyor,” Rabbimiz.

Aramızda bula bula Allah onu mu bulmuş? Başka vahiy gönderecek bulamamış mı? Onu mu lâyık görmüş bu işe? Gündem belirlemek, hayat programı yapma işi ona mı düşmüş? Ona mı verilmiş bu yetki? Abdulmuttalib’in yetiminden başka bu işe lâyık bulamadı mı diyorlardı. Allah da buyuruyor ki; yoksa işin aslı, siz benim kitabım ko-nusunda bir şüphe içinde misiniz? Yoksa bu itirazlarınız ondan kaynaklanmasın? Yoksa benim hayatınıza karışmaya yetkili oluşumu hazmedemediniz de onun için mi diskalifiye etmeye çalışıyorsunuz? Ya da henüz azabımı tatmadınız da onun için mi bu itirazınız? Söyleyin bakalım:

Yok yok, aslında onlar benim zikrimden şüphe içindeler. Ana program maddelerinden şüphe ediyorlar da ondan. Öyleyse bileceğiz ki Kur’an Allah’tandır. Bileceğiz ki Kur’an mutlak haktır, doğrudur. Kur’an demişse tamamdır diyeceğiz. Kur’an’a karşı bizde böyle bir teslimiyet yoksa, ondan şüphe içindeyiz demektir.

Daha azabımızı tatmadılar da ondan. Gerçi kitabımızın başka âyetlerinin delâletiyle zaten dünyada da azabın içindeler bu hainler. Hem dünyada azabı hak edecekler, hem de âhirette. Bir soru daha:

Bakın yine sorgulama devam ediyor:
9,11. “Yoksa, güçlü ve çok ihsan sahibi olan Rabbinin rahmet hazineleri onların yanında mıdır? Yahut, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların hükümranlığı onların elinde midir? Öyleyse sebepleri tevessül edip göğe yükselsinler (de hükümranlığı ele geçirsinler bakalım). Onlar burada takım takım bozguna uğramış perişan bir ordudur.”

Yoksa Vehhâb olan, lütfeden, her şeye güç yetiren, mutlak güç ve kudret sahibi olan Rabbinin rahmet kapıları onların yanında mı? Onun için mi böyle davranıyorlar?

Yoksa tüm göklerin ve yerin mülkü, mülkiyeti, ikisi arasındakilerin mülkiyeti onların da onun için mi karışmaya cesaret ediyorlar? Haydi öyleyse ne yapacaklarsa yapsınlar.

Evet diyorlar ki; bu Muhammed nereden almış bu yetkiyi? Kimden almış? Eğer Allah ondan başka kimseyi bulamamış da bu yetkiyi ona vermişse, o zaman bu işin ciddiyeti nerede kaldı? Ne özelliği var bu Muhammed'in? Malı yok, mülkü yok, çevresi yok, saltanatı yok, sarayları, köşkleri yok, bağları bahçeleri yok, orduları, askerleri yok, yanında melekleri yok, yok, yok. Bu yokların içinde nereden almış bu yetkiyi diyorlar. Yâni böylece hem Allah'ı, hem de elçisini reddetmeye çalışıyorlar. Bula bula bunu mu bulmuş diyorlar ve hâşâ Allah'a bilgisizlik, hikmetsizlik izâfe ediyorlar. Veya mesajı aktaranı reddederek, mesajın sahibini reddetmeye çalışıyorlar. Elçiyi reddederek elçiyi göndereni reddetmeye çalışıyorlar.

Acaba bizde bazen bazen bu özellik açığa çıkıyor mu? Bize Allah mesajını ulaştıran insanlarda böyle bir takım özellikler arama hastalığı var mı bizde de? Sen kimsin kardeşim? Nereden mezunsun? Diploman var mı? Hani ekonomik ve siyasal gücün? Doktoran, doçentliğin filan var mı? Nerden buldun bu yetkiyi? Gibi tavırlar içinde olanlar var mı bizim içimizde de? Ama unutmayalım ki bu tavır resmen uyarıya kapalı oluştur. Kur'an'ın uyarısına olan kapalılıklarını, onu duyuranın kimliğine kafayı takarak açığa çıkarıyor bugün insanlar. Kur'an ve sünnetin mesajını diskalifiye etme zırhlarıdır bunlar Allah korusun. Kur'an'ın kendilerine gelişine yol kapatmaya çalışıyorlar. Ehl-i kitap da aynısını yapmıştı. Bu mesajı getirenin kimliği hoşumuza gitmedi. Bu peygamber bizim familyadan değil diye reddedivermişlerdi. Tamam, belki uyaran adam melek değildir, hataları vardır, yanlışları vardır, mükemmel değildir, ama Allah ve Resûlü adına becerebildiği kadar bizi uyarıyorsa, onun uyarma hakkını ona Allah verdi demek zorunda değil miyiz? Birbirinizi uyaranlar olun demiyor mu İslâm? İşte maalesef o günkülerin şeytanca aldatmacalarının aynısını bugün de görüyoruz. Allah buyuruyor ki bakın:

Onlara ne bundan? Ne yetkileri var onların? Kim onlar? Mülk onların mı? Ne zamandan beri yetkililer bu adamlar da, Allah zikrini kime indireceğini bu adamlara soracakmış? Yoksa Azîz ve Vehhâb, mutlak güç ve egemenlik, mutlak yetki sahibi olan Allah'ın rahmet hazineleri onların elinde mi ki, risaleti, mülkü dilediklerine dağıtmaya, vermeye çalışıyorlar? Yoksa göklerde, yerde ve ikisi arasında hükümranlık, yetki onların elinde mi ki, taksimatı onlar yapmaya çalışıyorlar? Göklerde, yerde ve iki arasında tasarruf onlara ait öyle mi? Gökle yeryüzünü anladık ta acaba 'bu ikisi arasındakiler' ifadesini nasıl anlayacağız? Gökle yer arasında ne ola ki? Bakıyoruz, gök yerle bitişiktir. Yâni bir şey ya göktedir, ya da yerdedir. Bir cisim, bir milimin milyonda biri kadar bile yerden yükseldi mi, göktedir artık o. Peki nedir o zaman gökle yer arası? Ben bildiğimi söyleyeyim: Her ne

kadar kimileri bulutlar, kuşlar, tozlar, zerreler demişlerse de, benim anladığım, gök huzurunda bulunanlar ve yerin önüne sunulanlar, yerle tanınanlar, gökle bilinenlerin hepsidir.

Eğer böyle bir güçleri, yetkileri varsa, haydi sebeplere sarılıp göğe yükselsinler de oraların hükümranlığını ellerine geçirsinler, Allah'ın yetkilerini teslim alsınlar da dilediklerini peygamber olarak göndersinler. Hangi yetkiye, hangi hazineye sahipler ki onu dilediklerine vermeye, dilediklerini ondan mahrum etmeye çalışıyorlar? Hayır hayır, göklerin ve yerin mülkü sadece Allah'a aittir ve onu dilediklerine veren sadece Allah'tır. Peki bir soru sorayım burada: Acaba sizin inandığınız Allah da böyle mi? Meselâ sizin inandığınız Allah da Veh-hâb mı? Allah size de bir şeyler verdi mi yâni? Vermedi değil mi!? Ne-den? Çünkü eğer Allah bize de bir şeyler vermiş olsaydı, bizler de onu verenin yolunda kullanacaktık. Var mı böyle Allah'ın dediği yerde kullandığımız bir şeyler? Yok ki efendim! Ne vermiş ki Allah bize!? Eli-miz kendimizden, ayağımız kendimizden, aklımız, paramız, atımız, arabamız, malımız, mülkümüz, karımız, kızımız kendimizden! Dolayısıyla Allah'ın verdiği bir şeyimiz olmadığı için bütün bunları kendi keyfimiz istikâmetinde kullanmaya devam ediyoruz efendim!!

Onlar başka değil bozguna uğratılmış bir ordunun kalıntılarıdır, kırıntılarıdır, döküntüleridir. Kendilerinden önce kendilerinin tavrını sergileyip, Allah'la savaşa tutuşup sonunda bozguna uğratılmış orduların kırıntılarıdır onlar. Dün de, bugün de hezimet, helâk, yıkılış bu orduların alınyazısıdır, vazgeçilmez âkıbetidir. Zaman ne olursa olsun, şartlar ne olursa olsun, güçleri ne olursa olsun Allah karşısında perişan olmaya mahkûm ordulardır onlar. “Onlar burada helâk olacaklar, burada bozguna uğratılacaklardır,” diyor Rabbimiz. Bu beyânın yapıldığı dönem, henüz Mekke'nin fethinden on yıl öncesi. On küsûr yıl öncesinden, Rabbimiz Kureyş'in orada yenileceğinden söz ediyor.

Peki bu bize ne söyler bilir misiniz? Bu bize şunu söyler: Zamanın Allah'ın hâkimiyetinde olduğuna imanımızın çok kıt, ya da hiç olmadığını söyler. Kehf sûresinde, Ashab-ı Kehf denen genç yiğitlerin durumu anlatılırken bu konu çok hoş anlatılır. Ah bunu bir anlayıp, zamana Allah'ın etkin olduğu bilincine erip biraz sabredebilsek, biraz bekleyebilsek. Bir tebliğci olarak muhataplarımıza, bir eğitimci olarak oğlumuza, kızımıza, hanımlarımıza veya bir Müslüman olarak kâfirlere karşı tavrımızı ortaya koyarken, “olmuyor!” diye bıkıvermeyip biraz sabırla devam etsek de, zamana Allah'ın hakim olduğunu bilerek bir teslim olabilsek, neler göreceğiz neler…

O yiğitler yıllar sonra bunu anladılar. Meğer bizim kıyâmımız zamanla neleri ve kimleri diriltiyormuş? Meğer zaman neleri değiştiriyormuş, zamana Allah hakimmiş? İşte bu örnekte olduğu gibi bazen bu üç yüz küsûr yıl

sürebilecekmiş. Ama bizim aylara, hattâ günlere bile tahammülümüz yok. Az biraz sabırlı olsak olacak ama yapamıyo-ruz.

Vehhâb karşılıksız veren, bolca veren.. Birilerinden çekindiği, gocunduğu, korktuğu, minnet duyduğu için değil, kendisi istediği, seçtiği, razı olduğu için verendir.

Nimet hazineleri onların yanında mıdır? Buradaki nîmet peygamberliktir, risâlettir. Bu nimet onların yetkisinde midir? Onlar mı ka-rar veriyorlar buna? Allah'ın vekili, ya da veziri durumunda mıdır bu adamlar? Bugün için söyleyecek olursak, yâni Allah bana ne gönder-meli? Kur'an bana ne demeli diye insanlar kendileri mi tespit etmeye çalışıyor? Beni şunlarla imtihan etmeli, bana şu şu soruları göndermeli, beni şu şu makamlarla, şu şu konumlarla denemeli mi demeye çalışıyorlar? Yoksa her şeyin en güzelini, bana en uygun olanını Rab-bim bilir, binaenaleyh benim adıma en mütenasibini O takdir eder mi diyoruz? Herkes baksın hayatına.

Yoksa gökler ve yerin mülkü onlara mı aittir? Yoksa göz benim, el benim, ayak benim, ben onları nasıl istersem orada kullanırım demeye mi çalışıyorlar? Oğlan benim, kız benim, onları istediğim gibi eğitir, istediğim yerde kullanırım mı demeye çalışıyorlar? Ev benim, dükkan tezgah benim, istediğim gibi onlarla ilişki kurarım demeye mi çalışıyorlar? Hayat benim, zaman benim mi diyorlar? Peki haydi bakalım;

Bütün güçlerini, bütün imkânlarını kullansınlar da gökyüzüne yükselsinler, nereye gideceklerse gitsinler. Dünyayı baştan sona oysunlar, delsinler de yol açıp dünyanın ötesine gitsinler. Ne yapacaklar? Allah'tan, Allah'ın egemenliğinde kurtulabilecekler mi? Allah'tan bağımsız bir hayat bulabilecekler mi? Ölüme çare bulabilecekler mi? Hayır hayır, asla buna güçleri yetmeyecek. Öyleyse:

Bırakın öyle sonradan helâk olacaklarını, onlar şimdi, burada helâk olacaklar. İşte şuracıkta, Mekke'de yenilip helâk olacaklar onlar. Bu âyetlerin okunduğu yerde, bu peygamberin kendilerini uyardığı ortamda helâk olacaklar.

Kâfirlerin başına geleceği söylüyordu burada Rabbimiz. Allah hesabını bize göre yapmaz. Onların ne zaman helâk olmaları bizim için hayırlıdır, bunu en iyi bilen O'dur. İçlerinden kimler müslüman ol-duktan sonra helâk olacaklardı? Bunu en iyi bilen şüphesiz Allah'tı.

İşte şuracıkta, bu âyetlerin geldiği yerde helâk olacaksınız. Paramparça, bölük pörçük bir avuç ahzâb olduğunuz halde. Belki dı-şarıdan bakanlara güçlü bir ordu gibi görünseler de paramparçadır o kâfirler.

Peki tarihten buna örnek mi istiyorsunuz? “Alın size örnekler” diyerek Rabbimiz bize örnekler verecek:

12,15. “Onlardan önce Nuh milleti, Âd, sarsılmaz bir saltanatın sahibi Firavun, Semûd, Lût milleti, Eyke’liler de peygamberleri yalanlamıştı. İşte bunlar da peygamberlerine karşı birleşen topluluklardır. Hepsi peygamberleri yalanladı da azabımı hak ettiler. Bunlar da ancak, bir an gecikmesi olmayan tek bir çığlık beklemektedirler.”

Peygamberler kendilerine mesaj getirdiler Rabblerinden ama onlar, Allah’tan gelen zikirle ilgilenmediler. İman, amel, davranış olarak yalan saydılar. Peygamberlerin getirdiği programa rağmen kendi bildikleri gibi yaşamaya devam ettiler. Nuh kavmi, Âd kavmi, kazıklar sahibi Firavun, Semûd kavmi, Lût kavmi ve Eyke’liler... Allah’la, elçileriyle savaşa tutuşan bu toplumların helâk yasalarını önceki sûrelerde detaylarıyla anlatmıştı Rabbimiz. Bunların âkıbetleri de onlarınkinden farklı olmayacaktır. Bunları da başka değil, sadece bir tek sayha bek-liyor. O sayha geldi mi, artık onlara göz açtırılmayacak, tevbe ve dönüş imkânı tanınmayacaktır.

Evet, onlardan önce Nuh kavmi, Âd kavmi ve… İşte bunlar da helâk olmadılar mı? Vahiy karşısında hepsi darmadağın olmadılar mı? Güya güçlüydüler, orduydular. Hep öyle olmadı mı? Güya onlar karşısında peygamberler ve onlara tâbi olan mü’minler ne kadar azdı? Ne oldu? Kim kurtuldu, kim helâk oldu?

Hal böyleyken:

16,17. “Onlar ise (işi alaya alarak) “Rabbimiz! Bizim payımızı hesap gününden önce ver” derler. Ey Muhammed! Onların söylediklerine sabret; güçlü kulumuz Dâvûd’u an; O, daima Allah’a yönelirdi.”

Öncekilerin durumu bu kadar açık ve net iken şimdiki alçaklar da helâklerini çağırıyorlar. Yıkılışlarına dâvetiye çıkarıyorlar. Diyorlar ki, “Rabbimiz bizim azaptan payımızı hemen gönder. Onu kıyamete kadar ertelemeye gerek yok, beklemeye gerek yok! Haydi ne gelecekse gelsin de görelim.” Yâni inanmıyorlar da, inanmadıkları azabı haydi şimdi getir diyorlar; veya kendilerini kesin doğru yolda görüyorlar da, mükâfatımızı acele gönder, diyorlar. “Hesap gününden önce cennetten payımızı şimdi veriver de biz onu kullana duralım, rızkımızı şimdiden veriver,” diyorlar. “Konaklarımızı gösteriver, nerede konaklayacaksak,” diyorlar. Ya da buradaki ‘gıdda’, hesap kitap demektir. Yâni, “şu bizim hesap kitap hülâsamızı bir görelim, nedir bu? Ne kadar üstümüze geliyorsun? Nedir bizim durumumuz?” diyorlar.

Bugün maâlesef Müslümanların da aynı şeyi söylediklerini görüyor ve duyuyorum. Meselâ adama anlatıyoruz, yükleniyoruz, adam diyor ki, “dur hele, ne oluyor arkadaş? Neyiz biz? Biz bunu hak ediyor muyuz? Söyle

bakalım, neyimiz var bizim?” Adam o kadar kendisinden emin ki, sanki kesin cennetlik. “Ne yaptım ben yahu? Neyim var benim? İçkim mi var? Kumarım mı var? Zinam mı var? Fâiz mi yiyo-rum? Domuz mu yiyorum? Allah’a mı küfrediyorum? Falan gibi mi yaptım? Filan gibi mi ettim?” diyor. Kendisini cennete gitmeyeceklerle veya hayvanlarla mukayese etmeye çalışıyor.

O bunları saymaya başlayınca, benim gözümün önünde Bey-yine sûresi canlanmaya başlıyor. Rabbimiz orada insanlar Beyyine ile tanışmadıkça kendilerini hep hakta ve doğruda görecekler, diyor. Am-ma ne zaman ki vahiyle tanışınca, kimileri diyecekler ki “eyvah meğer bizler yanılıyormuşuz. Meğer bizler kendimizi Müslüman zannediyormuşuz.” Bulundukları durumu terk edip Beyyine’nin istediği gibi Müslüman olacaklar, kimileri de, “yok arkadaş Müslümanlık buysa ben bunu kabul etmiyorum,” diyeceklerdir.

Rabbimiz böyle akılsızlar gürûhu karşısında peygamberine ve onun yolunun yolcusu müzminlere sabır ve direnç tavsiye ediyor. Peygamberim, sen onların bu densizliklerine sabret. Onların bu tavırlarından dolayı programını bozma. Sen onların bu zırvalarına aldırış etmeden yoluna, kulluğuna devam et. Bunun için de kulumuz ve elçimiz Dâvûd’u hatırla. Dâvûd’u an, Onu gündeme al ki sabredebilesin.

Evet bundan sonra yeryüzünde kendilerine en büyük mülk ve saltanat verilmiş iki elçiden söz edilecek. Rabbimiz bu örneklerle Rasûlullah Efendimize sabır tavsiye ediyor. Sabır, tüm peygamberlerin ve onların kutlu yollarının yolcusu olan mü’minlerin kulluk yolunda en büyük sermayeleridir.

Bırak peygamberim, onlar devam etsinler itirazlarına. Sen bakma onlara. Sen dayan, diren. Onlar öyle yapıyorlar diye sakın sen bıkıp usanma. Hayatı ben belirliyorsam, sen beni dinle, benim dediğimi yapmaya devam et. Sakın onların sözlerine, onların tavırlarına takılıp kalma. Onların sözleri, söylemleri, gündemleri sakın seni meşgul etmesin. Sen bırak onların gündemlerini. Senin gündemin Dâvûd olsun. Çünkü bu Kur’an zikir sahibidir, gündem sahibidir, gündem be-lirlemeye tek yetkilidir. Öyleyse sen ey peygamberim, kulumuz Dâvû-d’u gündeme al, onu gündemde tut. Bırak onların lakırdılarını da işte gündemin bu olsun.

Sanki bu âyetler bize şunları söyledi: Diyor ki Rabbimiz; karşınızdakine hakkı ve hakikati anlatın. Allah’ı, Allah’ın tek Rab ve İlâh oluşunu, hayata egemen oluşunu, ölümü, ölüm ötesi dirilişi, hayatı, hayatta başka ilâhlara yer verilmemesi gerektiği gibi sûrenin başından buraya kadar anlatılanları insanlara duyurun. Ama baktınız ki, onlar dinlemiyorlar, ilgilenmiyorlar. Gözlerini, kulaklarını, kalplerini ka-patmışlar. Bu konuların gündemini kapatmak istiyorlar. O zaman sizler ısrar etmeyin, geçin başka

bir konuya. Çünkü Allah'ın hayata karışıcı tek İlâh oluşunun anlatım yöntemi bir tane değildir. Allah'ın bize yol gösterilerinden birisi de, işte bakın bir de bunu Dâvût ile anlatın şeklindedir. Sabredin, bıkmayın, usanmayın diyor Rabbimiz.

Bakın birden bire sûrede bir peygambere intikal ediverdi Rab-bimiz. Demek ki yeni bir konuya, farklı bir konuya geçilmeliymiş. Programda bir peygamber var. Ama bakıyoruz yukarıda anlatılan ne Âd kavminin peygamberi Hûd aleyhisselâma, ne Semûd kavminin peygamberi Salih aleyhisselâma benziyor Dâvûd aleyhisselâm. Ne Lût gibi, ne Nûh gibi değil toplumunda. Dâvûd aleyhisselâm insanlık tarihinde ilk defa devlet olma, saltanat bulma, hayata hakim olma, her istediğini yapabilme konumunda bir peygamberdir. Yeryüzünün halifesi olan bir şahsiyettir. Belki de peygamber efendimizi kabul edebilmek için onda şöyle şöyle özellikler arayanlara; bakın benim böyle peygamberlerim de var, biz istersek böyle de yaparız, aklınızı başınıza alın diye bir tehdit oluşturuyor Rabbimiz.

Takma kafana. Ne derlerse desinler, sen takma kafana. Sen onlar dediler diye peygamber değilsin ki. Sen onlar kabul ederlerse peygamber değilsin ki. Onlar kabul ederlerse devam et, onlar reddedince sen de bırakıver demedim ki ben sana. Onların ne deyip demediklerinden sana ne? Sen bırak onları da devam et görevine. Hayatını onlara göre ayarlama. Programını onların tavırlarına göre şekillendirme. Ben sana ne demişsem sen onu dinle. Kur'an sana ne yapacağını belirliyor, sen ona göre hareket et. Gücünü kendi programında harca. Bunu biz de bir anlayabilsek.

Güçlü, kuvvetli, güç kuvvet sahibi kulumuz Dâvûd aleyhisse-lâmı an. Kul, köle. Kulluk, kölelik Allah'a oldu mu, işte en güzeli budur. İsrâ sûresinin başında da Rabbimiz aynı ifadeyi kullanır. Yine meselâ Furkân sûresinde bu kul ifadesi peygamber için kullanılır. Şe-hâdet kelimesinde de peygamberin önce kul olduğu sonra elçi olduğu vurgulanır.

Öyleyse kulluk makamı makamların en büyüğüdür. Müslüman, Allah'ı kendisine kulu kölesi olunması gereken varlık bilen kişidir. Peki, siz kime kulsunuz? Kimin kulu kölesi olmaya çalışıyorsunuz? Boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu kimin elinde? Kimin çektiği yere gitmeye çalışıyorsunuz? Kimin seçimini seçim kabul ediyorsunuz? Hayatınızda söz sahibi kim? Anneniz babanız mı? Hanımınız, kocanız, efendiniz, şeyhiniz, ağanız, patronunuz mu? Müşteriniz, piyasanız, hocanız mı? Devletiniz, yasalarınız, yönetmelikleriniz mi? Modanız, çevreniz, âdetleriniz, töreleriniz mi? Nefsiniz, hevânız, şeytanlar mı? Yoksa Allah mı? Kime kul köle oldunuz? Herkes kendisini daha iyi bi-lir. Halbuki Beled sûresi, Allah'a iyi bir kul olmak için boyunlarınızdaki başkalarına ait kulluk iplerini kesmeniz gerektiğini anlatıyor. Hepsini kesip sadece Allah'a kulluk ipini bırakmamız gerektiğini anlatıyor. Boynumuzda sadece "Hablullah" olan Kur'an'ın ipi olacak ve

Kur’an bizi nereye çekiyorsa oraya gideceğiz. İşte burada bu konuya örnek olarak boynuna Zebur isimli Allah kitabının ipi takılmış ve O’na nasıl kul olacağımız konusunda bize sunulan en güzel bir örnektir.

Dâvûd (a.s), Rabbine kulluk konusunda, bedeninde, malında, mülkünde, saltanatında Allah’ı söz sahibi bilme konusunda çok güçlüydü. Namaz, oruç ve Allah’ı zikir konusunda çok kuvvetliydi. Ev-vah’tı o. Hep Rabbine yönelirdi. Çok büyük askerî, siyasal ve ekonomik gücü vardı, ama o bunların hiçbirisine güvenmeyip sadece Rab-bine güvenirdi. Bu gücü, bu saltanatı onu Rabbini zikirden, Rabbine kulluktan asla alıkoymazdı. Tüm varlığını, tüm gücünü, tüm saltanatını, devletini Allah’ın sözcülüğüne vermişti. Evvah’tı o. Dönmesi gereken yöne dönerdi. Yönelinmesi gereken kıbleye yönelirdi. Tüm hayatında hep Rabbine müteveccihti o. Çok tövbe eden, çok tesbih edendi.

Evet, O, Allah’a dönen, O’na yönelendi. Dönüşü, tevbesi O’na ait olandı. Programı, hedefi Allah’tı. Hep Allah’ı memnun etmek için bir hayat yaşıyordu. Tüm derdi, tüm endişesi, tüm sıkıntısı oydu. Bundan başka bir derdi yoktu. Evvâb idi o. Hani “Evvâbîn” namazı diye bir namaz var değil mi? Rabbimiz sâlih ameller karşılığında bire on, bire yedi yüz, bire otuz bin ve daha fazla vereceğini söylüyordu. İşte Ev-vâb olanların namazı da Evvâbîn namazıdır. Dâvûd aleyhisselâm ev-vâbtı, daha sonra göreceğiz Süleyman aleyhisselâm evvâbtı. Her ikisi de hep Allah’a dönen, hep Allah’a yönelen, hep Allah’ı razı etmeye çalışan, hep O’nun niyetini taşıyan, hep O’nunla beraber olmayan çalışandı.
18,20. “Doğrusu Biz, akşam sabah onunla beraber tesbih eden dağları, kuşları da toplu halde onun buyruğu altına vermiştik. Her biri ona yönelmekteydi. Onun hükümranlığını kuvvetlendirmiştik. Ona hikmet ve kesin hüküm ver-me selâhiyeti vermiştik.”

Hak ettiği için Rabbimizin Dâvûd aleyhisselâma bir lütfu var. Dağları onunla beraber kılmış. Dağları onun emrine vermiş. Girin onun emrine buyurmuş. Onlar da sabah akşam onunla beraber tesbih ediyorlar.

Dahası, Allah ona hüküm vermişti, hikmet vermişti. Allah’ın istediğine göre nasıl uygulanacak, nasıl pratize edilecek? Bunun bilgisini vermişti Allah ona. Ayrıca bir de fasle’l hitap verilmişti. Hall ü fasl etme, ayrıştırma, yâni ne denilecekse onu güzelce deme, konuyu hükme bağlama gücü verilmişti.

Muhakkak ki Biz, akşam sabah onunla birlikte tesbih eden dağları ve kuşları onun egemenliği altına vermiştik. Dâvûd’la beraber Biz dağları ve kuşları tesbihe Mûsâhhar kıldık. Biz dağları ve kuşları onun emrine verdik ki, onlar da onunla birlikte tesbih ediyorlardı. Dağlara ve kuşlara da aynı şeyi emrettik. Dağlar da kuşlar da akşam-sabah onun tesbihine katılıyorlardı. Dâvûd (a.s) Rabbimiz tarafından kendisine vahy edilen

Zebûr'u o güzel sesiyle, o Dâvûdî sesiyle okurken, dağlar onun okuyuşunu yankılandırıyor, onun okuyuşuna tabi oluyorlardı. Kuşlar da havada toplanıp onun okuyuşuna karşılık veriyorlardı.

Görünürde hiçbir gücü olmayan dağlar ve kuşlar onun tes-bihine, onun tahmidine eşlik ederek onun şânını, şerefini artırıyordu. Hep birlikte onun Rabbi yüceltmesine, Rabbi Rabb olarak tanımasına onlar da eşlik ediyorlardı. "Bizler de tıpkı Allah'ın elçisi gibi Rabbimizi tüm noksan sıfatlardan münezzeh ve tüm kemâl sıfatlarla muttasıf biliyoruz. Bizler de tıpkı Dâvûd (a.s) gibi Rabbimizin emrindeyiz, Rab-bimizin yaratış yasasının dışına çıkmadan O'na kulluk ediyoruz,' di-yorlardı. Rabblerini gündeme alıyorlardı, hep Rablerini yüceltiyorlardı. Çünkü tesbihin başka bir anlamı da budur.

Tesbih, Rabbi gündeme almak, Rabbi yüceltmektir. Tesbih, Rabbi en yüce sıfatların sahibi, noksan sıfatlardan münezzeh bilmektir. Tesbih, bir varlığın yaratılış gâyesi istikâmetinde hareket etmesidir. Bu mânâda gülün kokuşu, ateşin yakışı, bülbülün ötüşü, suyun akışı, bulutun yağmur yağdırması, güneşin aydınlatması, kuşun ötüşü tesbihtir. Kitabımızın bir âyetinden öğreniyoruz ki tüm varlıklar Rab-blerini tesbih ederler, ama biz onların tesbihlerinin mâhiyetini bilemeyiz.

Onun hükümranlığını kuvvetlendirmiştik. Ona hikmet ve kesin hüküm verme selâhiyeti vermiştik. Rabbimiz Dâvûd'a (a.s) çok büyük bir saltanat vermiştir. Daha çocuk yaşlarında yeryüzünün en büyük zalim ve tâğutlarından birisi olan Câlût'u öldüren Dâvûd'a (a.s) Rab-bimiz büyük bir devlet ve saltanat vermiştir. Onun döneminde yeryüzünde İslâm devleti kurulmuş, Müslümanlar en izzetli dönemlerini ya-şamışlardır. Dâvûd (a.s) yeryüzünün en büyük meliki olmuştur. Sonra oğlu Süleyman'ı (a.s) Rabbimiz ona varis kılmış, Süleyman'a (a.s) da yeryüzünde hiç kimseye verilmemiş büyük bir mülk ve saltanat verilmiştir. Şeytanlar onun emrinde, cinler onun emrinde, kuşlar, kurtlar, dağlar, taşlar, rüzgarlar hepsi onun emrindeydi.

Bir de ona hikmet ve "faslel hitap" verdik buyuruyor Rabbimiz. Hikmet ilimdir, hikmet risalettir, hikmet sünnettir, hikmet söz ve fiilde, iman ve amelde isabettir. Rabbimiz Dâvût'a (a.s) Zebûr'u ve bir de hikmet vermiştir. Yâni Zebûr'un nasıl anlaşılması, nasıl uygulanması gerektiğinin bilgisini de vermiştir ona. Dâvût (a.s) bu bilgiyle kendisi ve Allah, kendisi ve mahlukât, kendisi ve insanlar, kendisi ve mevcûdât arasındaki diyalogu kurabiliyordu. Yâni bu bilgiyle Allah elçisi, varlıklar âleminde kendi yerini bulmuş, konumunu anlamıştır. Allah'ın verdiği bu hikmet, yerinin ne olduğunu, konumunun ne olduğunu, ne-rede nasıl hareket edeceğini, konuşma, susma, ölme, öldürme, ya da tavır ve davranış olarak ne yapması gerektiğini, her bir konumda, her bir makamda Allah'ın kendisinden nasıl bir

davranış beklediğini bilmesi mânâsınadır. Yâni hayat programıdır hikmet, hayatı anlamaktır.

Allah ona hikmet vermiş ve o da bu hikmetle, bu bilgiyle Allah'a nasıl kul olacağını bilmiş, hayatı nasıl değerlendireceğini bilmiş, idareciliği bilmiştir. Halifeliği, yöneticiliği bilmiş, devleti idare etmeyi bilmiş, ya da saltanatı yürütebilmeyi bilmiştir.

Bir de Rabbimiz Dâvût'a (a.s) "faslel hitap" verdik buyuruyor. Bitirici, ayırıcı, halledici, hall-ü fasl edici bir söz özelliği, bir hitap imkânı vermiştir Rabbimiz ona. Büyük bir söz belâğatı ve fesâhatı vermişti. O konuştu mu her şeyi hall-ü fasl ediyordu, her şeyi çözüme kavuşturup bitiriyordu. Her şeyi Allah bilgisiyle hükme bağlıyordu. Sözü, hük-mü çok net ve açıktı. Bakın işte burada onun bu özelliğine bir örnek verilecek:

21,22. "Ey Muhammed! Sana dâvâcıların haberi ulaştı mı? Mabedin duvarına tırmanıp Dâvût'un yanına girmişlerdi de, o onlardan ürkmüştü. Şöyle demişlerdi: "Korkma, birbirinin hakkına tecavüz etmiş iki dâvâcı; aramızda adâletle hükmet, ondan ayrılma, bizi doğru yola çıkar."

Ey peygamberim, sana hasımların, dâvâlıların haberi, kıssası gelmedi mi? Hani onlar mihrabın duvarlarını, surları aşarak gelmişler ve Dâvût'un huzuruna girmişlerdi. Dâvût (a.s) böyle mihrapta Rabbi ile beraberken, Rabbine kulluk içindeyken onlar da onun huzuruna çıkagelmişlerdi. Yâni girilmeyecek yere girmişler, gelinmeyecek zamanda gelmişlerdi. Allah'ın elçisi Dâvût da onlardan ürkmüştü. Halbuki Hz. Dâvût güçlüdür, kuvvetlidir, ordusu vardır, insanlara tahakküm eden bir saltanatı vardır.

Ama bazen ibadet gereği kendi odasına çekilirdi de o esnada insanlar pek dâvâ için gelmezlerdi. İşte böyle bir ortamda, iki kişi yanına girdi. Onlar demişlerdi ki, "korkma, bizler birbirlerinin hakkına te-cavüz etmiş iki dâvâcıyız, bizim aramızda adâletle hüküm ver, haktan ayrılma ve bizi dosdoğru yola çıkar."

23. "Bu kardeşimin doksan dokuz dişi koyunu, benim de tek bir dişi koyunum vardır; "O'nu da bana ver" dedi ve tartışmada beni yendi."

Arkasından da dâvâlarını, durumlarını anlatıyorlar. İşte benim bir koyunum bunun da doksan dokuz koyunu vardı. Dâvâlılardan biri, "Bu kardeşim sözde, tartışmada beni yendi, bana güçlü geldi ve benim bir koyunumu da kendi koyunlarının içine katmayı becerdi," diyor. Dâvût (a.s) da diyor ki:

24,25. "Dâvût: "Andolsun ki, senin dişi koyununu kendi dişi koyunlarına katmak istemekle sana haksızlıkta bulunmuştur. Doğrusu ortakçıların çoğu birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. İnanıp yararlı iş işleyenler bunun dışındadır ki sayıları da ne kadar azdır!" demişti. Dâvût kendisini denediğimizi sanmıştı da, Rabbinden mağfiret dileyerek eğilip secdeye kapanmış, tevbe etmiş, Allah'a yönelmişti. Böylece onu bağışlamıştık. Katımızda onun yakınlığı ve güzel bir geleceği vardır."

İki kişi geliyor hasmâni, biri diyor ki, "işte benim 1 tane dişi ko-yunum vardı, bunun da 99 tane koyunu vardı. Bu adam benim o bir tek koyunumu da kendi koyunlarının içine katmaya çalışıyor. Tartışmada beni yendi ve o bir tek koyunumu da alıp kendi koyunlarının içine kattı." Dâvût (a.s) da aralarında hükmediyor ve diyor ki, "andol-sun ki, senin dişi koyununu kendi dişi koyunlarına katmak istemekle sana haksızlıkta bulunmuştur. Gerçi böyle beraber olan, birlikte hareket eden insanların, ortakçıların çoğu birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. İnanıp yararlı iş işleyenler bunun dışındadır ki, onların sayıları da gerçekten çok azdır." Onlar birbirlerine zulmederler, haksızlık ederler. Bir koyun, bir tek koyun. Sen ne yapacaksın bir koyunu? Çoban bulamazsın ona, ağıl yapamazsın, doyuramazsın, bakamazsın, sütü işine yaramaz, onunla peynir yapamazsın, yağ yapamazsın diyerek onu da kendininkilerin içine katmaya çalışıyor.

Sonra Dâvût (a.s), "sana ne bu adamın bir koyunundan? Sen seninkine bak, bu adam da kendisininkine baksın. Sen seninkinden sorumlusun, bu da kendisininkinden. Niye onu da almak istiyorsun? Niye onunla ortaklık etmek istiyorsun? Böyle yaparak zulmetme, haksızlık etme kardeşine," diyerek bunu engelliyor. Sonra da hakim makamında, hüküm verme makamında, devlet başkanı makamında bir insan oluşundan dolayı dedi ki, "ya Rabbi! Ben bunu kendi kafamdan yapmadım, Sen bana makam verdin, mekân verdin, güç verdin." Hük-mü konusunda Allah'a şükrediyor. Hükmetmesi, hâkimiyet makamında bulunması kendisi için bir ibadetti ve böyle bir kulluğun sonunda diyor ki, "ya Rabbi bu kulluğumu tam kabul buyur, yanlışım olmuşsa bağışla!"

Kimileri diyorlar ki bu 99 kadındır, şöyle şöyle olmuştur. Hayır bu 99 koyundur. Yâni burada kapitalist sistem anlatılıyor. Kapitalizmin devlet planında tenkididir bu. Adam iş yeri açıyor, 90 tane işçi çalıştırıyor, 10 milyon onlara veriyor, 110 milyon kendisi alıyor. Hattâ sonunda o işçilerinin 10 milyonunda da gözü oluyor adamın, kampanya diyor, yeni çeşit diyor, sana göre diyor, kendi yer diyor, filan ediyor ve onlara verdiği o 10 milyonu da çarpmaya çalışıyor ya, işte bu anlatılıyor burada.

Veya işte burada bu kardeşim sözle beni yendi, tartışmada bana güçlü geldi, söz hakkında benden önde gibi ifadelerden anladığımız o ki, burada ortaklıklarda parasına göre, gücüne ve sermayesine göre söz

hakkını elinde bulundurup bu noktada gücü az olan kardeşlerine hükmetmeye, zulmetmeye kalkışan günümüzün kooperatifçilik anlayışları, şirketçilik, holdingcilik yapılanmaları anlatılıyor gibi geldi bana. Senin gücün ne ki? Bu imkânlarla ne yapabileceksin ki? Gel elindekileri bizimkinin içine kat da büyüyesin diyen bu tür yapılanmaların, bu tür birlikteliklerin, böyle hareket eden insanların, ortakçıların çoğu birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. İnanıp yararlı iş işleyenler bunun dışındadır ki, onların sayıları da gerçekten çok azdır, diyor Rabbimiz. Onlar birbirlerine zulmederler, haksızlık ederler.

Anlaşılmadı mı? Tamam, bir daha söyleyelim inşallah. İki kişi, Dâvûd aleyhisselâm mihrapta iken, yâni daha bir özel ibadet hanede iken, Allah'la daha bir baş başa olma ortamında iken ansızın huzuruna çıkageldi. Dâvalı ve dâvacı olarak iki kişi huzuruna girdiler. Dâvûd aleyhisselâmın saltanatı, sarayı ve o sarayda yaşarken elbette kendisini insanlara vakfetmiş değil, Allah'a özel ibadetini unutmuş değil. Namazını, zikrini, fikrini bırakmış değil. Kendinin özel bir makamı var ve orada Allah'a ibadetle meşgulken, üstelik her zaman oraya insanlar her zaman giremezlerken iki kişi çıkageliyor. Durumları çok ciddidir çünkü. Mal mülk konusunda ya Allah'a teslim olacaklar, ya da he-vâ ve heveslerinin peşinde sapıp gidecekler. Problemleri olan iki insan geliyor. Bir ürküntü var Hz. Dâvûd'da. Öyle ya, yönetimleriyle so-rumlu olduğu insanlar, hayatlarına çekidüzen vermekle yükümlü olduğu insanlar ekonomik bir konuda Allah'ın hayata hâkimiyetinin ötesine taşmanın eşiğine gelmişler. Biri diğerine hakkın, hakikatin ötesinde bâtılın empozesiyle meşgul, berikisi de o konuda sapmanın eşi-ğinde. Böyle bir durumda ürkmez mi, korkmaz mı peygamber? Korktu Dâvûd aleyhisselâm, ama ötekiler dediler ki; dur, korkma, daha uygulamadık, daha karar vermedik, sormaya geldik. Evet, konuştuk aramızda, tartıştık, birbirimizi susturacak deliller bulduk, kendi mantığımızla kendimize haklılık payları çıkardık, ama daha iş bitmedi, korkma, sana geldik dediler.

Korkma, biz ikimiz iki dâvacıyız. Bizim aramızda hakla hükmet ki, biz sapmayalım, ne olduğunu daha iyi anlayalım. Bizi sırat-ı müstakime iletiver. Bu benim kardeşim. Onun doksan dokuz koyunu var, benim de bir tane koyunum var. Ne etti eyledi, sonunda sözde beni susturdu. O bir tek koyunu da bana ver dedi. Birlikte olalım dedi, ortak olalım dedi, senin menfaatine dedi ve sonunda beni susturdu. Yâni ne demesi gerektiğini kendisi belirledi. Allah'tan öğrendiklerini değil, peygamber olarak senden duyduklarını değil, kendi fikirleriyle beni mat etti ve sonunda sana geldik. O mu haklı, yoksa ben mi devam edeyim sözümde, sana geldik dedi. Dâvûd aleyhisselâm da dedi ki; elbette bu bir zulümdür. Eğer insanlar, imanın gereği bir hayatı ya-şamıyorlarsa, o zaman mutlaka böyle azgınlıklar kaçınılmaz olacaktır. Ortaklıklar, beraberlikler, birlikte yaşayanlar, arkadaşlıklar, şirketler, kooperatifler, sosyal, siyasal, ekonomik birliktelikler birbirlerine zulme-derler, hak yerler. Ancak inanan ve inancını yaşayanlar bunun dışındadır.

İnanan ve iman kaynaklı bir hayat yaşayanlar bunun istisnasıdır. Ama heyhat ki bunlar da ne kadar az? Sizler de o azlardan olmak zorundasınız dedi sanki onlara.

Sonra bu işin kendisi için bir imtihan konusu olduğunu bilen Dâvûd aleyhisselâm dedi ki; ya Rab, eksiklerimi tam kabul et, yanlışlarımı da yok kabul buyur. Yâni “estağfirullah” dedi. İstiğfar ediyorum ya Rab dedi tüm peygamberler gibi. Çünkü istiğfar bir amelden, bir eylemden sonra gelir. Bir amel ortaya koyan mü’min, sonunda estağ-firullah der. Ya Rabbi, ben ancak bu kadar becerebildim, sen bundan çok daha güzeline lâyıksın, söz veriyorum bundan daha güzelini yapmaya. Öyle ya, insanların Allah’tan af dilemelerine binlerce sebep yok mu? Estağfirullah demelerine binlerce sebep yok mu? Bir namaz kılmışsınız, birine bir infakta bulunmuşsunuz. Hiç değilse o isteyen kimse konumunda olmadığımız için, isteyen konumunda olmamanın şükranesi için Allah’a istiğfarda bulunmalı değil miyiz? Dâvûd aley-hisselâmın istiğfarını da böyle anlayamayız mı? O sapmak üzere olanlar gibi değil de, Allah’ın bilgisine mahzar kılınmış oluşunu, soran durumunda değil de, kendisine sorulan makamında oluşuna estağ-firullah dememeli miydi? Allah kendisine vahiy ulaştırıp bilgilendirmemiş olsaydı, o insanlardan ve farkı olacaktı onun? Ne özelliği vardı Al-lah’ın verdiğinin dışında?

Biraz sonra oğlu Süleyman aleyhisselâmın şahsında diyecek Allah onu. Süleyman aleyhisselâm’ın tahtında Allah’ın verdiklerinin dışında onun cesedinden başka ne vardı? Diğerlerinin tümü Allah’ın kendisine verdiği hâkimiyet sebebiyle değil miydi? Kimileri fırıncılıkla, kimilerini marangozlukla, kimilerini amelelikle imtihan eden Allah, onu da büyük bir saltanatla imtihan ediyordu. Bu bir imtihandı, elbette o bunu unutmayacak ve Rabbine istiğfar edecekti. Tıpkı Resûlullah efendimizin günde yetmiş defa, ya da yüz defa istiğfar ettiği gibi.

Öyleyse istiğfar etmesi için bir günâh işlemesi gerekmeye-cekti. Bu işin altında bir günâh, bir isyan aramayacağız. Bu bize de gerçekten çok hoş bir örnektir. Her durumda şımarmadan istiğfar edeceğiz. Çünkü Nasr sûresi kalplerin fethedildiğinde istiğfar edileceğini haber veriyordu.

Evet istiğfar etti ve İstiğfarın sonunda da kendisini secdede buldu. Elbette öyle yapmalıydı. Kendi küçüklüğünü, Allah’ın büyüklüğünü, kendi kusurunu Allah’ın mükemmelliğini bilen bir kişi secdeye gitmez de ne yapar? İşte Dâvûd aleyhisselâm da sen en büyüksün ya Rabbi diyerek secdede buldu kendini. Öyle değimliydi? Nesi vardı Dâvûd aleyhisselâm’ın? Allah onu o makama getirmeseydi, ona kendi bilgisi aktarmasaydı neydi ki? Bu durumda Allah’ı diskalifiye ederek; ben yaptım, ben ettim, ben buldum, ben kazandım, ben becerdim, ben kafamı çalıştırdım, ben aklımı kullandım diyen Kârun, Firavun, Nemrut ve Ebu cehil gibi mi olmalıydı? Onlar gibi

kendisi mi putlaşmalıydı? O secdeye kapandı, Allah da affıyla, mağfiretiyle ona muamele buyurdu. Ey kulum, sen kendin kendi kendine aldığın kararlarda eğer ümmetin için bir yanlış karar almamışsan, kesinlikle bilesin ki o, benim tarafımdan tam kabul edilmiştir, eksiksiz kabul edilmiştir de-niyordu.

Resûlullah efendimizin hayatına bakıyoruz. Bedir savaşında nerede konuşlanacakları konusunda ashabıyla istişare eder. Kendisi şurası olsun buyurur. Sahâbeden birisi; “ya Rasûlallah, şurası daha iyi değil mi? Eğer orasını Allah dediyse tamam, ama değilse burası oradan daha iyi” der. Sonunda o sahâbenin dediği uygulanır ve savaş kazanılır. Arkasından esirler konusu gündeme gelir. Ne olacak bu esirler? O konuda da istişare eder Rasûlullah ashabıyla. Öldürelim diyenler var, fidye karşılığında salıverelim diyenler var sahâbe içinde. Sonunda onları fidye karşılığında serbest bırakmaya karar verilir. Ama Rabbimiz alınan bu kararı şiddetle kınar ve yanlış olduğunu beyan eder. Aldığı karar hemen Allah tarafından düzeltiliverir. Yâni peygamberimizin de yaptıklarından kimileri böyle onaylanmazken, diğerleri Allah tarafından onaylanmış, tam ve eksiksiz kabul edilmiştir. İşte peygamberin böyle Allah kontrolünde bir elçi olarak kendi içtihadıyla yaptıkları konular istiğfarı gerektiriyordu.

Allah da buyuruyor ki: Zaten o katımızda bize yakın bir kul ve sonu, sığınağı, barınağı hoş olan birisiydi.

26. “Ey Dâvût! Seni şüphesiz yeryüzünde hükümran kıldık, o halde insanlar arasında adâletle hükmet, hevese uy-ma, yoksa seni Allah’ın yolundan saptırır. Doğrusu, Allah’ın yolundan sapanlara, onlara, hesap gününü unutmalarına karşılık çetin azap vardır.”

“Ey Dâvût sen zaten halifeydin, seni yeryüzünde halife kıldık, o halde insanlar arasında adâletle hükmet ve sakın insanların hevâ ve heveslerine uyma. Seni yanıltmaya çalışanlar olacak, haktan saptırmak, yönlendirmek isteyenler olacak, bir koyun, doksan dokuz koyun diyenler olacak sakın dinleme onları. Unutma ki hesap kitap gününü unutarak Allah yolundan sapanlar için çetin bir azap vardır.”

Biz seni yeryüzünde halife kıldık. Seni halife olarak görevlendirdik. Öyleyse sen de bunun gereği olarak insanlar arasında hak ile hükmet. Hakikat ortaya çıksın diye hükmet. Öyle hükümdar ol, öyle hükmeder ol ki, senin bu hükmün hakkı ortaya çıkarsın. Seninle hak gündemde olsun. Öyle hükmet ki, öyle hâkimiyet kur ki, öyle hikmetli davran ki bu hakkın ortaya çıkışı olsun. Ve sakın ha hiç kimsenin hevâsına da uyma. İnsanlar arasında hakkı gündemde tutma makamında ol. Hevâya, kişisel değerlendirmelere tâbi olma. Burada olduğu gibi davran. İşte burada onların hevâlarına takılı kalmadın. Doksan dokuz koyunu var diye, adam zengindir diye, güç ve kudret sahibidir diye ona meyletmedin. Bundan sonra da böyle davran.

Yeryüzünde Allah'ın halifesi olmak. Halifetullah olmak. Allah adına yaşamakla görevli, Allah'ın istediği bir hayatın, hayat programının yaşanıp örneklenmesiyle yükümlü oluş. Bu iş ilk olarak yeryüzünde Âdem aleyhisselâma verilmişti. Aslında yeryüzünde Allah'ın istediği hayatı yaşama ve yaşatma konusunda bütün müslümanlar halifedirler. Ama Dâvûd aleyhisselâm'a özellikle halife sözü söylenmiştir. Meselâ En'âm sûresinde şöyle buyuruluyordu:

"Verdikleriyle denemek için sizi yeryüzünün halifeleri kılan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün yapan ve size verdikleriyle sizi imtihan eden O' dur. Doğrusu Rab-binin cezalandırması süratlidir. Şüphesiz O bağışlar, merhamet eder."

(En'âm 165)

O Allah sizi yeryüzünün halifeleri yapmıştır. Yeryüzünün halefleri değil, yeryüzünün halifeleri kılmıştır. Yâni yeryüzü çekip gitti de siz onun yerine geldiniz, siz ona halef oldunuz değildir mânâ. Allah'ın gö-revlisi demektir. Yeryüzünde Allah adına Allah'ın istediği bir hayatı yaşayacak kimseler demektir.

Evet Allah sizi yeryüzünde halifeler kılmış ve birbirinize farklı dereceler vererek sizi imtihan salonuna salıvermiştir. Neden? Bu size verdikleriyle sizleri imtihan etmek için. Yâni yeryüzünde kendi istediği gibi yapmanız, yaşamanızı istemiştir. Yeryüzünde kendi istediği gibi emirleri ve nehiyleri konusunda O'nun arzusuna uygun, O'nu razı et-mek planında bir hayat yaşamamızı emretmiştir. Bunun için var kılmıştır Allah bizi. Yeryüzünde Allah'ın dinini hakim kılmak üzere bizi halife olarak var kılmıştır. Var kılınışımızın sebebi budur. Öyleyse ben halife olarak, Allah tarafından görevlendirilmiş bir kul olarak yeryüzünde ne varsa suyuna, ateşine varıncaya kadar her şeyi Allah'a kullukta kullanmak zorundayım. Benim varlık sebebim, benim misyonum budur.

Ama âyet-i kerimeden anlıyorum ki bu konuda, benim halifeliğim konusunda Allah'ın bana verdikleri bir başkasına göre derece derecedir. Meselâ gözümün görüşü başkalarına göre farklıdır. Benimki biraz az, bir başkasınınki biraz daha fazla olabilir. Gücüm-kuvve-timden, malım-mülküme kadar, sıhhat ve afiyetimden çoluk-çocuğu-ma kadar, çevrem ve imkânlarımdan bilgime-becerime kadar farklılıklar olacaktır. Allah kullarını halife olarak görevlendirdiği bu dünyada derece derece yaratmıştır. Herkes birbirine göre derecelidir. Sıhhatli, hasta. Zengin, fakir. Zeki, az zeki gibi dereceler vardır. Peki niçin bu fark? Neden böyle yapmış Rabbimiz? Size verdikleriyle Allah sizi imtihan ediyor da ondan. Siz böylece deneme altındasınız. Siz bu verilenlerle kulluk imtihanındasınız. Sonunda cennet ya da cehennem kazanacaksınız. Sonunda ikabı, hesabı çok şedit olan Allah'ın

kararıyla kendinizi cehennemde bulacaksınız, yahut da Gafûr ve Rahîm olan Allah'ın gufranıyla cennet bulacaksınız.

Evet bir an bile hatırınızdan çıkarmayın ki halifeler olarak şu anda sizler hayattasınız. Şu anda mülk sizindir. Dün sizin yerinizde bir başkaları vardı. Dün mülk onlardaydı ve onlar imtihandaydı, onlar git-tiler şimdi onların yerinde sizler varsınız. Unutmayın ki yarın sizler de olmayacaksınız. Size, sizin sahip olduğunuz şeylerin tamamını veren Allah'tır. Allah size imkân tanıyor. Kiminiz zengin, kiminiz fakir, kiminiz idareci, kiminiz idare edilen, kiminiz patron, kiminiz işçi. Ama bilesiniz ki bunların hiçbirisi kıstas değildir. Ne zenginler zengin oldukları için cennete gidecekler, ne de fakirler fakir oldukları için cehenneme gidecekler. Ne kadınlar kadın oldukları için cehenneme, ne de erkekler erkek oldukları için cennete gidecekler. Kimilerinizin şu konumda kimilerinizin de bu konumda olmaları hiçbir şey ifade etmez. Bütün bunlar birer imtihan sebebidir. Unutmayın ki Rabbiniz size verdikleriyle si-zi imtihan etmektedir. Ne mutlu bu imtihanı unutmadan yaşayanlara. Ne mutlu yaşadığı bu hayatın sonunda hesaba çekileceğini unutmadan yaşayanlara.

İşte Rabbimiz Dâvûd aleyhisselâmı böyle yarattığını, böyle görevlendirdiğini anlatıyor. Az evvel okuduğum En'âm sûresi benim de tıpkı onun gibi halife olduğumu söyleyince, konuyu şöyle anlamaya çalışıyoruz: Allah kitabımızda bizden kulluk istiyor ya, bizim yapacağımız ve yapmayacağımız şeyleri beyân ediyor ya, sanki biz Rab-bimize; nasıl ya Rabbi? Bu işin bir örneği var mı? Onu bana söylesen de ben ona göre yapsam, ben kendi kendime yanlış anlamış, yanlış yapmış olabilirim diye sormadan önce Rabbimiz bakın bize bir örnek sunuveriyor. İşte halifelik budur deyiveriyor. Yâni bizim halife olma özelliğimiz Dâvûd aleyhisselâmla ortaya konuveriyor. Onun şahsında bize de diyor ki, ey halifelerim, sizler de insanlar arasında benim tek Rab ve İlâh oluşum, sizin de bana kul köle oluşunuz hakikatini açığa çıkarın. İnsanlar arasında bu en büyük hakikati gösterecek bir hayatın adamı olun. Ve de ne kendinizin, ne de kendiniz gibi insanların hevâ ve heveslerine tâbi olmayın. O zaman dikkat edin sizi Allah yolundan sapıtırlar.

İslâm bir şeyin ne olduğunu anlatırken, ne olmadığını da anlatır. Bir müslümanın ne yapması gerektiğini anlatırken, ne yapmaması gerektiğini de ortaya koyar. Halife ne yaparmış? İnsanlar arasında adâletle hükmeder, adâleti ayakta tutma makamında olurmuş. Peki ne yapmazmış? Bu işi yaparken de hevâya tâbi olmazmış. Allah için bunu sizler de düşünün ve anlamaya çalışın. Hükmetme meselesi, âdalet konusu, muhkem âyetler konusu, Allah'ın hayata hâkim oluşu gerçeği gerçekten üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli konulardır. Çünkü kitabımızda hak tâbiri ısrarla gündeme getirilir. Allah gökleri ve yeri hak ile yaratmıştı, peygamberini hak ile göndermiştir, kitabını hak ile indirmiştir, yarın mîzan

hak ile kurulacaktır ve insanlar arasında hak ile hükmedilecek, hak sürekli ayakta tutulacaktır. Ve bu hayatın sebebi de hak ayakta tutulsun diyedir.

Öyleyse hak nedir? Hak; gerçek demektir. Peki gerçek nedir? Güneşin var olması mıdır gerçek? Peki güneş akşam yok olunca ne diyeceğiz? Öyleyse o değildir anlatılan. Peki benim varlığım mıdır gerçek? Evet bugün için öyle, ama yarın ben toprağa girince ne diyeceğiz? Bunlar izâfi gerçekler ve gerçekliklerdir. Acaba mutlak gerçek nedir, gerçeğin tâ kendisi nedir? Gerçek; Yaratıcı olan Allah'ın tek Rab ve İlâh oluşu gerçeği ile, O'nun tarafından yaratılmış olarak benim O'na kul köle olmam gerçeğidir. İşte bu hayatın, bu Kur'an'ın, peygamberin, kâinatın, semavat ve arzın varlık sebebi işte bu gerçeğin açığa çıkma sebebidir. Bunun dışında bir gerçek var deseniz ne yazar, yok deseniz ne yazar? Suyun akması gerçeği, ateşin yakması gerçeği, gülün kokması gerçeği, arının sokması gerçeği, insanın görmesi, işitmesi, konuşması, koklaması gerçeği dedikleri aslında bu temel gerçeğin belki bir parçası ve unsurudur. Yâni tüm varlıkların var kılınış gerçeği de Allah'ın tek Rab ve İlâh oluşu gerçeği ve benim O'na kul ve köle olmam gerçeğidir. İşte bu temel gerçek, mutlak gerçek anlaşılsın diye varlıklar var kılınmıştır. Yâni bu temel hak açığa çıksın diye, hak anlaşılsın diye, hak ikâme edilsin diye.

Ve işte yeryüzün halifesi Dâvûd aleyhisselâm da bunun için hükmedecektir, bunun açığa çıkması için hükmedecektir. Yeryüzünde Allah'ın dinini ikâme edecek, arzularını gerçekleştirecektir. İnsanlar arasında hakla hükmedecektir. Her ifadesinde, her sözünde, her tavrında, her eyleminde Allah'ın yegâne Rab ve İlâh oluşu gerçeği açığa çıkacaktır. İşte az evvel yapmadı mı bunu?

Ne yapmaması gerektiğine dair de Rabbimiz onun hevâsına uymaması gerektiğini ortaya koyuyor. Rasûlullah efendimiz bir hadislerinde şöyle buyuruyor:

"Mü'min eğer hevâsını, zevklerini, duygularını, düşüncelerini, bilgisini, hayat programını benim getirdiğim vahye tâbi kılmazsa mü'min olamaz."

Hevâlarınız, hevesleriniz peygamberin Allah'tan getirdiği ger-çeklere uymuyorsa mü'min değilsiniz diyor Allah'ın Resûlü. "Lâ yü'-minu" diye başlayan böyle hadisleri gören kimi müslümanlar, hemen aceleyle böyle olanlar kâfirdir diyorlar. Öyle değil, Allah'ın Resûlü kâfir demiyor. O Resûlü kâfir demeyi bilmez miydi dersiniz? "Mü'min değildir" sözüyle, "kâfirdir" sözü arasındaki farkı şöyle söyleyelim: "Lâ yü'minü" denilenler; ey mü'minler bu sizde olmalı, mü'min böyle olmalı, ama "kâfirdir" denilenler ise, bu sizde asla olmamalı, mü'min böyle olmaz demektir. Yâni "şöyle olmayan mü'min değildir" deniyorsa, mü'-min öyle olsun. Meselâ; "kişi kendi nefsi için istediğini mü'min kardeşi için de istemedikçe mü'min değildir" Yâni mü'min

kendisi için istediğini, mü'min kardeşi için de istesin, çünkü bu davranışı onu mü'min ya-pacaktır demektir. Bu ona bir uyarıdır, böyle olman gerekir demektir. Şöyle yapan kâfirdir dendi mi, ondan kaçacağız.

Mü'min hevâsını peygamberin getirdiğine teslim etmek zorun-dadır. Resûl-i Ekrem Efendimizin bir hadislerinde şöyle buyurduğunu biliyoruz: ***"Hevası (hevesleri) benim getirdiğime teslim olmayan kişi iman etmiş sayılmaz."*** Tüm heveslerimiz, tüm arzularımız, zevklerimiz Resûlullah Efendimizin getirip tebliğ buyurduğu dine mutabık olmalıdır. Burada inanmak, tabi olmak ve teslim olmak vardır. Meselâ elbisede, giyimde, kuşamda heveslerimiz, arzularımız vardır. Gümüş kaptan yemede, villada oturmada, saçımızı taramada, kravat takmada, Fakülteyi bitirip falan mevkiye gelmede, falanları filanları elde etmede, evimize şunları şunları almada, çocuğumuzu fi-lanca okula yazdırmada... Hülasa kişinin, hayatının her bir kademesine ait hevesleri, arzuları, zevkleri, amaçları, gayeleri, hedefleri, yöneldiği kıbleleri vardır. İnsanların hevesi bazan kadınadır, bazan çoluk-çocuğa, bazan kantar kantar altın ve gümüşe, nişanlı atlara, mer-sedese, opele, şahine, bağlara-bahçelere, evlere-apartmanlaradır. (Al-i İmrân 14) Mevlâ bunlara bir heves kılmıştır insanda. Bazen marka, dolara, bazan inciye mücevhere hevesi vardır insanın. Fakat bu hevesler İslâm'a, Rasûlullah'ın getirdiği vahye kanalize edilirse, vahye mutabakat ederse o zaman kişi iyi bir müslümandır.

Mesela paraya heves var kişide. Ona kul olma adına değil de, Allah'ın takdiri kadar rızık olarak kişiye para gelebilir ticaret, miras gibi yollardan. Kişi bu parayı Allah'ın rızasını kazanma yolunda kendine, ailesine, müslümanlara harcarsa, o zaman bu hevesi İslâm'a kanalize edilmiştir.

Bir adam düşünün ki 50 dükkanı, 5 fabrikası, 5 yatı, 5 arabası, lüks bir hayatı varken hidayeti buldu. Hidayete erdikten sonra bunların hepsini dağıtıp, elden çıkarmakla mükellef değildir. Bunları Allah'ın istediği yerde kullanıp harcayabiliyorsa o zaman hevesi Rasûlullah'ın getirdiğine teslim olmuş demektir. Veya bir adam düşünün ki karısını seviyor. Hevesi vâr onda. Ama bir gün öğrendik ki, Allah kendisine peygamberi vasıtasıyla, karına şu şekilde davranacaksın dedi. Meselâ namaz konusunda onu zorlayacaksın, tesettür hususunda onu tedip edip, tokatlayacaksın dediyse, bunu öğrenir öğrenmez uygularsa, o kişinin hevesi Rasûlullah'ın getirdiğine teslîm olmuştur. Ama meselâ çocuğuna hevesi olup da onu sabah namazına kaldırmayan ebeveynin durumu böyle değildir. Onların hevesleri peygamberin getirdiği dine teslim olmamıştır.

Bir adam düşünür ki falanca makamda hevesi. Avukat olmak, balerist olmak, artist olmak hevesi var. Ta İmam-Hatip talebesiyken kafaya koymuş. Veya ilahiyat son sınıftayken tüccar olup zengin olmayı, mesleği bırakmayı heveslenmiş. Ama peygamberin kendisinden istediğini öğrenince hemen

hevesini ona uydurmuşsa, İslâm'a teslim olmuşsa iyi bir müslümandır. Veya evimizde şunlar şunlar olsun istiyoruz. Heveslerimiz var bu konuda. Ta çocukluk yıllarımızdan gelen heveslerimiz var. Bu heveslerimizi Allah ve Resulünün arzularına uydurursak iyi bir müslümanız demektir.

Ama bunun için her şeyden evvel Rasûlullah'ın ne getirdiğini bilmek zorundayız. O halde Kur'an ve sünneti tanımalıyız. Vahyi tanıyıp Allah'ın istediği ve Resûlünün tarif buyurduğu şekilde inanmalıyız ki, arzularımızın, heveslerimizin ona uyup uymadığını bile bilelim. Aksi takdirde vahyi bilmezse ne yaşar adam? Arzularını, heveslerini, zevklerini belirlerken kendilerine sorabilecek kadar Allah ve Rasûlüne, Kur'an ve sünnete yakın değilse ne yapar bu adam? Mirasta Allah'ın kendisine takdir ettiği hisseyi bilmeyen kadın, arzusunu İslâm'a nasıl uydurabilir?

Evet mü'min olabilmek için heveslerin, arzuların Rasûlullah'a mutabakatı şarttır. Peygamber bir şeye hükmettiği zaman o konuda artık ben müslümanım diyen bir kişi için muhayyerlik hakkı, seçim hakkı yoktur. Allah ve Resûlünün kötü gördüğü bir şeyi iyi gören kişi mü'min değildir. Rasulullah buyuruyor ki: "Sizden biriniz, beni nefsinden, hanımın-dan çocuğundan ve tüm insanlardan çok sevmedikçe mü'min olmaz:
[Buhâri- İbni Mâce]

Hal böyleyken İnsanlardan kimileri hevâ ve heveslerini tanrı edinir, onun peşi sıra giderlermiş. Yâni âmir makamına koydukları hevâ ve heveslerinin kulu kölesi olurlarmış. Ya kendi hevâlarını, ya da kendi gibilerinin hevâlarını.

İşin gereğini yerine getir, onların hevâ ve heveslerine tâbi olma der Şûrâ sûresi 15. Nâziat sûresi de nefsinin hevâ ve hevesine tabi olmayanların kurtuluşa erdiğini anlatır. Sonunda cennete gidiş anlatıldığına göre bu sûrelere, başka sûrelere bakın hevânın ne olduğunu anlamaya çalışın inşallah.

Demek ki hiçbir konuda hevâ ve heveslerimize tâbi olmayacağız. Bize cennet kazandırmayacak, bizi cehenneme götürecek şeylerin peşinde olmayacağız. Vahyi tanıyıp onun peşinde olacağız. Yaptıklarımızı, yapacaklarımızı vahiy dedi diye yapmaya çalışacağız. Şunu hiçbir zaman unutmayacağız ki, ya kendi hevâlarımıza, ya da bizim gibilerin hevâlarına uyarsak;

Allah'ın yolundan bizi saptırırlar, peygamberi saptırırlar, Dâvûd aleyhisselâmı saptırırlar, peygamber bile olsan saptırırlar, dikkat et, hiç kimsenin hevâ ve heveslerinden kaynaklanan yorumlarına tâbi olma.

Hevâ ve hevesleriyle, onlardan kaynaklanan, vahiyden kaynaklanmayan, vahye dayanmayan yorumlarıyla insanları, müslüman-ları

saptıranlar var ya, işte onlar için de korkunç bir azap var. Çünkü onlar bu tavır ve tutumlarıyla hesap gününü unutuyorlar.

27. "Göğü, yeri ve ikisinin arasında bulunanları boşuna yaratmadık. Bunun boşuna olduğu, inkâr edenlerin sanısıdır. Vay ateşe uğrayacak inkârcıların haline!"

Gökyüzünü, yeryüzünü ve ikisi arasında ne var ne yoksa Biz onları bâtıl olarak, boş yere, laf olsun diye yaratmadık. Onların tümünü bir gâyeye mebnî yarattık. Ama işte bu bâtıldır deme, bu yaratıklar için boştur deme işi kâfirlerin zannıdır. Kâfirler öyle hesap ediyorlar ve ona göre bir hayat yaşıyorlar. Hayatın boşluğu zannında olan adamlar, hayatın sahibinin hak yasalarından habersiz bir hayattan yana oluyorlar. Devam etsinler bakalım bu örtücülüklerine, eğer kâfirlikleri devam ederse vay onların cehennemdeki yerlerine, yurtlarına! Çekecekleri vardır onların cehennemde. Öyle mi? Öyle mi hesap ediyorlar? Öyle mi zannediyorlar bu hainler? Öyle mi umuyorlar?

Hayır hayır, semayı, arzı ve ikisi arasında ne var, ne yoksa bâtıl olsun diye, iptal olsun diye, bâtıl ikâme edilsin, bâtıl gündeme getirilsin diye, bâtıla unsur olsun, yama olsun diye, ham madde olsun diye yaratmadık. Evet Allah gökleri ve yeri, göktekileri ve yerdekileri bâtıla mesnet olsun, bâtıla payanda olsun, bâtılı ayakta tutsun, bâtılda kullanılsın diye yaratmamıştır. Bu sadece kâfirlerin, hakkı örtbas etmek isteyen, bâtılı hak yerine ikâme etmek isteyenlerin zannıdır. Onlar öyle kabul ediyorlar, öyle zannediyorlar, öyle değerlendiriyorlar. Vay onların cehennemden çekeceklerine. Vay onların ateşten nasiplerine. Cehennemden, ateşten kendilerine ayrılan pay ne kadar kötüdür?

28. "Yoksa, inanıp yararlı işleyenleri, yeryüzünde, bozguncular gibi mi tutarız? Yoksa, Allah'a karşı gelmekten sakınanları, yoldan çıkanlar gibi mi tutarız?"

Yâni hiç mümkün mü ki, iman edip ve imanının gereğini yerine getirenlerle, iman edip iman kaynaklı bir hayat yaşayanlarla, iman edip imanlarını hayatlarında görüntüleme kavgası verenlerle yeryüzünde ifsada eden, bozgunculuk yapan, Allah'ın düzenini bozanları bir tutmamız? Allah'ın koyduğu kulluk düzenine teslim olup Müs-lümanca bir hayat yaşayanlarla o düzeni bozanları denk mi tutacağız? Muttakîleri, Rabblerine kulluklarının bilincinde olanları, hayatlarını Allah için yaşayanları füccâr ile bir mi tutacağız? Takvâ ehli kullarla fısk-ı fücûr içinde olanlar aynı olur mu? Yâni şu semâvât ve arzın var oluş sebebini bâtıl, boş, gâyesiz diyenlerle Allah'ın yaratığı, Allah'ın gücü ve bilgisinin eseri olarak bilenler hiç bir olur mu? Elbette Allah bu ikisini denk tutmayacaktır.

Evet, demek Allah kendisine, kendisinden gelenlere iman eden, bu imanlarının güvencesinde bir hayat yaşayanlarla yeryüzünde ifsât eden, düzeni bozan, Allah'ı ve O'nun istediği salah hayatı bırakarak kendi kafasına takılan, kendi hevâ ve hevesleri istikametinde bir hayat yaşayan

insanları bir kabul edecek öyle mi? Yâni Allah'ın yarattığı tüm bu varlıklar bizim kulluğumuz için değildir, kulluğumuzla bunların hiçbir ilgisi yoktur diyerek Allah'ın tek Rab ve İlâh oluş gerçeğini ve bizim de kendisine kul köle olmamız gerçeğini örtenlerle mü'min-leri bir tutacağız öyle mi? Cennetliklerle cehennemlikler hiçbir olur mu? Muttakilerle füccâr denk olacak öyle mi? Asla böyle olmayacak diyor Rabbimiz.

Peki muttaki kim, füccâr kim? Âmenû yapanlar kim, müfsitler kim? Bunu nereden öğreneceğiz mi diyorsunuz? Yâni nereden anlayacağız kimin takvâ ehli, kimin fısk-ı fücûr ehli olduğunu mu diyor-sunuz? Kimin iman ehli, kimin ifsat ehli olduğunu nereden bileceğiz mi diyorsunuz? Alın size bu konuda, her konuda gerçek bilgi;
29. "Ey Muhammed! Sana indirdiğimiz bu kitap mübarektir; âyetlerini düşünsünler, aklı olanlar da öğüt alsınlar."

İşte bir kitap. İşte bir yasa ve yazgı. Ki Biz onu seni ve senin şahsında kıyamete kadar gelecek tüm mü'minleri şereflendirelim, tüm insanlık için bir gündem, bir hayat programı yapalım diye sana indirdik. İşte bu işleri haberdar edendir bu kitap. İşte tüm bu konularda kıstastır bu yazgı. Mübârektir bu kitap, bereket kaynağıdır. İşte bu kitabın bir bereketi de, kimin mü'min kimin kâfir olduğunu, kimin takvâ ehli, kimin fısk-ı fücûr ehli olduğunu haber vermesidir. İlk bereketi semâvât ve arzın varlık sebebini haber vermesidir. Semâvât ve arzın bâtıl yere, boş yere yaratılmayıp hak bir yasaya istinat ettiğini haber vermesidir.

Bu dediyse tamam, kimse değiştiremez, kimse bozamaz, kimse aksini söyleyemez. Kimin iman etmiş ve iman kaynaklı bir hayat yaşar olduğunu, kimin yeryüzünde ifsât özelliğiyle açığa çıktığını, kimin takva sahibi, kimin füccâr olduğunu bu kitap söyleyecek. Başka hiçbir kimse, hiçbir varlık, hiçbir kitap yetkili değildir. Yâni hangi yolun insanı cennete, hangi yolların da cehenneme götüreceğinin beyânı sadece bu kitaba aittir. Çünkü yasa ve yazgıdır bu kitap. Değiştirilmesi mümkün olmayan kitabedir bu. Allah'ın hayata, Allah'ın zihinlere, Allah'ın fıtratlara nakşettiği yasalar ve yazgılardır bu kitap. İnsan hayatının, toplum ve birey hayatının değişmez kurallarıdır bu kitap.

İşte bu değişmez yasalarını Rabbimiz peygamber efendimize, onun şahsında hepimize indirmiştir. Hepimizin hayatına, hepimizin gündemimize, ağzımıza, kulaklarımıza indirmiştir. Allah'ın yaptığının tamamen tersini mi yapıyoruz bugün? Yâni Kur'an'ı, Allah'ın indirdiğini, elimizden, ağzımızdan, kulağımızdan, evimizden uzak tutmaya, kaldırmaya mı çalışıyoruz? Elimizin altında, dilimizin altında, masamızın üstünde, kalbimizin yakınında cebimizde olsun diye Allah'ın gönderdiği bu kitabı yoksa kaldırıp uzaklarda tutmaya, ulaşılamayacak yükseklerde tutmaya mı çalışıyoruz? Allah için her birerimiz ne yaptığımızı bir düşünelim. Acaba Allah'ın indirdiği bu kitap

benim neremde? Ben ne yapıyorum bu kitaba karşı? Bu kitap bana inmiş mi, iniyor mu şu anda? Herkes bunu ciddi ciddi bir düşünsün.

Bu kitap mübârektir, bereket kaynağıdır, insanları berekete, hayra, güzelliğe, sevaba, cennete ulaştırandır. Kur'an'la beraber olan kişi tüm bereketlere, tüm hayırlara ulaşacaktır. Kur'an'la beraber olanlar hayatta daha mutlu, daha dengeli, daha huzurlu olacaktır. Ama âyetlerini tedebbür etmek şartıyla. Âyetleri tedebbür edilecek bu kitabın. Âyetler üzerinde düşünülecek, kafa yorulacak, anlamaya çalışılacak. Bu âyet bana ne dedi, benden nasıl bir görev istedi diye kafa yoracak ve onların dediklerini yapma ve yaşama yolunda olduğumuz müddetçe bu kitap bize bereketlerini sunacaktır. Hattâ öyle ki, tecrübelerimle sabittir ki böyle yapınca bir çok problemlerimizin çözüme ulaştığını, pek çok sıkıntılarımızın giderildiğini, nice hastalıklarımızın şifa bulduğunu bizzat gözlerimizle göreceğiz Allah'ın izniyle.

Bugüne kadar gerek ailevî, gerek bedenî, gerek sosyal, gerek ekonomik nice sıkıntıların bu kitapla çözüme kavuştuğuna bizzat gözlerimle şahit oldum. Aile geçimsizliği yaşayan birilerine, kanlı bıçaklı birbirlerine düşmüş ortaklara, ata evlât ilgisizliği yaşayan birilerine, bunalım yaşayanlara, hattâ tıbbın yapacak bir şeyimiz kalmadı dediği bir deri bir kemik kalmış nice erkek ve kadınlara ben bu yöntemi tarif ettim. Dedim ki; buyurun, bereket kaynağı bir kitap, dertlere derman bir kitap, müracaat edin ve onun bereketlerinden istifade edin diye tavsiye edip de hayırlı sonuç aldığım sayılamayacak kadar çok olmuştur. Ama ne yazık ki sıkıntı içinde kıvranan nice insanlar bu bereket kaynağından gafildirler. Bunu anlayanlar akıllılardır diyor Rabbi-miz. Bu gerçeği anlayamayanlar, bereket kaynağından habersiz yaşayanlar akıllı insanlar değildir.

Evet üzerinde düşünenler, anlamaya, kavramaya ve gereğini yerine getirmeye çalışanlar için bu kitap bereket kaynağıymış. Peki acaba bundan önceki kitaplar da böyle bereket kaynağı mıymış? Onu da bundan sonraki âyetinde şöyle haber veriyor Rabbimiz:

Ama bu kitabın bereketli, mübârek, bereket kaynağı olması için, insanların cennet yollarını açması, cehennem yollarına barikatlar koyması için şu şarttır: Bu kitabın âyetleri üzerinde tedebbür edilmelidir, akıl yorulmalıdır, anlaşılmaya çalışılmalıdır. Yattığınız yerden anlaşılmaz bu kitap. Yattığınız yerden bereketlerini açmaz size bu kitap. Anlamak üzere okumazsanız, tedebbür etmezseniz, âyetlere kafa yormazsanız anlaşılmaz bu kitap. Açmaz size bereketlerini. Bereket kaynağı olmaz o zaman size. Aklınızı bu kitaba takacak, gönlünüzü buna açacak, kafanıza bunu koyacaksınız. En büyük dert, en öncelikli iş olarak bunu kabul edeceksiniz. Üzerinde düşünecek, tefekkür edecek, zikredecek, aklınızın en üst köşesine koyacaksınız. İşte ancak o zaman bu kitap mübârek olacak, o zaman

berekete ulaşmış olacaksınız. Bunu becermiş, Allah âyetlerini anlamış, onlarla hayatı yorumlamış, onların bereketine ulaşmış örnek bir kul mu istiyorsunuz? İşte Dâvût (a.s). Bakın Allah ona da bir mübârek Süleyman lütfetmiştir.

30. "Dâvût'a Süleyman'ı bahşettik; o ne güzel bir kuldu! Doğrusu o daima Allah'a yönelirdi."

Evet Allah âyetlerine değer veren, Allah âyetleri üzerinde te-debbür eden, Allah âyetleri rehberliğinde Allah'ın semâvât ve arzı ni-çin yarattığını bilen, anlayan bir kişi, Allah âyetleri rehberliğinde iman ehliyle küfür ehlini, takvâ ehliyle fücûr ehlini fark eden, bereketin kaynağı olarak kitabı tanıyan ve kitapla berekete ulaşma kavgası içine giren bir kişi, kitabı tedebbür etmeye, kitap üzerinde kafa yormaya çalışan olarak Dâvût (a.s) kitabın bereketine ulaşıyor. Bereketin kaynağı olan Allah, bir bereket olarak Süleyman'ı (a.s) lütfetmiştir. Ne güzel bir abd, ne güzel kuldur o.

Dikkat edin, kulluk en güzel makamdır, en yüce şereftir ama burada bir de ne güzel abd'dır dendiğine göre acaba Süleyman (a.s.) ne yapmıştır diye üzerinde düşünmek zorundayız. Nasıl bir kulluk gerçekleştirmişti ki, Rabbimiz ona ne güzel kuldu buyuruyor acaba? Bakın Rabbimiz buyuruyor ki, o Evvah'tı. Hep Allah'a dönen, hep Allah'a yönelen, hep Allah'ı düşünen, hep O'nu razı etmeye çalışan, rotasını, kıblesini, pusulasını, ayarını hep O'na doğru yaparmış ki, "ne güzel bir kuldu" buyuruyor Rabbimiz.

Evet, kitapla beraber olan, kitaba göre düşünen, kitapla hareket eden, kitap rehberliğinde bir hayat yaşayan Dâvûd'a Rabbimiz özel bir lütuf ve bereket olarak Süleyman aleyhisselâmı veriverdi. Yâ-ni eğer biz de Dâvûd aleyhisselâm gibi olursak, kesinlikle inanıyorum ki bize de lütuf olarak Süleymanlar verilecektir. Ama unutmayalım ki bizler ne kadar Dâvûd gibi olabilirsek bizim Süleymanlarımız da o kadar olacaktır. Tabi biz Dâvûd aleyhisselâm gibi peygamber olamayacağımıza göre bizim Süleymanlarımız da peygamber olamayacak-tır. Yâni herkese bir Süleyman vererek bereketlendirmez Allah. Farklı bereket kapıları açıverir. Tıpkı mahza Allah'ın istediği kulluğu yaşayan bir Nuh aleyhisselâm'a kâfir bir oğul verip beri tarafta başka bereket kapıları açtığı veya meselâ İbrahim aleyhisselâm'a kâfir bir baba verip başka bereket kapıları açtığı gibi. Yâni Allah herkese bereketi evlâttan vermez. Kim o Süleyman? Dâvûd'a lütfedilen Süleyman'ın ne özellikleri varmış?

Ne güzel bir kul…. O da Evvâb idi. Dağlar, taşlarla birlik, kuşlar kurtlarla birlik Dâvûd'a Evvâb idiler. Süleyman da babasının oğlu olarak, Allah dedi diye o da Evvâbdı. Allah'a dönen, O'na yönelen, sadece O'nun için niyet taşıyan, tüm hayatıyla, tüm programıyla sadece O'nu razı etmeye, O'nu memnun etmeye çalışan, hep O, hep O diyen idi. İşte baba oğul Yâkub aleyhisselâm'ın soyundan bir aileyle karşı karşıyayız. Süleyman

aleyhisselâm Kur'an'da farklı yerlerde farklı özellikleri anlatılan bir peygamber. Diğer peygamberlerden farklı belirgin özelliği saltanatta doruk noktada bir örnek oluşudur. Cinler onun emrinde, şeytanlar onun emrinde, rüzgarlar onun emrinde böyle çok yüce saltanat sahibi bir peygamber. Hattâ ta Yemen'den Filistin'e Belkıs'ın tahtını göz açıp yumacak kadar kısa bir sürede getirten peygamber. Ama bu saltanatının kendisine imtihan konusu olduğunun farkında, bilincinde bir peygamber. İşte şu anda onunla beraberiz.

Bizler de Rabbimizin ne güzel abd övgüsüne lâyık olmak isti-yorsak böyle olmak, böyle yaşamak zorundayız. Müslümanlar kendilerini galiba bu peygamberlere izafe edebilmek gayretiyle bir namaz kılıyorlar ve adına da "Evvabîn namazı" diyorlar. Akşam namazından sonra dört veya altı rekat bir namaz kılıyorlar. Oh, artık Süleyman ve Dâvût'la (a.s) birlikte oldular.

Bakın bir defasında:

31,33. "Ona bir akşam üstü, çalımlı, cins koşu atları sunulmuştu. Süleyman: "Doğrusu ben bu iyi malları, Rab-imi anmayı sağladıkları, için severim" demişti. Koşup toz perdesi arkasında kayboldukları zaman: "Artık yeter, onları bana geri getirin" dedi. Bacaklarını ve boyunlarını sıvazlamaya başlamıştı."

Sarayında Süleyman aleyhisselâmla birlikteyiz. Sarayda im-kânları var, büyük saltanatı var. Rüzgarlar onun emrinde, ama rüzgar gibi koşan atları da var. Cinlerden, şeytanlardan, kuşlardan hizmet-çileri de var. Devleti var, saltanatı var, otoritesi var. Savaş atları, devletin idaresinde kullanılan atları var. Böyle sürüler halinde yaşayan, kendi başına buyruk atlar sürüsünü hiç gördünüz mü? Âl-i İmrân sûresi atların insanlar için süslü gösterildiğini, iştiha konusu olduğunu anlatır. Anlıyoruz ki Süleyman aleyhisselâm dünyanın en güzel atlarına sahip. O zaman elbette sarayda atlar için bir bölüm olacaktır. Uçsuz bucaksız bir sahada şu anda atlar sahnede. Öyle ki, bir ayağını tırnak üzerinde tutmuş, üçünün üzerinde sabit duran, ama sanki uçmaya hazır atlar. Sadece bir emir, bir işaret bekliyorlar sanki. Peki ne olacaktı bu kadar at? Gereği var mıydı, yok muydu? Diye bir soru ak-lınıza geldiyse, bunu bir bilene sormak zorundasınız. Kim o bilen? Elbette Muhammed aleyhisselâmdır o bilen. Sorun peygambere, at sevilir mi? Bu kadar at taşınır mı? At ne için kullanılır? Kim hangi şartlarda at taşır deyin. Bakın bir defasında İmam Buhârî efendimiz aracılığıyla sormuştum peygamberime de, o şöyle buyurmuştu: "Atlarla beraberlik üç ana programda mümkündür. 1- Rızık endişesi için, para kazanmak için, geçimlik için. 2- Şöhret için, şan için, hava atmak için, gurur kibir için at sahibi olmaktır ki bunu Resûlullah efendimiz yasak-lıyor. 3- Allah'ın dinini hâkim kılmak, düşmanlara karşı güç varlığı ola-rak cihadda kullanmak üzere at bulundurmak ki işte Süleyman aley-hisselâm'ın atları bunun içindi.

İşte bu atlar kendisine arz edilmiş, seyrediyordu onları. Fıtratı bozulmamış bir peygamber, cihad adına beslenmiş atların sevgisiyle kalbi dopdolu bir beşer olarak atlarının karşısında.

Süleyman (a.s) kitabımızın başka sûrelerinde de anlatılır. O kadar büyük saltanat sahibiydi ki, kendisine atlar takdim ediliyor. Çalımlı, cins koşu atları arz ediliyor. Şöyle bir ayağını çekmiş tırnağının üzerinde, öteki üç ayaklarını neredeyse hareket halinde, neredeyse uçmaya hazır, neredeyse gözden kaybolmaya hazır bir vaziyete getirmiş at sürüleri. Kendisine arz edilen bu atlar karşısında Süleyman (a.s) dedi ki: "Ben bu atları bana Rabbimi gündemde tutuyorlar," diye seviyorum. "Ben bu malları, ben bu atları seviyorsam Rabbimi zikir mânâsına seviyorum, Allah'ı anma mânâsına seviyorum."

Ben bunları severken Allah'ı anmıyorum, namaz kılmıyorum, kitabını okumuyorum, tesbih etmiyorum, atı anıyorum, atı seviyorum ama bunu Allah izin verdi de onun için yapıyorum. Hattâ işte bunu söylerken baktı ki, atlar gözden kayboluverdiler. Rüzgar gibiydiler. Şimşek gibi, yıldırım gibiydiler. O kadar seyyâldıler ki, bir anda gözden kayboluverdiler. Dedi ki, "getirin onları bana. Getirin de seveyim onları, okşayayım." Getirdiler. O da atların boyunlarını, yelelerini, bacaklarını okşamaya, sevmeye başladı.

Dedi ki, ben atları seviyorum. Ben bu malları severim. Buradaki "hayır" kelimesi mal anlamınadır. Ben bu atları seviyorum, ama Rabbimi gündeme getirmekten dolayı seviyorum onları. Rabbim dedi diye, Rabbim bunu bana böylece zikredip ifade etti diye. Yâni ben onu öylece Rabbimden öğrendim diye. Ve o atlar benim için, bana Allah'ı gündemde tuttular diye onları seviyorum. Evet onlar bana Rab-bimi hatırlattıkları için seviyorum onları. İşte şu anda ben onlar karşısında Rabbimi zikrediyorum. Onlarla alâkalı Rabbimi düşünüyorum. Onları bana veren Rabbimdir diyerek, onları O'na kullukta kullanmalıyım diyerek, onlarla Allah adına cihada koşmalıyım diyerek hep Rab-bimi zikrediyorum, onları bunun için besliyorum, onları bunun için seviyorum.

Derken, bu konuşma sürerken atlar kayboluverdiler ufukta. Gözden uzaklaştılar. Dedi ki Süleyman aleyhisselâm; getirin onları bana. Getirdiler. Başladı boyunlarını, yelelerini, bacaklarını okşayıp sıvazlamaya. Bu, insan fıtratında vardır. Her insan uzaktan gördüğünü yakın görmek ister, yakınındakine dokunmak ister, dokunduğuyla daha bir yakından messetmek, ilgi kurmak ister. İşte Kâbe'ye giden insan fıtratının Haceru'l Esved karşısındaki nasıl açığa çıktığını görüyoruz. Hemen varıvermek, öpüvermek, dokunuvermek, onunla beraber oluvermek isterler.

34. "Andolsun ki Süleyman'ı denedik, hükümranlığını zayıf düşürdük; sonra eski haline döndü."

O malların, o atların, o saltanatın, o nimetlerin içinde zaten Allah Süleyman'ı imtihan etmekteydi. Yâni zaten Süleyman hep imtihandaydı. Yâni bütün bu verilenler imtihanı başardığı, imtihandan alnının akıyla geçtiği için verilmiyordu. Yâni her şey ona lütûf olarak verilmişti de tamam artık imtihan yok değildi. Yâni Süleyman'ın (a.s) emrine rüzgarlar verildi, cinler verildi, kuşlar, kurtlar verildi, saltanat verildiyse, elbette bütün bunlar henüz imtihanın gereğiydi. İmtihan yeni başlıyordu. Yâni imtihanı başardı da cennet nimeti olarak veril-miyordu bunlar. Çünkü bakın imtihanı yeni başlıyordu. Onun kürsüsüne bir ceset konulmuştu da, o hemen Rabbine yönelerek diyordu ki:
35. "Süleyman: "Rabbim! Beni bağışla, bana benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümranlık ver; Sen şüphesiz, daima bağışta bulunansın" dedi."

Aman ya Rabbi, ben Sana karşı bana düşeni yapmaya çalıştım, fakat Sen eksiğimi tam kıl, kusurumu görme, yanlışlarımı yok eyle. Bana öyle bir mülk, öyle bir saltanat ver ki, benden sonra kimse ona ulaşamasın. Naz makamındaydı, kulluk makamındaydı. Allah'tan ne istenebileceğini, nasıl istenebileceğini biliyordu. Büyük adamlar elbette büyük düşünecekti. Allah'ın Vehhâb olduğunun farkındaydı ve böyle diyordu. Allah'ın Vehhâb olduğunu bilen kişi elbette O'ndan ne isteyeceğini çok iyi bilir. Herkes kendine, kendi kafasına göre bir şeyler isteyecektir. Efendimiz de öyle yapmıştı değil mi? Bir taraftan Ah-zâb, birleşik ordular, Mekke müşriklerinin safında toplanmış, küfür or-dusu Medine'ye doğru hareket etmiş, geldi gelecekler, hendek kazılıyor, diğer taraftan Yahudilerin ihanetlerinin söz konusu oluşu, münâfıkların düşmanla işbirliği içine girip Müslümanları arkadan vurma ih-timalleri. Bütün bu olumsuz şartlar altında bile Allah'ın Resûlü İran'ın, Bizans'ın kapılarının açılışını, fethini müjdeliyordu Müslümanlara. Nasıl olurdu bu? Bu zor durumda hendeğin arasına sıkışmış kalmış Müslümanlar, hangi güçle Bizans'ı ve İran'ı fethedeceklerdi? Evet öyleydi, çünkü büyük insanlar büyük düşünebiliyorlardı. Oradaydı zaman olarak, oradaydı mekân olarak Allah'ın Resûlü, ama çok daha ilerilere gidebiliyordu, yarını görebiliyor, bu gidişin nerelere ulaşabileceğini haber veriyordu. .

Yâni kendisine bu kadar güç kuvvet, bu kadar imkân ve saltanat verdiğimiz Süleyman'ı zaten kürsüde bir ceset olarak imtihan ediyorduk, buyuruyor Rabbimiz. Yâni o tahtına konmuş bir cesetti. Bir cesetten ibaretti. Çünkü nedir bu tahtta, bu saltanatta Süleyman'a ait olan? Hepsini Allah vermedi mi? Hepsi Allah vergisi değil mi? 'Benim' diyebileceği varsa şâyet, o da bir cesediydi değil mi? Öteki özelliklerinin tümü Allah'tan. Meselâ şu anda rüzgâra ben de diyebilirim gel be-ni götür filan yerlere diye. Dinler mi

beni rüzgar? Cinlere ben de diye-bilirim, gelin benim emrimde olun diye. Dinlerler mi beni? Allah bana vermeyince bu gücü, elbette dinlemezler değil mi?

Hattâ Süleyman (a.s) diyor ki, “ya Rabbi bana verdiğin bu mül-kü benden başkalarına verme. Ya da onu benden alıp birilerine verme. Bu mülk sadece bende olsun ya Rabbi!” Hattâ bir ara Rasûlullah Efendimiz cinlerden birini tutup mescidin direğine bağlıyor, gelip insanlar da bunu görsünler diye. Sonra işte Süleyman’ın (a.s) bu duasını hatırlayıp vazgeçiyor bundan. Çözüveriyor o cini oradan. Bir tek Süleyman’a (a.s) ait olsun bu iş deyiveriyor.

36,38. “Bunun üzerine Biz de, istediği yere onun buyruğu ile kolayca giden rüzgârı, bina kuran ve dalgıçlık yapan şeytanları, demir halkalarla bağlı diğerlerini onun buyruğu altına verdik.”

Evet rüzgârlar da Süleyman’ın (a.s) emrine veriliyor. Esip giden rüzgârlar onun emrinde. Biniyor halısının üzerine ve istediği yere götürüyorlar onu. Ne büyük, ne muazzam bir saltanat değil mi? Yeryüzünde hiçbir melikin, hiçbir kralın ulaşması mümkün olmayan bir saltanat. Söyleyin, böyle Allah desteğinde bir peygamberden daha güçlü kim olabilir ki? Kim kafa tutabilir ki ona? Kendisine kendisinin istediği şekilde kul olmuş kullarına böyle nice nimetler lütfediyor Rab-bimiz. İşte bu, yeryüzünde Allah’ın değişmeyen bir yasasıdır. Süleyman yolunda olan, Süleyman misyonuna sahip çıkan, Süleyman gibi Allah’a kul olan her Müslümana, Allah bu desteğini, bu yardımını vaat etmektedir. Yeryüzünde bir tek Müslüman olsa ve tüm dünya kâfirleri onun üzerine yürüseler bile, Allah tüm ordularını onun yardımına gönderecek ve onu galip getirecektir, bundan hiç kimsenin zerre kadar bir şüphesi olmasın.

Ayrıca rüzgarların dışında yine bina kuran ve dalgıçlık yapan şeytanları, demir halkalarla bağlı diğerlerini onun buyruğu altına verdik, buyuruyor Rabbimiz. Şeytanlar da Süleyman’ın (a.s) emrindeydiler. Bina kuran, dalgıçlık yapan şeytanları, demir halkalarla bağlı diğerlerini de onun buyruğu altına vermiştir Rabbimiz. Süleyman (a.s) onları prangalara bağlanmış olarak Mescid-i Aksâ’nın yapımında çalıştırıyordu. Denizlere gönderiyor, denizlerin dibine dalıyorlar, oradan Süleyman’ın (a.s) -istediği nimetleri çıkarıyorlardı. Ne büyük bir saltanat değil mi? Şeytanlar onun emrinde, cinler onun emrinde, rüzgârlar, kuşlar, kurtlar onun emrindeydi… Kitabımızın bir başka sûresinin beyânıyla hayvanlarla da konuşuyordu, onların dilinden de anlıyordu Allah’ın elçisi.

39,40. “İşte bağışımız budur; ister ver ister tut, hesapsızdır.” dedik. Doğrusu onun katımızda yakınlığı ve güzel istikbâli vardır.”

İşte bütün bunlar sana bir atiyemiz, bir lütfumuz ve ihsanımızdır. Dilersen harca onları, insanlara ver, insanları onlardan yararlandır, dilersen de insanları onlardan mahrum edip kendinde tut; sana hesapsız vermeye devam edeceğiz. Çünkü o yanımızda şeref makamındadır, Bize yakınlığı vardır, Bizim katımızda güzel bir âkıbeti vardır onun.

41,43. "Ey Muhammed! Kulumuz Eyyûb'u da an; Rabbine: "Doğrusu şeytan bana yorgunluk ve azap verdi" diye seslenmişti. "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içilecek soğuk bir su" dedik. Katımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere, ona tekrar aile ve geçmiş olanlarla bir mislini daha vermiştik."

Bir de kulumuz Eyyûb'u hatırla ey peygamberim. Eyyûb'u da gündemine al, onu da gündeminde tut. Hani o Rabbine: "Ya Rabbi, doğrusu şeytandan bana bir yorgunluk ve zarar dokundu. Şeytan bana bir yorgunluk ve azap verdi. Şeytan beni Senden meyus kılmak için vesvese veriyor. Sana karşı, Senden gelecek şifaya karşı şeytan benim ümitlerimi kesmek istiyor. Şu içinde bulunduğum ortamdan ötürü, şu imtihan konumumdan ötürü şeytan bana yaklaşıp vesvese vermeye yol buldu, ya Rabbi!" diye dua etmişti. Rabbimiz kitabının çeşitli yerlerinde böyle kerîm elçilerinin diliyle bize farklı farklı dua modelleri öğretmektedir. Ne güzel, ne hoş duadır bunlar değil mi?

Yâni keşke bizler böyle kendi kendimize dua modelleri oluşturma çabası içine gireceğimize, pişdârlarımızın dua modellerini öğrenerek Rabbimize dua etsek, elbette çok daha hayırlı olacaktır. Bakın Eyyûb (a.s), hastalığının iyileştirilmesi için Şâfî olan Rabbimizin şifa lütfetmesi için dua ediyordu. Rabbimizin bir hastalıkla imtihanı ve de şifanın gecikmesi şeytanın yaklaşmasına sebep oluyordu. Şeytan onu bu zayıf noktasından vurup Rabbine karşı isyana teşvik ediyordu da, o da Rabbine böylece yalvarıp yakarıyordu. Gerçekten hastalıkla imtihan edilen Müslümanlara ne güzel bir dua örneği sunuluyor değil mi? Allah'ın kutlu elçisi böyle bir durumda, sırf Allah'ın merhametine sığınıyor ve şifayı Allah'tan bekliyor.

Onun bu içten duasına karşılık Rabbimiz de şöyle buyuruyor: "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içilecek soğuk bir su. Katımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere, ona tekrar aile ve geçmiş olanlarla bir mislini daha vermiştik." Rabbimiz, böyle O'nu etkin ve yetkin görerek dua eden bir kulunun imdadına yetişmez mi? Yeter ki kullar O'nu bilsinler, yeter ki kullar O'nu yetki sahibi, güç kuvvet sahibi, şifa sahibi bilip O'na yönelsinler, O'na yalvarıp yakarsınlar, O'na dua etsinler, O'na kulluk etsinler, O'ndan istesinler. Yeter ki hastalar, yeter ki fakirler, yeter ki günâhkârlar hallerini arz edecekleri, is-teyecekleri kapıyı bilsinler. Öyle değil mi? Biz kulları bütün kulluğumuz, bütün âcizliğimiz içinde, bütün

samimiyetimizle dua dua yalvararak Rabbimize yönelsek, hiç o Rabb dualarımızı reddeder mi? Hiç cevapsız bırakır mı?

“Katımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere, ona tekrar aile ve geçmiş olanlarla bir mislini daha vermiştik,” buyuruyor Rabbimiz. Ehlini, ailesini ve bir mislini daha verdik. Yâni hem sıhhatini ona iade ettik, hem ailesini lütfettik. Allah en iyisini bilir, hastalığından dolayı dayanamayıp kendisini terk eden ehlini ona döndürdük. Ya da sadece Eyyûb (a.s) değildi bu ölümcül hastalıkla imtihana tabi tutulan; ehli, karısı, çoluk-çocuğu da bu hastalığa tutulmuştu da, hepsini Rabbimiz iyileştirivermiştir. Rabbimiz ehlini ona gerisingeriye lütfettiği gibi fazlasını da veriyor. Ya ona daha başka sâliha kadınlar veriyor, ya da evlâtlar, oğullar, kızlar veriyor ve ailesi çoğalıyor. İşte tüm bu verilişler, Allah katından bir rahmettir. Şifayı veren Allah’tır, sağlığı veren O’dur, ehlini veren O’dur, kısaca her şeyini veren O’dur.

Evet, hasta olduğun konumda da Eyyub’u hatırla. Allah’ın kendisine sıhhat ve âfiyet verdiği, ama sonra da imtihan için sağlığını alıverdiği ve hastalık döneminin de şeytanın kendisini zorlayacağı kadar bir müddet süren bir kul olarak Eyyub’u bir hatırla. İnsanlar ba-zen ruhen, bazen bedenen hasta olurlar. Kimilerinde bunun her ikisi birlikte gerçekleşebilir. Kocasını ya da hanımını kaybetmiş bir kişi, ya da çocuğunu, ya da anne babasını kaybetmiş bir kişi düşünün. Bu adamın ruh ve beden dengesinin yerinde olması mümkün mü? Böyle bir kişi elbette unutabildiği kadar sıhhat ve afiyettedir. Hele hele böyle bir durumla karşı karşıya kaldığı ilk günlerde eli kolu hiç kalkmaz değil mi? Aslında ellerinde, bileklerinde, dirseklerinde hiçbir ârıza yoktur, sinirleri tastamamdır ama hiçbir şeye uzanmaz değil mi? Hiçbir şeyi canı çekmez de ondan böyledir. İşte bir anlamda bir hastalık, bir dert, bir ıstıraptır. İşte her tür hastalıkta, her tür sıkıntıda Eyyub’u anlayacağız. Onu hatırlayacak, onu gündeme alacak, onunla beraber olacak ve onu örnek alacağız. Böyle bir durumda imtihan edilirken, Rab-bimizin razı olduğum kulum dediği Eyyub aleyhisselâmı gözümüzün önüne getirsek biraz rahatlar mıyız? Tabi bu da bizim rahatlık anlayışımıza bağlıdır. Dünya planında bir rahatlık beklentisi içindeysek elbette bu mümkün olmayacaktır.

Ama bak Allah’ın sevgili kulu ve şerefli elçisi bile bu dünyada böyle bir hastalıkla imtihan olunmuşsa, bana ne oluyor ki? Meğer bu dünyada bunlar olabilecektir diyebilirsek işte bu sabrın sembolü olacaktır. Bir tarafta Nuh aleyhisselâm Allah’ın istediği kulluğa devam et-mede, dayanıp direnmede hoş bir örnek, bir tarafta Eyyub aleyhisse-lâm hastalıkla imtihan karşısında isyan etmemede, dayanıp sabretmede, böyle uygun görülmüş, Rabbim dilediği gibi imtihan eder, demek ki ben bununla cennet kazanacakmışım demede güzel bir örnek. Belki de bu iki güzel örneğin arasında bazen birine, bazen ötekisine yakın imtihan olunan bizler ve diğer insanlar.

Öyleyse bu güzel örnekler şahsında bizler de hep diyeceğiz ki, Rabbim güzel imtihan eder. O'nun imtihan modeline benim karışmam gerekmez. Ben neyim ki ka-rışayım? Ya Rabbi beni bana bırakma. Sen elbette her şeyin en iyisini bilirsin. Sen gönderdiysen tamamdır bu iş. Benim cennetim için böyle uygunsa canım başım üstüne. Bana gönderdiklerin, sonunda bana lütfunu getirecekse, beni rahmetine ulaştıracaksa ben hepten gelenlere razıyım ya Rab demek bizim görevimiz olacaktır.

Dikkat ediyorsanız peygamber efendimizden sabır istediği bu bölümde Rabbimiz iki tür imtihandan söz etti. Dâvût ve Süleyman (a.s) gibi yeryüzünde en büyük mülk ve saltanatla imtihan edilen iki peygamber, iki kul ve de Eyyûb (a.s) gibi her şeyini kaybetmiş bir peygamber. Birbirine tamamen zıt iki imtihan konumu? Öyleyse şunu kesinlikle unutmamalıyız ki, imtihanı yapan Allah'tır. İmtihanın konusunu takdir eden Allah'tır. Bizi bu dünyada güç, kuvvet, zenginlik, ser-vet ve saltanatla, imkân ve fırsatla da imtihan edebilir, bunun tamamen zıddına fakirlikle, yoklukla, hastalıkla, mahrumiyetle de imtihan edebilir. Her iki durumda da kul olduğumuzu, Allah'ın takdirine, Allah'ın imtihan konularına rıza göstermek ve asla Rabbimizi unutup, Rabbimize isyan içinde bir hayatın adamı olmamamız gerektiğini bilmek zorundayız.

Öyle değil mi? Dâvût ve Süleyman (a.s) gibi de imtihan edilebiliriz bu dünyada, Eyyûb (a.s) gibi de. Süleyman ve Dâvût (a.s) gibi mülk ve saltanatla imtihan edildiğimiz zaman asla şımarmayacak, müstekbirleşmeyecek, Allah'a kafa tutup O'na isyan etmeyecek, sürekli bütün bunları kendisine borçlu, her şeyimizle kendisine muhtaç bir kul olduğumuzu, imtihanda olduğumuzu unutmayacağız. Eyyûb (a.s) gibi mahrumiyetlerle imtihana çekildiğimiz zaman da, bize tahsis buyurduğu bu imtihan konusundan ötürü asla O'na isyan etmeyecek, kafa tutmayacak, kendimizi dağıtmayarak kul olduğumuzun şuurunda O'na dua dua yalvarıp yakaracağız.

Hani o Rabbine şöyle nida etmişti. Hasta iken Rabbe nida edi-lir. Hasta iken, sıkıntıda iken Rabbe iltica edilir. İhtiyaç halindeyken Rab anılır, Rab çağrılır. Hattâ Resûlullah Efendimizin bir hadisinin be-yânıyla hastanın ah edip inlemesi de tesbihtir, duadır. Ona sevap ve şifa kaynağıdır. Böyle bir durumda kendisine iltica edeceğimiz, dönüp varacağımız tek varlığın Allah olduğunu bilmeliyiz. Bakın işte Eyyub aleyhisselâm Allah'a nida etti, dedi ki, ya Rabbi şeytan bana dokundu, şeytan bana yorgunluk getirdi, sıkıntı getirdi. Şeytan beni yormaya başladı. Bana azap vermeye başladı diyerek durumunu Allah'a arz etti, havale etti. Peki şimdi aynı durumda halimizi biz kime arz ediyoruz? Önce kim aklımıza geliyor? Kimi çağırıyoruz? Kimi çağrıştırıyoruz? Kimin çözüm önerisine başvuruyoruz? Dua tedai konularını kitabımızın önceki âyetlerinde demeye çalışmıştık.

Yâni acaba Eyyub aleyhisselâm'ın önceleri Allah aklında değildi de hastalanınca mı aklına geldi? Şeytan onu yoruncaya kadar aklına gelmedi de o zaman mı aklına geldi dersiniz? Bu, peygamberlik misyonuna aykırıdır, bunu baştan reddediyoruz. Peygamber sürekli Allah kontrolünde, sürekli Allah'la beraber olansa, öyleyse zaten baştan beri Allah'la beraberdi de ama şikayet etmiyordu. Yâni razıydı durumundan, kabullenmişti hastalığı, olacaktır diyordu. Ama iş şeytanın yormasına gelince durumunu Allah'a havale ediyordu.

Hani bir hikâye anlatılır. Bir kral eline aldığı Ebu Cehil karpuzuyla oynarken elinden ağzına bir damla dokununca dayanılmaz acı olduğunu görür. Hizmetçilerinden birini çağırır ve elindekini ova verir, al bunu ye der. Sanki bir bal ya da baklava yercesine, dünyada tadı bulunmaz nadide bir meyve yercesine ağzının suyunu akıtırcasına hizmetçi onu yer. Kral; al bakalım bir de şunu ye diye ikincisini uzatır. Hizmetçi aynı iştahla onu da yemiş. Kral sorar; acı değil mi bu yediklerin? Evet efendim, acıdır. Ama hiç öyle acı gibi yemedin? Hiç itirazın olmadı? İkincisine bari yeter artık demedin, yüzünü buruşturmadın? Demiş ki; efendim, yıllardır kapındayım, yıllardır tadı hoş, lezzeti hoş güzelim yiyecekler verdin ve yedim. Ha bir kere de acı vermişsin, onu da güzel yiyelim ne olur? Demiş. Şimdi Allah yıllarca ve yıllarca ağzımıza gözümüze, ayağımıza dizimize, tüm vücudumuza sıhhat ve âfiyet veriyor da, bir an alıverince ne diyorsunuz? Şikâyet mi edecektiniz? İsyan mı edecektiniz? Beni mi buldun? Bana mı münasip gördün? Beni buna mı lâyık gördün mü diyeceksiniz? Olmaz elbette böyle şey. Ama bir şikâyetimiz, bir sızlanmamız varsa sadece şu kadarını söyleyebilelim: Ya Rabbi ben buna razıyım. Ben bana verdiğinle imtihan olarak cennet kazanacağımı biliyorum, ama ne olur ya Rabbi bunu dayanamayacağım boyuta ulaştırma. Ben âcizim, ben zayıfım sen bana şifa veriver ya Rabbi diye O'na nazlanacağız. Yâni neden ben diye kafa tutmayacağız Rabbimize.

Bakın örneğimiz diyor ki; ya Rab şeytan bana dokunuyor, şeytan beni dürtüklüyor, beni yoruyor, yorgunluğa davet ediyor, sen yardım eyle diye iltica ediyor. Rabbimiz de şöyle buyurdu:

Ayağını yere vur dedi. Rabbinden bir emir alan kul başka ne yapar? Ya aynı konumda biz olsaydık bu emir karşısında ne yapardık? Allah bize ayağını yere vur deseydi nasıl hareket ederdik? Ne? Ne dedin? Ayağını yere vur. Nedir bu ya Rabbi? Ne demektir bu? Ben hastayım diyorum, sen ayağını yere vur diyorsun. Nasıl bir iştir bu? Ne ilgisi var bununla hastalığın? Der miyiz ki? Hayır peygamber teslimiyetiyle Allah'a teslim olmayınca şifanın bize gelmeyeceğini baştan bilelim. Rabbimiz öyle buyurdu. Vur ayağını yere, işte bir soğuk su, haydi yıkan onunla ve içeceğin bir su. Ne oldu ondan sonra? Diye sormak gerekir mi Allah'a? Hayır. İşte iki su, birinden içecek, ötekisiyle de yıkanacak o kadar. Olayı Rabbimiz bir senaryo olarak bizim önümüze koymadığına göre, bu kadar yalvarıp

yakarmadan, bu kadar sabırdan ve güzel kulluktan sonra elbette Rabbimiz onun şifasını veriverdi. Allah şu kadarını söylüyor bakın:

Ona ehlini, ahalisini, oğlunu kızını, ehlini ona lütfetti Allah. Hattâ dahalarını, nicelerini, benzerlerini de veriverdi. Yâni çoğalttı, bir o kadar daha verdi. Yâni daha nice imkânlar verdi ona katından bir rahmet olarak.

Allah'ı Vehhâb bilenlere Allah Vehhâb olur, lütfedici olur. Eğer biz de Allah'ı Vehhâb bilirsek, lütfeden, ihsan eden, bolca veriveren, nimetlere fark eden olarak iman edersek elbette Rabbimiz elçilerine verdiği gibi bize de verecektir. Ama bana neyin lâzım olduğu O bilir ve bu hikmetiyle verir. Ama biz kendimizce, kendi mantığımızca lütuf olduğunu zannettiğimiz şerleri istersek vermeyebilir. Çünkü o zaman belki de vermemesi lütuftur. Dua ediyor ve hayır olduğunu zannettiğimiz şeyleri istiyoruz. Ama şunu da biliyoruz ki bizim için nelerin hayırlı, nelerin hayırsız olduğunu en iyi Allah bilir. Öyle olunca belki geciktirir bizim için hayırdır, belki iptal eder bizim için hayırdır, belki çabucak veriverir hayırdı. Unutmayalım ki duanın kabulünde böyle bir sistem vardır.

İşte Rabbimiz Eyyub aleyhisselâm'ın duasını kabul buyurdu, al sana biri yıkanılacak, diğeri de içilecek iki su. Yâni böyle olunca, sıhhat ve âfiyete kavuşunca cennet hak etme fırsatı daha mı fazla oluyor? Hayır öyle diyemeyiz. Kim diyebilir ben sıhhatliyim, binaenaleyh hastaya göre cennete daha lâyığım? Olur mu böyle bir şey? Olmaz elbette ama, Allah dediği ve peygamberimiz de öğrettiği için elbette Allah'tan sıhhat ve âfiyet isteriz. Değilse nice hastalıklar nice şerlere engel olduğu için bizim için hayırdır. Hastalıklar kalbimizin incelme sebebi olduğu için bizin hayırdır.

Hattâ Rasûlullah Efendimizin beyanıyla kulun günâhlarının temizleyicisidir. Peygamber Efendimiz buyurur ki; "Allah bir kulunu affetmeyi dilerse, onu hastalıklarla müptelâ kılar da, demirin ateşle isinin, pasının temizlendiği gibi hastalık da kulu tertemiz hale getirir." Onun içindir ki hasta ziyaretine gidince; Allah sana cennet versin deriz. Sonra güzel bir tavırla; "Lâ be'se tahûrun inşallah" deriz. Yâni geçmiş olsun, bir şeyin yok inşallah, kefâret olur inşallah, günâhlarını temizleyici olur inşallah deriz. Sonra mümkünse elini tutup güzel dualarda bulunuruz, onun da duasını isteyerek izin alıp ayrılırız.

İşte bu, aklı olanlar için bir gündemdir, bir hatırlatmadır, bir hatıradır. Yâni insanlar için unutulmaması gereken bir derstir. Bu hep bizde kalmalıdır. Unutmayacağız ki Allah bazen öyle imtihan eder, bazen de böyle. Bazen vererek imtihan eder, bazen de alarak. Bazen sıhhatle, bazen de hastalıkla. Hastalığı veren alabilir de, sağlığı veren alabilir de. Her hal-ü kâr da O'nunla irtibat halinde olmalıyız. Sonra Rabbimiz Eyyub aleyhisselâm'a şöyle buyurdu:

44. "Ey Eyyûb! "Eline bir demet sap alıp onunla vur, yeminini bozma demiştik. Doğrusu Biz onu sabırlı bulmuştuk. Ne iyi kuldu; daima Allah'a yönelirdi.

Ayrıca Biz ona dedik ki, "ey Eyyub, bir demet sap al onunla vur ve yeminini bozma." Bir yemini varmış Eyyûb'un (a.s) ne olduğunu bilmiyoruz. Kitabımızdan detayını vermiyor Rabbimiz, sahih sünnette de bir açıklama görmedim. "Doğrusu Eyyûb'u çok sabırlı bir kul bulduk, gerçekten o ne iyi bir kuldu. Muhakkak ki o Evvâb'tı." Allah'a çok yönelen, çok kulluk eden, çok tevbe eden bir kuldu.

Evet, dedik ki ona; eline bir demet sap al. Buğday sapı mı? Yoksa arpa sapı mı? Ya değilse çavdar sapı mı? Biz şehirliler ne an-larız da bunlardan? Al eline bir demet sap ve vur onunla. Kime? Dememiş onu Allah. Onunla vur. Nereye? Kime? Yok o bölüm. Nasıl vu-rulacak? O da yok. Ne var ya? Yemin etmiştin ya, işte o yemininden cayma. Yeminini yerine getir.

Anlıyoruz ki, hasta iken, imkânsızken, güçsüzken yaptığın ye-minleri imkân dahilindeyken yap, yerine getir buyuruyor. Belki de has-ta iken ettiği yemin iyi olunca yerine getirilebilecek bir yemindi bilemiyoruz ki. Yâni iyi olursam yüz sopa vurayım demişti de işte onların her biri böyle bir uygulamayla yerine getirilmiş olacaktı. Çünkü;

Onu sabreden bulduk diyor Allah. O sabrediyordu. Sabır makamındaydı. Dayanan, direnen, bıkıp usanmayandı. Rabbine kulluğa, Rabbinin istediğine sabredendi. Öyle bulduk onu diyor Allah. Demek ki bu, sabredenlere bir ihsan, bir lütuf, bir kolaylık imiş.

Dâvûd aleyhisselâm Evvâb, Süleyman aleyhisselâm Evvâb, dağlar taşlar, kurtlar kuşlar Evvâb, bir de Eyyub aleyhisselâm Evvâb. Bizler de o Evvâb'lardan olabilmek için akşam namazından sonra iki, dört veya altı rekat namaz kılacağız. Ama unutmayacağız ki sadece bu namazı kılıvermekle hemen Evvâb olamayacağız. Bunun için elbette onlar gibi namaz kılmak zorundayız. Tıpkı onlar gibi namazı ikâ-me etmek, namazla Allah'tan mesaj almak, namazla Allah'a tekmil vermek, namaz sonrası hayatımızı namazla düzenlemek zorunda ol-duğumuzu unutmayacağız. Yâni Dâvûd aleyhisselâm gibi tüm imkânlara rağmen Allah'a teslim olmak, Süleyman aleyhisselâm gibi saltanatın zirve noktasında bulunsak bile şımarmamak, tüm sahip olduklarımızı Allah'tan bilip O'na kulluğa harcamak, Eyyub aleyhisselâm gibi bize verilenlerin tümü elimizden alınsa bile yine kulluğumuzu sürdürmek zorundayız. İşte o zaman Evvâb olma yolundayız demektir Allah'ın izniyle. Evvâb olanların safındayız demektir inşallah.

45,47. "Ey Muhammed! Güçlü ve anlayışlı olan kullarımız İbrahîm, İshâk ve Yakub'u da an. Biz onları âhiret yurdunu düşünen, içten bağlı kimseler kıldık. Doğrusu onlar katımızda seçkin, iyi kimselerdendirler. İsmail'i, Elyesa'ı, Zülkifl'i de an. Hepsi iyilerdendir."

Peygamberim, bir de bu güçlü ve anlayışlı kullarımızdan İbrahîm'i, İshak'ı ve Yakub'u da hatırla, onları da gündemine al. Biz gerçekten onları âhireti düşünen, âhireti dert edinen, âhiret yurdunu kafaya takmış, Bize gönülden bağlı kullar kıldık. Ve onlar katımızda seçkin, hayırlı kimseler idiler. İsmail'i, Elyesa'ı, Zülkifl'i de hatırla ki, hepsi iyilerdendi.

Yeni imamların, yeni yasal örneklerin huzurundayız. Rabbimiz bize yeni örneklerle tanıştırıyor. Dâvûd aleyhisselâmla tanıştık, sonra onun oğlu Süleyman aleyhisselâm'a misafir olduk, sonra her şeyi elin-den alınan Eyyub aleyhisselâm'a uğradık, onunla beraber olduk, şimdi de başka örneklerle tanıştıracak Rabbimiz. İbrahim, İshâk ve Yâ'-kub. Dede, oğul ve torun. Şimdi de onlarla beraberiz. Onları düşünüyoruz, onlarla beraberlik kuruyoruz, onları gündem yapıyoruz. Bazen tanışmak için uzaktan gelenlere şöyle diyorum: Hayrola gardaş, benden önce tanışman gereken kimseler yok muydu? İbrahim'i, İsmail'i, İshâk'ı, Yâ'kub'u tanıdın mı? Onlarla tanışıp konuştun da sıra bana mı geldi? Diyorum. Acı bir tebessüm ve başlar yerde. Yâni Allah için söyleyin, ne kadar tanıyoruz İbrahim aleyhisselâmı?

Unutmayalım ki onları gündeme alabilmemiz onları tanımamıza bağlıdır. Ne kadar tanıyorsak o kadar gündemimizi dolduracaklardır. Şu anda yaşayan örnek arayanlar, aslında yasal örnekler olan peygamberleri tanıma zahmetinden kaçan insanlardır. Gelin vazgeçelim bu bozuk tavırlarımızdan da bu yasal örnekleri tanımaya koşalım.

Bu üç peygamberle ilgili bizi ilgilendiren bölüm olarak Allah buyuruyor ki; onlar "eyd" ve "ebsar" sahibiydiler. Eller sahibi, güç sahibi, etkin ve egemenlik sahibi ve de basiret sahibiydiler. Görebilme, fark edebilme, anlayabilme imkânına sahiptiler. Hem güçlüdürler, hem de basiretlidirler. Tüm peygamber böyleydi. Bakın insanlara. Güçlüdürler ama bu güçlerini nasıl ve nerede kullanmaları gerektiği konusunda basiretleri yoktur. Hayatla hakiki bilgi olan vahyi birleştirme bilgileri yoktur. Nerede nasıl hareket edecekleri konusunu bilmemektedirler. Kimileri de bilir, kitabını yazacak kadar bilir ama güç yoktur. Peki acaba bir elinde kılıç, diğer elinde kalem anlamına mı gelir bu dediğim? Bilmem. Ama basiretle gücün, hikmetle iradenin birlik olmasıdır. İşte Allah'ın elçileri böyleydi.

Dâr'ın, hakiki yurdun, âhir yurdun, âhiret âleminin gündeme alınması konusunda özelleştirilmişlerdir bu Allah elçileri. İşte bu peygamberler o konuyu anlatıyorlar. Dünya nedir? Dünya ne mânâya gelir? Dünya da kalış nedir? Âhiret nedir? Ona nasıl önem verilmelidir? İşte bu peygamberler bunu anlatırlar, bunu hatırlatırlar, bunu çağrıştırırlar. Bu peygamberleri görenler, onları hatırlayanlar, onları gündeme alanlar bunu hatırlarlar, bunu anlarlar. Öyleyse âhireti hatırlamak, âhireti tanımak isterseniz bu peygamberleri gündeme almak zorundasınız. Eğer bizler de onlarla tanışır, onlarla beraber olabilirsek kesinlikle bilelim ki bizler de "zikreddâr" olabileceğiz demektir. Yâni o zaman bizi görenler de, bizimle beraber olanlar da hep âhireti hatırlayacaklar, Allah'a kulluğu hatırlayacaklardır.

Ve onlar bize göre seçkin ve hayırlı kimselerdir. Seçilen, ayrılan, ayrıcalıklı kılınan ve de en hayırlı, en bereketli kullarımızdır onlar. Onlarla alâkalı Rabbimin bize ulaştırdığı bilgilerin peşinde olabilirsek elbette biz de onlarla beraber olabileceğiz demektir. Hani seçkinlerin yediği yemek, seçkinlerin içtiği çay, seçkinlerin giydiği elbise denir ya, işte biz de seçkinlerden olabileceğiz inşallah.

Kim bunlar? Bunları tanır ve örnek alırsanız cennet var diyorsa Allah, tanımak zorunda değil miyiz? Bana babam yeter, bana babalarım yeter demek zorunda değiliz artık. Çünkü bunlar zikirdir. Çünkü bunlar hayırlıdır. Allah bunların gündem olmasını istiyor. Başkalarının gündemine cennet var demiyor Rabbimiz.

49,53. "İşte bu güzel bir anmadır. Doğrusu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara güzel bir gelecek vardır. Kapıları onlara açılmış Adn cennetleri vardır. Orada tahtlara yaslanmış olarak türlü meyveler ve içecekler isterler. Yanlarında, gözlerini eşlerine dikmiş yaşıt güzeller vardır. İşte bu hesap günü için, size söz verilenlerdir."

İşte bu kitap güzel bir zikirdir, hoş bir gündemdir, şereftir. İşte bu size sunulan peygamber sıfatları, peygamber özellikleri, peygamberlerin örnek hayatları, kullukları, sabırları, dirençleri, teslimiyetleri, hayatı Allah için yaşamaları ve yaşadıkları böyle bir kulluk hayatının sonunda Allah'ın rahmet ve lütûflarına mazhar olmaları en güzel bir gündemdir. Bir tezkiradır, bir haritadır, bir programdır, bir pusuladır. Muhakkak ki bu örneklere tabi olan muttakîler için, Allah gündemiyle yol bulmaya çalışanlar için güzel bir

gelecek vardır. Onlar için Adn cennetleri vardır ki, onların kapıları onlara baştan açıktır.

Evet, bu sayılan peygamberler birer zikirdir. Öyleyse hep bunları konuşalım. Hep bunları gündemde tutalım. Çünkü böyle yapan muttakilere hüsne meab vardır. Yâni bunu gündemde tutanlara, yolunu zikirle bulanlara, hayatını yasal örneklerle yaşayanlara hüsnü meab vardır. Güzel barınak, durak, sığınak onlaradır.

Daha, Adn cennetleri ki daha onlar varmadan kapıları açılmış-tır. İşte bütün bunlar hesaba kitaba inanan, âhiret endişesi taşıyan, kimselere vaad edilenlerdir. Tüm bunlar bizim bitmez tükenmez rızıklarımız.

Kâfirler zümre zümre cehenneme sevk edilecekler. Onlar o cehenneme vardıklarında cehennemin kapıları açılacak. Sanki oraya gitmeyin dercesine Rabbimiz onlar oraya varıncaya kadar, kendilerini o cehenneme zorla götürüp ipotekleyinceye kadar o cehennemin kapılarını açmıyor. Ama muttakîler o cennete vardıklarında kapılar onlar için hep açıktır. Orada tahtlara yaslanmış olarak türlü meyveler ve içecekler isterler. Yanlarında, gözlerini eşlerine dikmiş yaşıt güzeller vardır. İşte bu hesap günü için, size söz verilenlerdir.
54,59. "Doğrusu, verdiğimiz bu rızıklar tükenecek değildir. Bu böyle; ama azgınlara kötü bir gelecek vardır. Cehenneme girerler; ne kötü bir konaktır! İşte bu kaynar su ve irindir, artık onu tatsınlar. Bunlara benzer daha başkaları da vardır. İnkârcıların ileri gelenlerine: "İşte bu topluluk sizinle beraber gerçeğe karşı direnenlerdir. Onlar rahat yüzü görmesin. Behemehal ateşe gireceklerdir" denir."

Allah'ın cennette muttakî kullarına vaat ettiği mükâfatların bitmesi, tükenmesi yoktur, sınırı yoktur. Allah'a böylece Allah'ın istediği kul olanların durumları işte böyledir. Ama beri tarafta azgınlara, Allah'a kafa tutup isyan içinde bir hayat yaşayanlara gelince, onlar için gerçekten çok kötü bir gelecek vardır. Onların yeri yurdu, barınağı cehennemdir ve o ne kötü bir varış yeridir! Onlara orada kaynar su ve irin ikram edilecektir. Kan ve irin içecekler onlar. Haydi bakalım yaptıklarının ettiklerinin karşılığı olarak tatsınlar bunları. Bunlara benzer daha başkaları da vardır orada. O inkârcıların saptırıp azdırdıkları da vardır orada. Onların azdırdıkları o kâfirlere diyecekler ki, merhaba olmasın size. Size merhaba yok, size rahat yok, huzur yok, rahat yüzü görmeyesiceler diyecekler. Çaresiz ateşe gireceklerdir onlar.

Kendini bir şey zannedip hayatının programını Allah'a sormadan kendisi çizmeye kalkışanlara da şerrun meab vardır. Barınakların, sığınakların en kötüsü olan cehennem de onlar içindir.

Adamın birisi Allah'ın helâl haram sınırlarını gözetmeden, Allah'a kulluğa ayıracak zaman bırakmadan gece gündüz çırpınmış ve para kazanmış. Süt satıyormuş, ama sütün içine süt miktarı kadar da su katıp öyle satıyormuş. Toplamış, çarpmış, biriktirmiş, yığmış ve sonunda aldığı bir yat ile denize açılmış. Denizin ortasında kimsenin göremeyeceği bir ortamda biriktirdiği altıncıklarını şöyle bir saymak istemiş. Keseyi çıkarıp saymaya başlayınca, maymunu fırlayıp keseyi elinden kaptığı gibi direğin tepesine çıkmış ve keseyi açıp altınların birini suya, ötekisini de adamın üstüne atmaya başlamış. Böylece maymun altınların ayırımını yapıvermiş, yarısı suya, yarısı da adama.

Ne olacaktı da başka? Adam süte yarı yarıya su karıştırmamış mıydı? İşte haydan gelen huya gider, sudan gelen de suya gider. İşte bizim Avrupalı garibanların holdinglerle durumları da aynen bunun gibi olmuştur. Topladılar, biriktirdiler, yığdılar sonra da birileri, holdin-gciler onları ayırıverdi. Yarısı suya gitti, yarısı da size kaldı, işte yüzde şu kadar zarar ettiniz deyiverdi. Ama bu sözlerimden onların bu paraları süte su katarak kazandıklarını, haramdan çalıp çırparak kazandıklarını demek istediğim anlaşılmasın. Böyle bir şey demiyorum, ama Allah için söyleyin; onlardan pek çoğunun kazandıkları bu paralar, Allah'a kulluğa ayrılacak zamanlarda kazanılan paralar değil mi? Rablerine kulluktan çaldıkları zamanlarda kazanılan paralar değil mi? Kur'an sünnet tanımaya ayrılacak zamanları hep para kazanmaya ayırmıyorlar mı? Çocuklarının dinî hayatlarıyla ilgilenecek zamanların, komşularına âyet hadis duyurulacak zamanların, hanımlarıyla ilgilenecek zamanların birikimi değil mi o paralar? Elbette birileri de onu ayrıştırıverecekti. Ayrıştıran maymunların suçsuz olduklarını demek istemiyorum tabii, o ayrı konu.

Dinleyicilerden bir soru soruldu: Hocam, öyle diyorsunuz ama peygamber efendimizin; "Kuvvetli mü'min Allah'a zayıf mü'minden da-ha hayırlı ve daha makbuldür" hadisi gereği ekonomik yönden daha güçlü olmalı değil miyiz?

Evet, ben o hadisi biliyorum, ama sizin anladığınız gibi anla-mıyorum. Ben o hadisi çok farklı anlıyorum. Müslim, Ebu Hureyre efendimizden nakleder. Ebu Hureyre efendimiz demiştir ki; Resûl-i Ekrem efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kuvvetli mü'min Allah'a zayıf mü'minden daha hayırlı ve daha makbuldür. Ama her birinde de hayır vardır. Sen sana fayda verecek şeye çaba göster; Allah'tan yardım dile ve âciz olma. Başına bir şey geldiği zaman; eğer şöyle yapsaydım şöyle olurdu, deme. Lâkin bu Allah'ın kaderidir, O, ne dilerse yapar de. Çünkü "eğer" cümlesi şeytanın amelini açar."

(Müslim, Kitabu'l Kader cilt 10, sayfa 649)

İşte arkadaşımızın sözünü ettiği hadis budur. Peki nasıl anlayacağız bu hadisi? Ne anlatıyor burada peygamber efendimiz? Belki hepimizin çocukluğumuzdan bu yana duyduğumuz, okuduğumuz ve söylediğimiz bir hadis. Allah katında kuvvetli mü'min zayıf mü'minden daha hayırlıdır. Hattâ adam hayırlılardan olabilmek için her gün bir kuzu ve üç etli ekmek yemeyi bile hedefliyor. Lâkin İmam Müslim efendimizin kitabında bu hadisi de içinde naklettiği baba verdiği isim hadisi böyle anlamamıza engeldir. Hadisin yer aldığı bap şöyledir: "Kuvvetli olmak ve âcizliği terk etmek, Allah'tan yardım dilemek ve ka-dere teslimiyet göstermek babı." Şimdi o konuda detaya girmek istemiyorum, sizler Müslim'e bakarsınız.

Ben şunu söyleyeyim: Bir kişinin güçlülüğü, kuvvetliliği dört noktada, ya da dört şeyiyle olur. 1- Bedenen, fiziksel yönden, bileği, pazusu yönüyledir. 2- Mal mülk, servet, ekonomik güç yönüyledir. 3- Veya sosyal statüsü, makamı, koltuğu, çevresi, kredisi yönüyledir. 4- Ya da iman gücü yönüyledir. Unutmayalım ki şu son zikrettiğim iman gücünün dışında sayılan yönlerden güçlü olan niceleri vardır ki, âcizlik gösterdiklerinden, güç kaynakları olan Allah'tan habersiz olduklarından çok güçsüzdürler. Meselâ bir at düşünün. Sürücüsüne göre bedenen çok daha güçlüdür, ama âcizlik gösterdiği için sürücüsü ona hükmedebilmektedir. Veya meselâ Çin seddini, Piramitleri yapanlar yaptıranlardan çok daha güçlüdür bedenen, ama güçlerinin, güç kaynaklarının farkında olmayıp âcizlik gösterdikleri için berikiler onlara hükmetmektedirler. Öyle değil mi? Kolay değil değil mi o kocaman taşları oraya taşımak, koymak. Bunlar bedenen güçlüdürler, ama âcizdirler, köledirler, köle ruhludurlar. Tüm köleler böyledir.

Meselâ bir hain, bir kâfir Allah'ın dinine küfrediyor, Allah'ın kitabıyla alay ediyor, peygambere hakaret ediyor. Yanı başındaki bir müslüman köle buna ses çıkarıp cevap bile veremiyor. Neden? Bedenen ondan daha mı zayıf? Hayır, ama âcizlik psikozu içinde, gücünün farkında değil, güç kaynağı ile irtibatı yok, Allah'ın gücünden ve yardımından gafildir. Halbuki Allah'a dayanıp, güvenip bir yumruk vursa, inanın yarısı boşa gidecek, karşısındaki bu kadar iman güçsüzü.

Evet, Allah'ın Resûlü buyuruyor ki; kuvvetli mü'min Allah'a za-yıf mü'minden daha sevimli ve hayırlıdır. Sonra buyurur ki; ey müs-lüman, sen sana hayırlı olan şeye haris ol. Sana faydalı olan şeyin peşine düş. Her konuda Allah'tan yardım iste ve asla âciz olma, âcizlik gösterme. Allah varken kendini hiçbir zaman âciz görme. Sana bir şey geldiğinde deme ki; keşke şöyle yapsaydım, keşke böyle yap-saydım. De ki; bu Allah'ın takdiridir. Rabbim böyle takdir buyurduğu için bunlar başıma gelmiştir. Çünkü O ne murad ederse onu yapar. Unutma ki keşke, keşke sözü şeytana kapı aralamaktır. Bu söz şeytana kapı açar, ya da şeytanın sözünü başlatır, şeytana fırsat verir.

Dikkat ederseniz bu hadiste zayıflıkla güçlülük mukayese edilmektedir. Ve kuvvetliliğin zayıflıktan daha üstün ve hayırlı olduğu ortaya konuyor. Fakat biz kitap ve sünnette zayıfların da terviç edilip övüldüklerine, makbul kabul edildiklerine şahit oluyoruz. Meselâ Bakara sûresinin 282. âyetinde, Nisâ sûresinin 28 ve 75. âyetlerinde, Rum sûresinin 54. âyetinde, Tevbe sûresinin 71. âyetinde, A'râf sû-resinin 75 ve 137. âyetlerinde, Enfâl sûresinin 26. âyetinde hep zayıflar övülmektedir. Ben şimdi tek tek bu âyetleri okumuyorum, sizler evlerinize varınca inşallah bakarsınız.

Bu âyetlerde zayıf bir konumda olan borçlunun bir suç olmadığı, güçlünün ona yardım etmeye teşvik edildiği, zayıfların cihattan muaf tutulduğu, o zayıflar adına insanların savaşmak zorunda oldukları, zayıfların yeryüzüne varis kılınacakları, Allah'ın zayıflara yardım edeceğini vaad etmesi, kavmi karşısında zayıf düşen Harun'un güçlülerden daha hayırlı olduğu, zayıf bir konumda olan Şuayb aleyhis-selâmın kendisini zayıf gören toplumundan çok daha hayırlı olduğu, Bedir'de Allah'ın bizzat zayıf durumdaydılar dediği müslümanların karşılarındaki güçlülerden çok daha hayırlı oldukları anlatılmaktadır.

Yine bakıyoruz, hadislerde de zayıfların güçlülerden hayırlı olduklarının beyanı vardır. Meselâ Buhârî'de Resûlullah Efendimizin şöyle buyurduğunu biliyoruz: ***"Namazı hafif tutun, zira arkanızda zayıflar, ihtiyarlar ve ihtiyacı olanlar vardır."***

(Buhârî, ilim 29, ezan 61)

"Eğer zayıf ve hasta olmasaydım, yatsı namazını ge-ce yarısına tehir edecektim."

(İbni Mâce, Salât 8)

Bu ve benzeri hadislerden anlıyoruz ki, İslâm zayıfın varlığını kabul etmekle birlikte ona yardımı emretmektedir. Şimdi diyebilir misiniz ki sıhhatli mü'min hasta ve zayıf mü'minden daha hayırlıdır. Buna kim cesaret edebilir? Onu öyle imtihan eden, berikisini de öyle imtihan eden Allah değil mi? Resûlullah efendimizin şu hadislerine ne diyeceğiz?

"Bilesiniz ki toplumun zayıf gördüğü kimseler cennete girecektir."
(Müslim, cennet 34)

"Zayıf, savaşta kendisiyle dua edilip yardım iste-nenlerdir."
(Buhârî cihat 75)

Evet, hattâ bu hadislerde zayıfların övüldüklerine şahit oluyoruz. Nitekim Habeş kıralı Herakliyus Ebu Sufyan'a soruyordu: Ey Ebu Sufyan, söyler misin bana; Mekke'de yeni zuhur eden bu dine kimler iman ediyor? Bu peygamberin peşine ilk defa kimler düşüyor? Zayıflar mı, yoksa güçlüler

mi? Fakirler mi, yoksa zenginler mi? Ebu Süfyan diyordu ki; ey emir, bu dine ilk girenler, bu dâvete ilk koşanlar içimizdeki zayıflar ve fakirlerdir. Peki şimdi acaba Ebu Süfyan bu sözleriyle, onlar bizim en hayırsızlarımızdır mı demek istiyordu? Öyle di-yebilir miyiz? O zayıflar toplumun en hayırlıları değil miydi? Resûlullah Efendimiz; ***"Ümmetimin en hayırlıları benim dönemimde o-lanlardır."*** Buyurmuyor mu? Bakın bu hadislerde zayıfların hayırlı oldukları anlatılıyor. Yine bir hadis daha hatırlıyorum; ***"Sizin adınıza artık fakirlikten korkmuyorum, lâkin zenginlik sebebiyle helâkinizden endişeleniyorum."***

(Buhârî, megazi 12)

Şimdi eğer sadece bu hadis olsaydı, diğer hadisler ve âyetler olmasaydı buradaki güç bedenî ve ekonomik güçtür, o halda bedenen ve mâlen güçlü olanlar Allah katında bedenen zayıf ve mâlen fakir olanlardan daha hayırlıdır deyip geçip gidecektik. Ama bakın hiç de öyle değildir mânâ.

Öyleyse burada anlatılan güç nedir, kuvvet nedir, zayıflık nedir, nasıl bir zayıflıktır, bunu tanımaya çalışalım. Bütün bu âyet ve hadislerden anlıyoruz ki, buradaki güçlülük ve zayıflık mal yönünden, beden yönünden güçlülük ve zayıflık değildir. Çünkü bedenî güçlülük ve zayıflık da, mâli güçlülük ve zayıflık da fıtrîdir, Allah'ın takdiridir. Çünkü zayıflık ve fakirlik dönemindeki bir çocuktan, güçlülük ve zenginlik dönemindeki bir genç daha hayırlıdır diyemeyiz. Veya kuvvetlilik dönemindeki bir genç güçsüzlük ve zayıflık dönemini yaşayan bir ihtiyardan daha hayırlıdır diyemeyiz.

Çünkü Resûlullah Efendimiz Ebu Zer efendimize; "ey Ebu Zer, sen zayıfsın, onun için benden imaret, yöneticilik isteme" derken, her halde onun mal yönünden ve beden yönünden zayıf olduğunu kas-tetmiyordu. O halde nedir burada anlatılan zayıflık, güçlülük?

Burada anlatılan zayıflılık ve güçlülük bedenen ve mâlen değildir. Burada kastedilen güçlülük ve zayıflık imanen güçlülük ve zayıflıktır. İman yönünden bir güçlülük ve zayıflıktır. Çünkü Allah'ın Resûlü; "iri, şişman bir adam, eğer imandan yoksunsa Allah katında sineğin kanadı kadar bir değer ifade etmeyecektir" buyurur. (Müslim, Münâfikûn 18)

Öyleyse iman yönünden güçlü olan, güç kaynağının bilincinde olan, Allah'tan yardım isteyip âcizlik göstermeyen bir mü'min Allah katında bu noktalarda zayıf olan mü'minden daha hayırlıdır. Öyle değil mi? İşte görüyoruz, nice bedenen güçlü, sıhhatli, çaksan yere geçebilecek yirmilik genç vardır ki mideleri oruca müsaitken oruç tuta-mıyorlar. Ama nice güçsüz, hasta yetmişlik ihtiyar var ki çok rahat oruç tutabiliyor. Öyleyse güçlü, iman güçlüsüdür, zayıf da iman yö-nünden zayıftır. Ne beden yönünden, ne de mal mülk yönünden de-ğildir.

Nitekim Kâb Bin Malik mâlen en güçlü olduğu dönemindeyken Tebuk seferinden geri kalıyordu. Demek ki mü'min imanıyla, ameliyle, düşüncesiyle güçlüdür. Demek ki ameliyle, yaptıklarıyla, yapmak istedikleriyle terazide kendisini ortaya konup bir değer, bir ağırlık ifade eden kişi Allah katında daha hayırlı ve üstündür. Benim bildiğim budur, herhalde bu kadar söz yeter bu konuda. Ayrıca soruyu soran arkadaşımız ikna olmadıysa dersten sonra tekrar konuşabiliriz.

60,64. "Toplulukta bulunanlar ise: "Hayır, asıl siz rahat yüzü görmeyin; bunu başımıza getiren sizsiniz; ne kötü bir duraktır!" derler. "Rabbimiz! Bunu kim başımıza getirdiyse, ateşte onun azabını kat kat artır" derler. Şöyle derler: "Kendilerini dünyada iken kötü saydığımız kimseleri burada niçin görmüyoruz? Onları alaya alırdık; yoksa şimdi gözlere görünmezler mi? İşte cehennemliklerin bu şekilde tartışması gerçektir."

Berikiler, saptıranlar, ele başları da diyecek ki onlara, "sizi kahrolasıcalar, sizi akılsızlar, asıl siz bize yol açtınız. Asıl siz bize imkân verdiniz. Asıl siz bizi tanrılaştırdınız. Siz bizi saptırdınız. Siz bize itaat edip tanrılaştırmasaydınız, biz kendimizde o cesareti bulamaz-dık. Siz vicdanlarınızı bize satmasaydınız, biz sizin üzerinizde tanrı-laşamazdık. Rabbimiz bunu kim başımıza getirdiyse, bizim sapmamıza kim sebep olmuşsa, onlara azabını kat kat ver," diyecekler. Müs-tekbir ve mustaz'afların oradaki, cehennemdeki atışmalarını önceki sûrelerde uzun uzun anlatmıştı Rabbimiz.

Sonra yine diyecekler ki o cehennemlikler, "hani o dünyada kötü saydığımız kimseleri burada göremiyoruz? Nerede onlar? Nereye gitti onlar? Dünyada sanki en şerlilerdi onlar bizim gözümüzde. Basit, bayağı, ağzının tadını bilmeyen, yaşamayı bilmeyen insanlardı onlar. Ne oldu? Nereye gitti onlar? Yoksa gözlerimiz mi kayboldu? Gözden mi kayboldu onlar? Halbuki biz dünyada onlarla alay ediyorduk, maskaraya alıyorduk onları. Yoksa şimdi gözlere görünmez mi oldular onlar?" Bununla kast ettikleri zikir ehli olan mü'minlerdir. Onlar cennete gittikleri için, orada göremeyince böyle diyecek kâfirler. İşte bu şekilde kâfirlerin cehennemde tartışmaları, atışmaları bir gerçektir, diyor Rabbimiz.
65,66. "Ey Muhammed! De ki: "Ben sadece bir uyarıcıyım. Gücü her şeye yeten tek Allah'tan başka tanrı yoktur. Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi, güçlüdür, çok bağışlayandır."

Ey peygamberim, sen de ki, ben sizi azapla, cehennemle uyarıyorum. Tek olan, her şeye gücü yeten Allah'tan başka sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, kulu-kölesi olunacak, çektiği yere gidilecek İlâh yoktur. O göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir. Hepsinin boyunlarındaki kulluk ipinin ucu elinde olandır. O Azîzdir, Gaffardır.

67,70. "De ki: "Bu Kur'an büyük bir haberdir, ama siz ondan yüz çeviriyorsunuz. Onlar tartışırlarken Mele-i A'lâdaki bu olanlar hakkında bir bilgim yoktu. Bana sadece vahy olunuyor; doğrusu ben ancak apaçık bir uyarıcıyım."

Yine onlara de ki peygamberim, bu Kur'an en büyük haberdir. Biz de söyleyelim ki ondan daha büyük haber yoktur. Zamanları, mekânları, çağları, insanları, büyükleri, küçükleri, erkekleri, kadınları, yaşlıları, gençleri, zenginleri, fakirleri bütün zaman ve mekânda ilgilendiren en büyük haber, pörsümeyen, eskimeyen, değerini kaybetmeyen haber işte "Nebeu'l azîm" olan Kur'an'dır. Önünde saygıyla eğilinmesi, durup dinlenilmesi gereken, insanların tümünü ilgilendiren, zamanın tümünü kapsayan, mekânın tümünü ilgilendiren bir haberdir Kur'an. Bizi ilgilendiren, hem bugünümüzü, hem yarınımızı, hem dünyamızı hem de âhiretimizi ilgilendiren Kur'an'dan başka bir haber yoktur.

Söyleyin Allah aşkına, kıyametten daha büyük, daha önemli bir haber olabilir mi? Bundan daha önemli, bundan daha büyük bir haber olur mu? Olmaz değil mi? Yâni en büyük haber, azamet sahibi, önünde saygıyla eğilinmesi gereken, dehşeti, büyüklüğü kabul edilmesi gereken bir haber ancak Kur'an'dır, Kur'an haberleridir.

Bugün herhangi bir haber programı değil, dünyanın bütün haber şebekelerini meşgul edecek bir haber yayınlansa kaç gün sürer? Ya da bu haber kaç kişiyi ciddi biçimde ilgilendirir? En büyük haberler kaç kişiyi ilgilendirir? Veya ilgilenseler bile ne kadar süreyle ilgilendirir insanları? Kaç gün? Kaç ay? Kaç yıl ilgilendirir insanları? Bir yıl, elli yıl, yüz yıl… Öyle olmuş, nitekim sonunda unutulup gitmiş.

Ama bakıyoruz, Kur'an kıyamete kadar bütün insanları, bütün zamanları, bütün mekânları kapsayacak gerçekten azamet sahibi bir haber. Kur'an'ın bize verdiği haberler öyle azîm, öyle büyük ve önemli haberlerdir ki, tüm insanları, tüm zamanları ilgilendiren haberlerdir. Ah! Keşke insanlar kendilerine lazım olmayan haberler peşinde koşacaklarına gerçekten kendilerine lazım olan haberlere yönelebilselerdi! İnsanlar keşke şu şeytan vahiyleriyle, şeytan vahiylerinin haber programlarıyla ilgilendikleri kadar Rablerinin haberleriyle ilgilenebilselerdi… Hacınızı da hocanızı da bu şeytan vahiylerinden engelleyemi-yoruz. Herkesin evinde şeytan vahiylerini alma aygıtları vardır. Ama şunu söyleyeyim: Kur'an'ın dışındaki haberlere ne kadar zaman ayırırsanız ayırın, ama mutlaka Kur'an'a zaman ayırın! Beş

saat televizyon, üç saat gazete, bir saat tabelâları, levhâlârı, dükkan reklamlarını okuyoruz da, Allah için biraz da Kur'an levhâlârını, Kur'an tabelâlarını okumalı değil miyiz?

Ama maâlesef insanlar bu habere karşı müstekbirce bir tavır takınıyorlar. Kendilerinin mukadderâtını tayin edecek olan bu kitabın haberlerine karşı eyvallahsız davranıyorlar. Kendi hayat programlarına karşı ilgisiz kalıyorlar. Halbuki gerek indiği dönemde, gerekse kıyamete kadar ki her bir zaman diliminde bu haberi reddedenler, ilgilenmeyenler açısından hiçbir fark yoktur. Kitap açısından da insanlar onunla ister ilgilensinler, isterse ilgilenmesinler bu onun en büyük haber oluşu gerçeğini hiçbir zaman değiştirmeyecektir. Başka değil, bununla ilgilenmeyenler sadece kendi şereflerini alçaltmaktadırlar.

En büyük haber bu kitabın haberleri iken, insanlar ondan yüz çeviriyorlar. Halbuki ey peygamberim, sen de ki, "onlar mele-i a'lâda tartışırlarken bu olaylardan benim bilgim yoktur. Ben onların yanında değildim. Ben ancak bana vahye dilen bir nezir-i mübînim. Ben ancak bana vahy edilenleri bilen ve duyuran bir uyarıcıyım," deyiver. Bakın işte size büyük bir haber:

71,76. "Rabbin meleklere şöyle demişti: "Ben çamurdan bir insan yaratacağım. Onu yapıp ruhumdan ona üflediğim zaman ona secdeye kapanın. İblisten başka bütün melekler secde etmişlerdi. O, büyüklük taslamış ve inkârcılardan olmuştu. Allah: "Ey İblis, kudretimle yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Böbürlendin mi? Yoksa gururlananlardan mısın?" dedi. İblis: "Ben ondan daha üstünüm. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın" dedi."

Adem'in (a.s) yaratılışı, halifelik özelliğinin kazandırılması, yâni kendisine ruh üfürülmesi, ilim, akıl ve irade verilmesi, Allah'ın bu kararını kabul adına tüm meleklerin ona secdeyle emredilmesi, İblisin sec-de etmeyişi konusu Bakara'da, A'râf'ta, Hicr'de, İsrâ'da, Kâf ve Tâhâ sûrelerinde uzun uzun anlatıldı. Burada bu konunun son durağı olarak bir özet görüyoruz. Önceki sûrelerde detaylı bir biçimde üzerinde durduğumuz için, burada sadece Rabbimizin, "ona ruhumdan üfürdüğüm ve kendi elimle yarattığım halde niçin secde etmedin," ifadesi üzerinde bir iki söz söyleyip geçeceğim:

Rabbimiz buyuruyor ki, "niye? Ne oldu sana ey İblis? Ben Adem'i iki elimle yarattım. Ona ruhumdan üfürdüm. Niye ona secde etmedin? Ona ruhumdan üfürdüm ve iki elimle yarattım onu." Bunu nasıl anlayacağız? Yâni Allah Adem'e kendi ruhunu üfürdü de kendisi ruhsuz kaldı diye mi anlayacağız? Hâşâ, böyle bir anlayış bâtıldır. Bu, Rabbimizin mülkiyetini anlatıyor. Ruh denilince ayrı, el denilince de ayrı bir mülkiyet kavramı

anlayacağız. Allah en iyisini bilir. Hadislerde geçen Allah'ın gölgesi, Allah'ın arşı'nın gölgesi ifadesini de böyle anlıyoruz.

Meselâ şu anda bir arkadaşımızın dükkanında olduğumuzu düşünelim. Bulunduğumuz bu yer, arkadaşımızın gölgesidir. Arkadaşımızın gölgesi demek, yâni güneş vurdu da arkadaşımızın gölgesi şuraya düştü filan değildir. Arkadaşımızın mülkiyetini anlatır bu. Allah'ın beyti, evi ifadesi de böyledir. Allah'ın mülkiyetini anlatır bütün bunlar. Öyleyse Rabbimizin Adem'e (a.s) verdiği ruhla bize, hepimize verdiği ruh arasında bir fark yoktur. Bunların hepsi Allah'tandır. Biz aynen bize denildiği gibi imandan yanayız. Evet Allah böyle dedi, şeytan böyle dedi gibi bir diyalog ortaya konuyor.

77,83. "Allah: "Defol oradan, sen artık kovulmuş birisin. Ceza gününe kadar lânetim senin üzerindedir" dedi. "Rabbim! Dirilecekleri güne kadar beni ertele" dedi. Allah: "Sen bilinen güne kadar erteye bırakılanlardansın" dedi. İblis: "Senin kudretine andolsun ki, onlardan, sana içten bağlı kulların bir yana, hepsini azdıracağım" dedi.

Nerede ve ne zaman olduğunu bilmediğimiz bu diyalogdan sonra şeytan rahmetten kovuldu. Sonra Allah'tan bir imkân istedi. Rabbimiz ona bu imkânı verdi. O da dedi ki, "izzetin üzerine yemin ederim ki!" Bakın şeytan Allah'ı çok iyi biliyor. İzzeti üzerine yemin edilecek varlığı, izzet ve şeref sahibini biliyor, tanıyor. Ama demek ki bilmekle iman etmek ayrı ayrı şeylermiş, buradan bunu anlıyoruz. Yine Rabbimizin haber vermesiyle anlıyoruz ki, biz iyi bir Müslüman olursak şeytan bize hiçbir şey yapamayacakmış. İşte şeytanın böyle dediğini, bize Rabbimiz haber veriyor. Bu haberle ilgilenirsek Rabbi-miz bizi onun şerrinden koruyacaktır.

84,88. "Allah: "Doğrudur; işte Ben hakikati söylüyorum, sen ve sana uyanların hepsiyle cehennemi dolduracağım" dedi. Ey Muhammed! De ki: "Buna karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Kendiliğimden bir şey iddia eden kimselerden de değilim. Bu Kur'an, ancak dünyalar için bir öğüttür. Onun verdiği haberin doğruluğunu bir zaman sonra öğreneceksiniz."

Allah doğrudur, Allah hakkı söyler. Kim ki Allah'ı, Allah'ın zikrini, Allah'ın bu en büyük haber olan kitabını bırakır da şeytana tâbi olursa, şeytan peşinden giderse, onlar da o şeytanın gittiği, gideceği yere, cehenneme gitmek zorunda kalacaktır.

Ey peygamberim sen de ki onlara: "Ey insanlar, ey dünyalılar, kesinlikle bilesiniz ki ben sizden bir ücret istemiyorum." Bizler de diyelim bunu. Biz yaptığımız bu tebliğimizin karşılığında sizden bir ücret, bir mükâfat, bir karşılık beklemiyoruz. Biz kendiliğimizden bir şeyler söyleyenler de değiliz. Biz size Rabbinizin haberlerini duyuruyoruz. Ben tekellüf sahibi de değilim. Yâni sizleri zorlayıcı, size baskı kurucu, size meşakkat verici de

değilim. Sizin altından kalkamayacağınız yükler yükleyen değilim ben. Siz bilirsiniz ben sizi Rabbinizin mesajıyla karşı karşıya getirdim.

Eğer bu mesaja inanmaz, bu zikirle ilgilenemezseniz, kesinlikle bilesiniz ki bu zikir, bu kitap tüm âlemlere gönderilmiştir. Sizinle sınırlı değildir. Mekke ile, Türkiye ile sınırlı değildir bu zikir. Siz ilgilenmezseniz bile bununla ilgilenenler, buna sahip çıkanlar çıkacaktır elbette. Ama unutmayın ki, reddetseniz de bu kitabın haberlerinin doğruluğunu zamanla öğreneceksiniz. Yaşarken, ölürken, kabirle, di-rilişle, haşir-neşirle öğrenecek, cennet ve cehennemle öğreneceksiniz.

Rabbim gereğiyle iman ve amel eden kullarından eylesin. Rabbim zikriyle bir hayat yaşayanlardan eylesin. Velhamdü lillahi Rabbi'l-Âlemin.